ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YÜZYILIN SUÇLUSU BLAZE

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YÜZYILIN SUÇLUSU BLAZE

Blaze, Küçük Clayton Blaisdell'in öyküsüdür... Ona karşı işlenen ve onun işlediği suçların öyküsü...

Blaze'in kafası, çocukluğunda babası tarafından merdivenden atıldığından ve sonra bir daha atıldığından beri yavaş işliyordu. Gençliğinde kötü muamele gördüğü ıslahevinden kaçtıktan sonra Blaze, her şeyi bildiğini düşünen George adlı tecrübeli bir suçluyla takılmaya başladı. George onu yüzlerce numarayla ve büyük bir fikirle tanıştırdı; zengin bir ailenin çocuğunu kaçırma fikriyle. George öldürüldüğündeyse Blaze, partnerinin hayaleti tarafından ziyaret edilse de artık tek başına kalmıştı.

Edebiyat tarihinin en sempatik suçlularından birine dönüşen Blaze'in öyküsü şaşılacak kadar güçlü ve bir o kadar da hüzünlü. Stephen King'in *Tom Gordon'a Âşık Olan Kız* kitabı kadar gerilimli ve büyüleyici.

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YÜZYILIN SUÇLUSU BLAZE

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YÜZYILIN SUÇLUSU
BLAZE

Roman

İngilizceden çeviren
Dost Körpe

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 143

Yüzyılın Suçlusu Blaze
Stephen King
Özgün adı: Blaze

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Editör: Çetin Şan
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

16 17 18 19   7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2016

ISBN: 978-975-10-3717-6

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN   İNKILÂP   Sayfa6

www.mandolin.com.tr   www.inkilap.com   www.sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Dost Körpe

1972 İstanbul doğumlu çevirmen, Nişantaşı Anadolu Lisesi'ni bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi ve İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümlerinde okudu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. Stüdyo İmge Minor Yayınları'nın editörlüğünü yaptı. *Zaman Sona Ermeli* (öykü), *Günah Yiyen* (öykü) ve *Kıyı* (şiir) adlı kitaplarının yanı sıra, müzik kitapları ve çok sayıda çeviri kitabı bulunmaktadır.

Tommy ve Lori Spruce'a

Ayrıca James T. Farrell'ı düşünerek

Bunlar yüreğin kenar mahalleleridir.

JOHN MACDONALD

SEVGİLİ SADIK OKUYUCU,

Bu bir "trunk novel",[1] tamam mı? Satış fişin hâlâ elindeyken ve henüz kitabın üstüne yağ veya dondurma gibi şeyler damlatıp da iadeyi olanaksız hale getirmeden önce bunu bilmeni istiyorum.[2] Gözden geçirilip geliştirilmiş bir "trunk novel" olsa da temel gerçek değişmiyor. Üstünde Bachman isminin bulunmasının tek sebebi, o beyefendinin en büyük üretkenlik dönemi olan 1966-1973 periyodunun son romanı olması.

O yıllar boyunca aslında iki insandım. Korku öyküleri yazıp da *Cavalier* ve *Adam* gibi bayağı erotik dergilere satan kişi Stephen King olsa da, kimseye satmadığı bir dizi roman yazan kişi Bachman'dı.[3] Bunların arasında *Rage* (Öfke),[4] *The Long Walk* (Uzun Yürüyüş*)*, *Roadwork* (Ateş Yolu) ve *The Running Man* (Azrail Koşuyor) bulunuyordu.[5] Bunların dördünün de orijinalleri karton kapaklı basıldı.

---

1 Basılmaya değer bulunmayan kitap.

2 Bunu söylerken benim gibi olduğunu ve oturup karnını doyururken –atıştırırken bile– genellikle eline o sırada okumakta olduğun kitabı aldığını farz ediyorum.

3 Tek bir istisnayla: Bachman, John Swithen mahlasını kullanarak tek bir sert dedektiflik öyküsünü *The Fifth Quarter*'a satmıştı.

4 Baskısının tükenmiş olması iyi bir şey.

5 Bunları takip eden Bachman romanı *Thinner* (Falcı) idi ve foyamın meydana çıkması şaşırtıcı değildi, çünkü onu yazan aslında Stephen King'di... arka kapaktaki düzmece fotoğraf kimseyi kandırmadı.

Blaze ilk zamanlarda yazdığım o romanların sonuncusuydu... beşinci çeyreği diyebilirsin. Veya çok ısrar ediyorsan tanınmış bir yazarın sandığında tozlanmış romanlarından biri daha de... 1972'nin sonuyla 1973'ün başında yazıldı. Yazarken muhteşem, baştan sona okuduğumdaysa berbat olduğunu düşünmüştüm. Anımsadığım kadarıyla onu tek bir yayıncıya bile göstermedim... Doubleday'e bile, ki orada William G. Thompson diye bir arkadaş edinmiştim. Sonradan John Grisham'ı keşfedecek olan kişi Bill'di ve Orta Maine'deki bir mezuniyet balosu gecesinin anlatıldığı manyakça, ama epey ilginç bir sonraki kitabın sözleşmesini imzalayan da oydu.[6]

Blaze'i birkaç sene unuttum. Sonra, daha önce yazdığım diğer Bachman romanlarının yayımlanmasının ardından, onu çıkarıp gözden geçirdim. İlk yirmi sayfa kadarını okuduktan sonra, ilk kanımda haklı olduğuma karar verip onu yine göz önünden kaldırdım. Üslubu fena gelmese de, teması bana Oscar Wilde'ın *Antikacı Dükkânı*'nı gülmekten ağlayarak okumamanın imkânsız olduğunu öne süren bir sözünü anımsatmıştı.[7] Böylece *Blaze* unutuldu, ama asla kaybolmadı. Maine Üniversitesi'ndeki Fogler Kütüphanesi'nin bir köşesine, Stephen King/Richard Bachman yazılarının geri kalanıyla birlikte tıkıştırıldı o kadar.

Blaze daha sonraki otuz seneyi karanlıkta geçirdi.[8] Sonra Ağır Suçlar dizisinde *Colorado Kid* adlı ince ve orijinali karton kapaklı bir roman yayımladım. Charles Ardai adlı son derece zeki ve hoş bir insanın buluşu olan bu kitap serisi, eski "noir" tarzını ve

6 Sanırım İngiliz öykücülüğü tarihinde kariyeri sadece temiz peçetelere bağlı olan tek yazar bendim; edebi mirasımın bu kısmı aşılamaz gibi görünüyor.

7 Philip Roth'un *Everyman* (Sıradan Adam), Thomas Hardy'nin *Jude The Obscure* (Tanınmayan Jude) ve Kim Edwards'ın *The Memory Keeper's Daughter* (Anı Bekçisinin Kızı) kitaplarına tepkim bu olmuştu... O kitapları okurken gülmeye başlıyor, elimi kolumu sallayarak "Kanser de olsun! Körlük de olsun! Daha bunları görmedik!" diye bağırıyordum.

8 Bir karton kutuda.

karton kapaklı sert dedektiflik romanlarını canlandırıp yenilerini yayımlamaya adanmıştı. *Kid* hiç de sert sayılmazdı, ama Charles yine de, onu şu eski muhteşem karton kapak resimlerinden biriyle yayımlamaya karar verdi.[9] O proje çok tutmuştu... gerçi telifler geç ödeniyordu.[10]

Bir sene kadar sonra, rotayı tekrar Ağır Suçlara çevirmek istiyor olabileceğime, muhtemelen daha sert bir şeyler yazmak istediğime karar verdim. Yıllar sonra aklıma ilk kez *Blaze* geldi, ama bir yandan da Oscar Wilde'ın *Antikacı Dükkânı*'yla ilgili o kahrolası sözünü hatırladım. Anımsadığım kadarıyla *Blaze* sert "noir" değil, acıklı bir romandı. Yine de bir göz atmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. Kitabı bulabilirsem tabii. Karton kutuyu ve dörtgensi daktiloyu (eşim Tabitha'nın eski üniversite daktilosunu, bozulması olanaksız olan taşınır bir Olivetti'yi) hatırladım, ama karton kutunun içinde olması gereken müsveddenin yerine dair hiçbir fikrim yoktu. Herhalde kaybolmuştu bebeğim, kaybolmuştu.[11]

Kaybolmamıştı. İki değerli asistanımdan biri olan Marsha, onu Fogler Kütüphanesi'nde buldu. Orijinal müsveddeyi bana güvenip vermediyse de (ben, eee, bir sürü şeyi kaybeden biriyim), fotokopisini çıkardı. *Blaze*'i yazarken iyice eskimiş bir daktilo şeridi kullanmış olmalıyım, çünkü kopya güç bela okunuyordu ve kenarlardaki notlar neredeyse lekelerden ibaretti. Yine de oturup onu okumaya başladım, insanın sadece kendisinin daha genç ve ukala bir halinden duyabileceği bir utanca hazır olarak.

9 Gözlerinde kaygı olan bir bayan. Bacaklarının arasındaysa muhtemelen haz.
10 Şimdi düşünüyorum da, bu da o eski, kötü, karton kapaklı günlere bir dönüştü.
11 Kariyerim boyunca, gayet güzel ilerleyen bir değil tam iki romanı kaybetmeyi başardım. *Under the Dome* (Kubbenin Altında) kaybolduğunda sadece 50 sayfaydı, ama *The Cannibals* (Yamyamlar) 200 sayfadan uzundu. İkisinin de kopyası yoktu. O zamanlar bilgisayarlar icat edilmemişti ve ilk müsveddelerin asla karbon kopyasını çıkarmazdım... nedense *kibirlilikmiş* gibi geliyordu bir şekilde.

Ama gayet iyi olduğunu düşündüm... O sıralar popüler Amerikan edebiyatı tarzında olduğunu düşündüğüm *Roadwork*'tan iyi olduğu kesindi. Yalnızca bir "noir" roman değildi. James M. Cain ile Horace McCoy'un otuzlu yıllardaki "suçta doğallık" tarzına yönelik bir denemeydi daha çok.[12] Öyküdeki geçmişe dönüşlerin ön planda anlatılanlardan daha iyi olduğunu düşündüm. Bana James T. Farrell'ın *Young Lonigan* üçlemesini ve unutulmuş (ama ilginç) *Gas-House McGinty*'yi anımsattılar. Evet, yer yer üç A'nın bir örneğiydi,[13] ama YÜZYILLAR BOYU KALACAK BİR ESER yarattığına inanan genç bir adam (yirmi beş yaşındaydım) tarafından yazılmıştı.

Blaze'in beni fazla utandırmayacak şekilde yeniden yazılıp yayımlanabileceğini düşündüm, ama bir sert dedektiflik romanı için yanlış seçimdi muhtemelen. Bir bakıma dedektiflik romanı bile sayılmazdı. Tekrar yazarken acımasız olursam, ufak çaplı bir alt tabaka trajedisi olabileceğini düşündüm. Bu yüzden en iyi "noir" kurgu eserlerinde görülen hissiz, kuru üsluba başvurdum; hatta neye kalkıştığımı kendime anımsatmak için "American Typewriter" adlı bir karakter kullandım. Hızlı çalıştım, asla ileriye ya da geriye bakmadım, o kitapların akıcılığını da yakalamak istedim (Cain, McCoy ya da Farrell'dan çok Jim Thompson'ı ve Richard Stark'ı kast ediyorum). Gözden geçirme işini şimdilerde moda olduğu gibi bilgisayarda değil de bir kurşunkalemle yapmaya karar verdim. Kitap geçmişe dönüş olacaksa bundan kaçınmak yerine, o şekilde davranmak istiyordum. Ayrıca kitabı her türlü histen arındırarak, döşemesinde bir kilim bile bulunmayan boş bir ev misali çırılçıplak bırakmak istedim. Annem olsa "Yüzü gözü görünsün istiyorum," derdi. Başarıp başaramadığıma ancak okuyucu karar verecek.

12 Ayrıca *Fareler ve İnsanlar*'a da bir saygı gösterisi elbette... Bunu fark etmemek güç.
13 Ahlaksız, atan, akıcı.

Sizin için önemi var mı bilmiyorum (ki olmamalı... umarım iyi bir öykü için gelmişsinizdir ve umarım aradığınızı bulacaksınız), ama *Blaze*'den elde edilecek tüm telif ücretleri ve yan gelirler, eli sıkışık serbest yazarlara yardım için kurulmuş The Haven Vakfı'na bağışlanacaktır.[14]

Hazır seni yakandan tutmuşken son bir şey daha söyleyeyim. *Blaze* fazla modası geçmiş görünmesin diye, öykünün geçtiği zamanı olabildiğince belirsiz tutmaya çalıştım.[15] Ancak eskimiş bütün materyalleri çıkarmak olanaksızdı; bazılarını korumak tema için zorunluydu.[16] Öykünün "Çok Uzak Olmayan Bir Geçmişte Amerika'da" geçtiğini düşünmen yeter sanırım.

Çemberi başladığım yere dönerek tamamlayabilir miyim? Bu eski bir roman, ama baştaki, kötü bir roman olduğu fikrimde yanıldığımı sanıyorum. Katılmayabilirsin... ama "Küçük Kibritçi Kız" olmadığı kesin. Sadık Okuyucu, iyilik dileklerimle birlikte, bu öyküyü okuduğun için sana teşekkür ediyorum ve umarım keyif alırsın. Gözlerinin biraz olsun yaşarmasını umuyorum demeyeceğim, ama...

Evet. Evet. *Aynen* öyle diyeceğim. Gülmekten yaşarmasınlar da.

Stephen King
(Richard Bachman adına)
Sarasota, Florida
20 Ocak 2007

14 The Haven Vakfı hakkında daha fazlasını öğrenmek için web siteme gidebilirsin: www.stephenking.com.

15 Clay Blaisdell'in II. Dünya Savaşı'nın hemen sonrasındaki Amerika'da büyümesi fikri hoşuma gitmedi; böyle şeyler artık inanılmayacak kadar eskimiş görünüyor, her ne kadar kitabı, 1973'te içinde karım ve iki çocuğumuzla birlikte yaşadığım karavanda yazarken fena fikir gibi gelmemiş olsa da (ki o zaman için değildi muhtemelen).

16 Şimdi yazsam cep telefonlarını ve gelen arama kayıtlarını göz önünde bulundurmam gerekirdi.

– Birinci Bölüm –

George karanlıkta bir yerlerdeydi. Blaze onu göremese de sesi gayet yüksek ve net, kalın ve biraz boğuk geliyordu. George'un sesi hep nezleymiş gibi çıkardı. Çocukken bir kaza geçirmişti. Nasıl bir kaza olduğunu asla söylemezdi, ama âdemelmasının üstünde ilginç bir yara izi vardı.

"Onu değil, salak, onun her tarafında çıkartma var. Bir Chevy ya da Ford bul. Koyu mavi veya yeşil. İki yıllık. Ne daha eski, ne daha yeni. Onları kimse hatırlamaz. Çıkartması filan da olmasın."

Blaze tamponu çıkartmalı ufak arabanın yanından geçip yürümeyi sürdürdü. Bas gitarın hafif ritmini ta buradan, bira içilen mekânın otoparkının bu kadar uzak ucundan bile duyabiliyordu. Cumartesi gecesiydi ve içerisi ana baba günüydü. Hava buz gibiydi. Kasabaya otostopla gelmişti, ama kırk dakikadır açık havadaydı ve kulakları uyuşmuştu. Şapkasını unuturdu. Hep bir şeyleri unuturdu. Ellerini ceket ceplerinden çıkarıp kulaklarını örtecek olmuştu, ama George bunu engellemişti. George kulaklarının donabileceğini, ama ellerinin donmaması gerektiğini söylemişti. Bir arabaya düz kontak yaptırmak için kulaklara gerek yoktu. Hava sıcaklığı üç dereceydi.

"İşte," dedi George. "Sağında."

Blaze bakınca bir Saab gördü. Çıkartmalı. Aradıkları tipte bir arabaya hiç benzemiyordu.

"Orası solun," dedi George. "*Sağında* dedim salak. Şu burnunu karıştırdığın elinin tarafında."

"Affedersin George."

Evet, yine salaklık yapıyordu. İki eliyle de burnunu karıştırabilirdi, ama sağ elini biliyordu, yazı yazan eliydi. O elini düşündü ve o tarafa baktı. Orada koyu yeşil bir Ford vardı.

Blaze hesaplı bir fütursuzlukla Ford'a yaklaştı. Başını çevirip arkasına baktı. Bira içilen mekân, The Bag[17] adında bir üniversiteli barıydı. Aptalca bir isimdi bu, insanın aklına taşakları getiriyordu. Mekân kaldırım hizasının aşağısındaydı. Cuma ve cumartesi geceleri bir grup çalardı. İçerisi şimdi kalabalık ve sıcaktı herhalde, mini etekli bir sürü minik kız çılgınlar gibi dans ediyor olmalıydı. İçeri girip öylesine etrafa bakınmak hoş olurdu...

"*Sen* ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu George. "Commonwealth Bulvarı'nda yürüdüğünü filan mı sanıyorsun? Benim ihtiyar, kör ninemi bile kandıramazsın. Şu işi halletsen artık ha?"

"Tamam, ben sadece..."

"Hı hı, sadece ne yapıyordun biliyorum. İşine odaklan."

"Tamam."

"Sen nesin Blaze?"

Blaze başını eğdi, burnunu çekti. "Ben bir salağım."

George bunun utanılacak bir şey olmadığını söylemişti hep, ama gerçekti ve kabul edilmesi gerekiyordu. Kimseyi kandırıp da kendinizi akıllıymış gibi gösteremezdiniz. Size bakınca gerçeği anlarlardı: Işıklar yansa da evde kimse olmadığını. Salaksanız, sadece işinizi yapıp çıkmanız gerekiyordu. Yakalanırsanız da, yanınızdaki adamları ele vermek dışında her şeyi itiraf ederdiniz, çünkü zaten eninde sonunda sizi bülbül gibi öttürürlerdi. George salakların doğru dürüst yalan söyleyemediklerini söylemişti.

17 Torba. (çev.)

Blaze ellerini ceplerinden çıkardı ve iki kere açıp kapadı. Soğuk, dingin havada eklemleri çıtırdadı.

"Hazır mısın koca adam?" diye sordu George.

"Evet."

"Öyleyse ben bir bira içmeye gidiyorum. İşi hallet."

Blaze paniklemeye başladı. Panik boğazına kadar yükseldi. "Hey, hayır, bu işi daha önce hiç yapmadım. Seni seyrettim o kadar."

"Bu sefer seyretmekten fazlasını yapman gerekecek."

"Ama..."

Sustu. Bağırmak istemiyorsa devam etmenin anlamı yoktu. Bara doğru yönelen George'un katılaşmış karları ezişini duyabiliyordu. Ayak sesleri kısa sürede kalp atışları tarafından bastırılıp kayboldu.

"Tanrım," dedi Blaze. "Ah, aman Tanrım."

Parmakları soğumaya başlamıştı. Bu sıcaklıkta sadece beş dakika işe yararlardı. Belki daha da az. Arabanın etrafından dolanıp sürücü kapısına gitti, kilitli olduğunu farz ederek. Kapı kilitliyse bu araba işlerine yaramazdı, çünkü yanında maymuncuk yoktu, maymuncuk George'taydı. Ama kapı kilitli değildi. Kapıyı açtı, içeri eğildi, kaput kolunu buldu ve çekti. Sonra ön tarafa gidip ikinci kolu aradı, buldu ve kaputu kaldırdı.

Cebinde ufak bir fener vardı. Çıkardı. Açıp ışığını motora yöneltti.

Kontak kablosunu bul.

Ama kablolar arap saçına dönmüştü. Akü kabloları, borular, buji telleri, benzin hortumları...

Orada öylece dururken yüzünün iki yanından akan terler yanaklarında dondu. Bu hiç iyi değildi. Hiçbir zaman da iyi olmayacaktı. Birden aklına bir fikir geldi. Çok parlak bir fikir sayılmazdı, ama zaten aklına fikir geldiği nadirdi, o yüzden gelince

uygulaması gerekiyordu. Sürücü tarafına geri dönüp kapıyı tekrar açtı. Işık yandı, ama bunu engelleyemezdi. Arabayı kurcaladığını gören olursa, motoru çalıştırmakta zorlandığını sanırlardı. Böyle soğuk bir gecede öyle olması mantıklıydı, değil mi? George bile bu fikirde kusur bulamazdı. En azından çok fazla.

Güneşliği direksiyona doğru indirdi, aşağı bir anahtar düşeceğini umarak, çünkü insanlar bazen oraya anahtar bırakırlardı, ama eski bir buz kazıyıcıdan başka bir şey yoktu ve aşağı düşen de o oldu. George daha sonra torpido gözünü denedi. İçi kâğıt doluydu. Koltukta diz çökerek uflaya puflaya kâğıtları döşemeye attı. İçeride kâğıtlar ve bir kutu Junior Mints vardı, ama anahtar yoktu.

Al işte, canına yandığımın salağı seni, dediğini işitti George'un, *rahatladın mı şimdi? Düz kontağı en azından denemeye hazır mısın artık?*

Hazırdı herhalde. En azından George'un yaptığı gibi o kablolardan bazılarını koparıp uçlarını birleştirerek, ne olacağına bakabilirdi herhalde. Kapıyı kapatıp başını eğerek tekrar Ford'un önüne yürümeye başladı. Sonra durdu. Aklına yeni bir fikir gelmişti. Geri döndü, kapıyı açtı, eğildi, paspası kaldırdı ve işte oradaydı. Anahtarın üstünde FORD yazmıyordu, hiçbir şey yazmıyordu; çünkü yedekti, ama başı uygun şekilde dörtgendi.

Blaze anahtarı alıp soğuk metali öptü.

Kilitlenmemiş araba, diye düşündü. Sonra şunu düşündü: *Kilitlenmemiş araba ve paspasın altında anahtar.* Sonra şunu da düşündü: *Demek ki bu gece dışarı çıkan en salak insan ben değilmişim George.*

Direksiyonun başına oturdu, kapıyı sertçe çekip kapadı, anahtarı kontak deliğine soktu –kolayca girdi–, sonra kaput hâlâ açık olduğundan otoparkı göremediğini fark etti. George'un ona yardım etmek için geri dönmediğine emin olmak amacıyla çabucak etrafa, sağa sola bakındı. George kaputun hâlâ öyle açık durdu-

ğunu görse başının etini yerdi. Ama orada yoktu. Orada kimsecikler yoktu. Otopark arabalarla dolu bir tundraydı.

Blaze çıkıp kaputu kapadı. Sonra içeri döndü ve tam elini kapı koluna uzatırken duraksadı. George ne olacaktı? Şu bira içilen yere gidip onu alsa mıydı? Blaze oturduğu yerde başını eğip kaşlarını çatarak düşündü. Tavan lambasının sarı ışığı iri ellerini aydınlatıyordu.

Bak ne diyeceğim? diye düşündü, sonunda başını kaldırarak. *Onu siktir et.*

"Siktir git George," dedi. George onu yalnız bırakıp tek başına otostop çekmesine yol açmış, sadece burada buluşmuş ve sonra tekrar gitmişti. Ona pis işleri bırakmıştı ve Blaze ancak büyük bir şans eseri bir anahtar bulabilmişti, bu yüzden George'un canı cehennemeydi. Üç derece soğukta *o* başparmağını kaldırıp otostop çeksindi bakalım.

Blaze kapıyı kapadı, vites değiştirerek otoparktan ayrıldı. Trafiğe çıkınca gazı köklemesiyle birlikte Ford ileri fırladı ve arka kısmı sertleşmiş karın üstünde sarsılmaya başladı. George panikten kaskatı kesilerek frene bastı. Ne yapıyordu? Ne düşünüyordu? George'suz gitmeyi mi? Sekiz kilometre gitmeden yakalanırdı. Daha ilk trafik ışığında yakalanırdı herhalde. George'u almadan gidemezdi.

Ama George öldü.

Bu yalandı. George oradaydı. Bira almak için içeri girmişti.

O öldü.

"Ah George," diye inledi Blaze. Direksiyona eğilmişti. "Ah George, ölü olma."

Orada bir süre oturdu. Ford'un motorunun sesi iyi gibiydi. Havanın soğukluğuna karşın teklemiyordu. Benzin göstergesi deponun dörtte üçünün dolu olduğunu gösteriyordu. Dikiz aynasında yükselen egzoz dumanı beyaz ve donmuştu.

George bira içilen yerden çıkmadı. Çıkamazdı, çünkü içeri girmemişti. George ölüydü. Üç aydır ölüydü. Blaze titremeye başladı.

Kısa süre sonra kendini toparladı. Arabayı sürmeye başladı. Birinci ya da ikinci trafik lambasında onu durduran olmadı. Kasabadan çıkarken durduran olmadı. Apex kasabasının sınırına geldiğinde seksenle gidiyordu. Araba bazen yoldaki buz tabakalarında birazcık kayıyordu, ama George buna aldırmıyordu. Araba kayınca direksiyonu çeviriyordu o kadar. Gençliğinden beri buzlu yollarda araba kullanıyordu.

Kasabadan çıkınca Ford'un hızını doksan beşe çıkardı ve öylece gitmeye bıraktı. Yüksek hüzmeler yolu parmaklayarak dürtüyor ve iki taraftaki kar tepeciklerinden göz kamaştırıcı bir şekilde yansıyorlardı. O üniversiteli çocuk, üniversiteli kız arkadaşını o boş park yerine geri götürdüğünde apışıp kalacaktı. Kız ona bakıp *Sen salaksın, bir daha seninle ne buraya gelicem, ne başka yere,* diyecekti.

"Gelirim," dedi Blaze. "Kız üniversiteliyse gelirim der."

Bunu düşününce gülümsedi. Gülümseyince bütün yüzü değişti. Radyoyu açtı. Rock kanalına ayarlıydı. Blaze country müzik bulana kadar düğmeyi çevirdi. Kulübeye vardığında radyo eşliğinde avaz avaz şarkı söylüyordu ve George'u tamamen unutmuştu.

– İkinci Bölüm –

Ama ertesi sabah hatırladı.

Salaklığın kötü tarafıydı bu. Üzüntü sizi hep gafil avlardı, çünkü önemli şeyleri hep unuturdunuz. Aklınızda sadece salakça şeyler kalırdı. Örneğin beşinci sınıftayken Bayan Selig'in onlara öğrettiği şu şiir: Yayılmış kestane ağacının dibinde, köyün demircisi duruyor. Bu ne işe yarardı ki? Diğer adamın hayatta bir tane daha patates yemeyeceğini ve iki patates soymanız gerekmediğini bile bile iki kişilik patates soyarken, kafanıza gözünüze yine tokat yemenin ne anlamı vardı?

Şey, belki de hissettiği üzüntü değildi. Belki de bu uygun kelime değildi. Ağlamak ve kafanızı duvara vurmak anlamına geliyorsa değildi. George gibiler için bunu yapmazdınız. Ama yalnızlık vardı. Korku da vardı.

George olsa şöyle derdi: "Tanrım, şu kahrolası tişörtünü değiştirir misin? Kaskatı kesilmiş. İğrenç."

George olsa şöyle derdi: "Sadece bir tanesini bağladın geri zekâlı."

George olsa şöyle derdi: "Öff, lanet olsun, dön de tıkıştırayım. Sanki çocuğum var."

Ford'u çaldıktan sonra sabah uyandığında George diğer odada oturuyordu. Blaze onu göremese de her zamanki gibi o kırık, rahat koltukta, başını neredeyse çenesi göğsüne değecek kadar

eğmiş halde oturduğunu biliyordu. İlk sözü şu oldu: "Yine beceremedin Kong. Bravo."

Blaze ayakları soğuk döşemeye basınca tısladı. Sonra alelacele ayakkabılarını giydi. Ayakkabıları dışında anadan doğma halde koşup pencereden dışarı baktı. Araba yoktu. Rahatlayarak iç geçirdi. Nefesi görebildiği ufak bir buhar bulutu halinde çıktı.

"Hayır, becerdim. Odunluğa bıraktım, aynen bana söylediğin gibi."

"Ama kahrolası izleri silmedin değil mi? Neden bir tabela dikmiyorsun Blaze? ÇALINTI ARABAYA BU TARAFTAN. Bilet kesebilirsin. Bunu neden yapmıyorsun?"

"Ama George..."

"Ama George, ama George. Çık da izleri sil."

"Tamam." Blaze kapıya doğru yürüdü.

"Blaze?"

"Ne?"

"Önce kahrolası pantolonunu giy, tamam mı?"

Blaze yüzünün kızardığını hissetti.

"Çocuk gibisin," dedi George bezgin bir sesle. "Tıraş olabilen bir çocuk gibi."

George laf sokuşturmayı iyi becerirdi. Ama sonunda yanlış adama laf sokuşturmuştu, fazla laf sokuşturmuş ve fazla ileri gitmişti. İnsan böyle ölürdü işte, taşı gediğine oturtamadan. Şimdi George ölüydü o kadar ve Blaze zihninde onun sesini canlandırıyor, ona zekice laflar söyletiyordu. George depodaki o boktan oyundan beri ölüydü.

Bu işi devam ettirmeye çalışmam bile delilik, diye düşündü Blaze. *Mankafanın tekiyim ben.*

Ama paçalı donunu (önce lekeli olup olmadığını özenle kontrol ederek), sonra sıcak tutan atletlerinden birini, sonra üstüne yün tişörtünü ve kalın fitilli kadife pantolonunu giydi. Sears işçi botları

yatağın altındaydı. Ordu malı parkası kapının koluna asılıydı. Tek parmaklı eldivenlerini aradı ve sonunda mutfak-salon karışımında döküntü odun sobasının üstündeki rafta buldu. Kulaklıklı ekose kasketini alıp takarken, güneşliğini şans getirsin diye biraz sola çevirmeyi ihmal etmedi. Sonra çıkıp kapıya yaslı süpürgeyi aldı.

Sabah aydınlık ve soğuktu. Burnu üşüdü. Sert bir rüzgârın savurduğu pudra şekeri gibi incecik kar taneleri, yüzünü buruşturmasına yol açtı. George için emir vermek kolaydı. George içeride ocağın yanında kahve içiyordu. Tıpkı dün gece bira içmeye gidip de arabayı çalma işini Blaze'e bırakması gibi. Blaze anahtarı şans eseri bir yerde, paspasın altında ya da torpido gözünde (hangisi olduğunu unutmuştu) bulmasa hâlâ orada olacaktı. Bazen George'un çok iyi bir dost olmadığını düşünüyordu.

Süpürgeyle izleri silmeden önce dakikalarca öylece durup onlara hayranlıkla baktı. O izler nasıl da göze çarpıyor, çoğu minik ve kusursuz olan gölgeler oluşturuyorlardı. Minik şeylerin o kadar kusursuz olabilmesi ve onları kimsenin görmemesi komikti. Blaze bunlara sıkılana kadar baktıktan sonra (acele etmesini söyleyecek George yoktu) yola uzanan kısa araba yolundaki izleri silmeye girişti. Geceleyin geçen kar temizleme aracı, iki tarafında tarlalar bulunan bu taşra yollarında rüzgârın oluşturduğu kar tepeciklerini süpürerek diğer izleri yok etmişti.

Blaze ayaklarını yere vura vura kulübeye geri döndü. İçeri girdi. İçerisi şimdi sıcak geliyordu. Yataktan kalkınca soğuk gelmişti, oysa şimdi sıcak geliyordu. Bu da komikti... insanın algıladıklarının değişebilmesi. Parkasını, botlarını ve yün tişörtünü çıkarıp üstünde atlet ve kadife pantolonuyla masaya oturdu. Radyoyu açtı ve George'un dinlediği rock müziğini bulamayınca şaşırdı, ama country şarkılara çabuk alıştı. Loretta Lynn şarkısında iyi kızın kötü kız olacak diyordu. George olsa güler, "Evet tatlım... hadi kötü ol da yüzüme yanaş bakayım," gibi bir laf söylerdi.

Blaze de gülerdi, oysa bu şarkı hep içini sızlatırdı. Çoğu country şarkısı gibi.

Kahve ısınınca ayağa fırlayıp iki fincan doldurdu. Birine krema koyup "George? Kahven hazır patron! Soğutma!" diye seslendi.

Karşılık gelmedi.

Başını eğip beyaz kahveye baktı. Kahveyi sade severdi, ne olmuştu yani? Ne olmuştu? Birden boğazından bir şey yükseldi ve az kalsın George'un lanet olası kahvesini fırlatıp atacaktı, ama yapmadı. Büyük lavaboya götürüp döktü. İşte buna sinirlerine hâkim olmak denirdi. İri yarı bir adamsanız bunu yapmalıydınız, yoksa başınız belaya girerdi.

Blaze öğle yemeğinden sonrasına kadar kulübede takıldı. Sonra çalıntı arabayı odunluktan çıkarmadan önce mutfak basamaklarında durup plakalara kartopları attı. Bu gayet zekiceydi. Okunmalarını zorlaştıracaktı.

"Sen ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu George odunluğun içinden.

"Boş ver," dedi Blaze. "Sen yalnız kafamın içindesin zaten." Ford'a binip yola çıktı.

"Bu pek akıllıca değil," dedi George. Şimdi arka koltuktaydı. "Çalıntı bir arabayla geziyorsun. Tekrar boyanmamış, plakaları değiştirilmemiş, hiçbir şey yapılmamış. Nereye gidiyorsun?"

Blaze bir şey demedi.

"Ocoma'ya gidiyorsun, değil mi?"

Blaze bir şey demedi.

"Ah, lanet olsun, oraya gidiyorsun," dedi George. "*Hastir.* Bir kere gittiğin yetmedi mi?"

Blaze bir şey demedi. İyice suskunlaşmıştı.

"Dinle beni Blaze. Bana dön. Yakalanırsan olay biter. Her şey. Bütün anlaşma."

Blaze bunun doğru olduğunu biliyordu, ama geri dönmeyecekti. Neden hep emirleri George versindi ki? Ölüyken bile emretmeyi kesmiyordu. Evet, plan George'undu, bütün ufak tefek suçluların rüyası olan voli. "Sadece biz başarabiliriz," derdi, ama genellikle sarhoşken veya kafası iyiyken derdi ve aslında inanmadan söylerdi.

Zamanlarının çoğunu iki kişilik düzenbazlıklarla geçirmişlerdi ve George sarhoşken veya esrar çekerken ne derse desin, genellikle halinden memnun görünürdü. Belki de Ocoma Heights vurgunu George için sadece bir oyundu veya bazen televizyonda takım elbiseli adamların siyaset konuştuğunu gördüğünde söylediği gibi zihinsel bir mastürbasyondu. Blaze, George'un zeki olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman emin olamadığı cesaretiydi.

Ama artık o ölüydü ve başka ne seçenek vardı ki? Blaze tek başına işe yaramazdı. George'un ölümünden sonra bir kere erkek giysileri satıcısı numarasını denemişti ve tutuklanmaktan yalvar yakar kurtulmuştu. George gibi yaparak kadının ismini ölüm ilanları sayfasından bulmuş, onun gibi satıcı ağzıyla konuşmuş, kredi kartı fişlerini göstermişti (kulübede bunlardan bir torba dolusu vardı, hem de en iyi mağazalardan alınma). Kadına böyle kötü bir zamanda geldiğim için çok üzgünüm, ama iş iştir, eminim anlıyorsunuzdur, demişti. Kadın anladığını söylemişti. Antrede beklemesini, çek defterini getireceğini söylemişti. George kadının polisi aradığını aklına bile getirmemişti. Kadın geri dönüp de üstüne bir tabanca doğrultmasa, George polis gelene kadar oracıkta beklerdi herhalde. Zamanlama hissi hep zayıf olmuştu.

Ama kadın geri dönüp üstüne bir tabanca doğrultmuştu. Yanlarında minik çıkıntılar bulunan, sedef kabzalı, gümüş bir bayan silahıydı. "Polis yolda," demişti, "ama onlar gelmeden önce açıklama yapmanı istiyorum. Bana bir insanın daha kocasının cesedi mezarında soğumamış bir kadını dolandıracak kadar nasıl aşağılık olabileceğini anlatmanı istiyorum."

Blaze kadının ne öğrenmek istediğini umursamamıştı. Dönüp koşarak kapıdan çıkmış, sundurmadan geçip basamaklardan yola inmişti. Hızını aldı mıydı iyi koşardı, ama yavaş hızlanırdı ve o gün panik yüzünden iyice yavaşlamıştı. Kadın tetiği çekse, Blaze'in koca kafasının arka tarafına kurşunu yapıştırabilir veya bir kulağını uçurabilir veya tamamen ıskalayabilirdi. Öyle kısa namlulu bir tabancanın ne yapacağı belli olmazdı. Ama kadın ateş etmemişti.

Blaze kulübeye geri döndüğünde korkudan hafif hafif inliyordu ve karnı kasılmıştı. Hapisten ya da ağır suçlular cezaevinden, hatta polisten bile korkusu yoktu –gerçi onu her zamanki gibi sorularıyla şaşkına çevireceklerini biliyordu–, ama kadının onun içini kolayca okuyabilmesinden korkmuştu. Sanki hiç zorlanmamış gibiydi. Oysa George'un içini pek okuyamazlardı, okuduklarındaysa George durumu anlayıp onları kurtarırdı.

Şimdi de bu iş vardı başında. Bu işi kıvıramayacaktı, biliyordu, yine de devam ediyordu. Belki de kodese geri dönmek istiyordu. George öldükten sonra bu çok da kötü olmazdı belki. Başkaları düşünsün ve karnını doyursundu.

Belki de şu anda, bu gıcır gıcır arabayla Ocoma Heights'ın ortasında giderken yakalanmaya çalışıyordu. Gerardların evinin önünden geçerken.

New England'ın buz gibi kışında, buzdan bir saray gibi görünüyordu. Ocoma Heights eski zenginlerin mekânıydı (George öyle demişti) ve evler aslında konaktı. Yazları etrafları geniş çimenliklerle çevrili olurdu, ama şimdi çimenlikler buz tutmuş karlı alanlardılar. Kış sert geçmişti.

Gerardların evi en güzelleriydi. George oraya Amerikalı yeni zenginlerin züppeliği derdi, ama Blaze güzel buluyordu. George'un dediğine göre Gerardlar gemicilikten para kazanmış, I. Dünya Savaşı sayesinde zengin olmuş, II. Dünya Savaşı'ndaysa kutsallık mertebesine erişmişlerdi. Kar ve güneş, çeşitli pencerelerde so-

ğuk alevler oluşturuyordu. George otuzdan fazla oda bulunduğunu söylemişti. Sayaç okumaya gelen Central Valley Elektrik İdaresi görevlisi numarasıyla ön inceleme yapmıştı. Eylülde olmuştu bu. Blaze'in o sırada kullandığı kamyon çalıntı değildi, ödünç almışlardı, ama yakalansalar polis çalıntı derdi herhalde. Yan çimenlikte insanlar kroket oynuyorlardı. Bazıları kızdı, liseli veya üniversiteli güzel kızlar. Blaze onları seyrederken tahrik olmaya başlamıştı. George geri dönüp de gazlamasını söyleyince, Blaze ona artık arka tarafa gitmiş olan güzel kızlardan bahsetmişti.

"Gördüm," demişti George. "Kendilerini bir halt sanıyorlar. Bokları pis kokmaz sanıyorlar."

"Ama güzeller."

"Kimin umurunda?" diye sormuştu George, surat asıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sen hiç tahrik olmaz mısın George?"

"Öyle bebelere bakınca mı? Şaka yapıyorsun. Şimdi çeneni kapa da gazla."

Blaze şimdi bunu anımsayınca gülümsedi. George üzümlere erişemeyince herkese ekşi olduklarını söyleyen tilki gibiydi. İkinci sınıftayken Bayan Jolison onlara bu masalı okumuştu.

Kalabalık bir aileydi. Yaşlı Bay ve Bayan Gerardlar vardı... George'un dediğine göre adam sekseninde olsa da günde yarım litre Jack içebiliyordu. Ortanca Bay ve Bayan Gerardlar vardı. Bir de genç Bay ve Bayan Gerardlar vardı. Genç Bay Gerard, 3. Joseph Gerard'dı, çok gençti, yirmi beşindeydi o kadar. Karısı Ermeniydi. George kadını etnik kökeninden dolayı aşağılamıştı. Blaze bunun sadece İtalyanlara yapıldığını sanırdı.

Sokakta dönüp evin önünden bir kez daha yavaşça geçerken, yirmi iki yaşında evlenmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. İlerlemeyi sürdürerek eve doğru yola devam etti. Bu kadarı yeterdi.

Ortanca Gerardların 3. Joseph Gerard'dan başka çocukları da olmuştu, ama onlar önemli değildi. Önemli olan bebekti. 4. Joseph Gerard. Öyle minicik bir bebek için fazla şaşaalı bir isim. Blaze ile George sayaç okuma numarasını yaptıklarında çocuk daha iki aylıktı. Yani şimdi –hımm, eylül ile ocak arasında bir-iki-üç-dört ay vardı– altı aylıktı. En büyük Joe'nun torunlarından olma tek çocuktu.

"Adam kaçıracaksan bebek kaçıracaksın," demişti George. "Bir bebek seni tarif edemez, yani onu canlı olarak teslim edebilirsin. Kaçmaya çalışarak, notlar atarak filan başını belaya sokamaz. Bir bebeğin tek yapabildiği öylece yatmaktır. Kaçırıldığını bilmez bile."

O sırada kulübedeydiler, televizyonun karşısına oturmuş bira içiyorlardı.

"Sence ne kadar para getirirler?" diye sormuştu Blaze.

"Bir daha kış günü kıçın donarken sahte dergi abonelikleri satmana veya Kızılhaç için para toplamana gerek kalmayacak kadar getirirler," demişti George. "Nasıl, iyi mi?"

"Peki ne kadar isterdin?"

"İki milyon," demişti George. "Biri sana, biri bana. Açgözlülüğe ne gerek var?"

"Açgözlüler enselenir," demişti Blaze.

"Açgözlüler enselenir," diye onaylamıştı George. "Sana öğrettiğim buydu. Peki işçinin değeri ne kadardır Blaze? Bu konuda ne öğretmiştim sana?"

"Maaşı kadardır," demişti Blaze.

"Evet," demişti George ve birasını yudumlamıştı. "İşçinin değeri kahrolası maaşı kadardır."

İşte şimdi buradaydı, George'la Boston'dan kuzeye gidişlerinden beri kaldıkları sefil kulübeye dönerken, planı cidden uy-

gulamak niyetindeydi. Yakalanacağını düşünüyordu, ama... iki milyon dolar! Bu parayla bir daha hiç üşümeyeceği bir yere gidebilirdi insan. Hem yakalansa ne olacaktı ki? En fazla ömür boyu hapis yerdi.

O zaman da bir daha hiç üşümezdi.

Çalıntı Ford'u odunluğa geri bırakınca izleri silmeyi hatırladı. Bu George'u mutlu ederdi.

Öğle yemeği niyetine iki tane hamburger hazırladı.

"Cidden sonuna kadar götürecek misin?" diye sordu George diğer odadan.

"Yatıyor musun George?"

"Hayır, amuda kalkmış otuz bir çekiyorum. Sana bir soru sordum."

"Deneyeceğim. Yardım edecek misin?"

George iç geçirdi. "Etmem gerekecek galiba. Artık senden kurtulamıyorum. Ama Blaze?"

"Ne var George?"

"Sadece bir milyon iste. Açgözlüler enselenir."

"Tamam, sadece bir milyon. Hamburger ister misin?"

Yanıt gelmedi. George yine ölmüştü.

– Üçüncü Bölüm –

Kaçırma işini o gece halletmeyi planlıyordu, ne kadar erken yaparsa o kadar iyiydi. George onu durdurdu.

"Sen ne yapıyorsun sersem?"

Blaze gidip Ford'u çalıştırmaya hazırlanıyordu. Durdu. "İşi halletmeye hazırlanıyorum George."

"Hangi işi?"

"Çocuğu kaçırmayı."

George güldü.

"Neye gülüyorsun George?" *Sanki bilmiyormuşum gibi,* diye düşündü.

"Sana."

"Neden?"

"Onu nasıl kaçıracaksın ki? Hele bir anlat."

Blaze kaşlarını çattı. Zaten çirkin olan suratı daha iğrenç bir hale dönüştü. "Planladığımız gibi tabii ki. Odasından kaçıracağım."

"Hangi odadan?"

"Şey..."

"İçeri nasıl gireceksin?"

O kısmı anımsadı. "Üst kat pencerelerinden birinden. Onları açmak kolay. Görmüştün George. Elektrik şirketinden gibi yaparken. Hatırladın mı?"

"Merdivenin var mı?"

"Şey..."

"Çocuğu alınca nereye koyacaksın?"

"Arabaya George."

"Resmen dilim tutuldu." George bunu sadece diyecek laf bulamayınca söylerdi.

"George..."

"Onu kahrolası arabaya koyacağını *biliyorum*, torbaya koyup getireceğini düşünmedim zaten. Onu buraya getireceğin zamanı kastetmiştim. O zaman ne yapacaksın? Onu nereye koyacaksın?"

Blaze kulübeyi düşündü. Etrafa bakındı. "Şey..."

"Peki ya bezleri? Biberonlar? Bebek maması da cabası! Yoksa lanet olası akşam yemeği niyetine hamburgerle bira vermeyi mi düşünmüştün?"

"Şey..."

"Kapa çeneni! Bunu bir daha söylersen kusacağım!"

Blaze boynunu büküp bir mutfak sandalyesine oturdu. Yüzü kızarmıştı.

"Şu iğrenç müziği de kapat! Kadın sanki kafasını bir taraflarına sokmak üzereymiş gibi cırlıyor!"

"Tamam George."

Blaze radyoyu kapadı. George'un ikinci el eski Japon malı televizyonu bozulmuştu.

"George?"

Karşılık gelmedi.

"Yapma George, gitme. Özür dilerim." Korkusunu kendi sesinde duyabiliyordu. Ağlamak üzereydi.

"Tamam," dedi George, tam Blaze vazgeçmek üzereyken. "Yapman gereken şu. Ufak bir işi halletmen gerekiyor. Büyük değil. Miniminnacık. Şu birinci yoldan sapınca, bira aldığımız dükkân var hani, herhalde orası olur."

"Hı hı."

"Colt hâlâ sende mi?"

"Yatağın altında, bir ayakkabı kutusunda."

"Onu kullan. Kafana çorap geçir. Yoksa geceleri çalışan herif seni tanır."

"Hı hı."

"Cumartesi gecesi kapanışa yakın git. Mesela bire on kala. Çek kabul etmiyorlar, yani iki üç yüz papel kaldırabilirsin."

"Tamam! Harika!"

"Blaze, bir şey daha var."

"Nedir George?"

"Mermileri tabancadan çıkar, tamam mı?"

"Olur George, biliyorum, biz öyle çalışırız."

"Öyle çalışırız, evet. Mecbur kalırsan herife vur, ama eyalet ve ilçe gazetelerinde çıkarsa, üçüncü sayfadan öteye gitmesin."

"Tamam."

"Sen dangalaksın Blaze. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu işi hayatta kıvıramazsın. Belki de ufak işte yakalansan daha iyi olur."

"Yakalanmayacağım George."

Karşılık gelmedi.

"George?"

Karşılık gelmedi. Blaze kalkıp radyoyu açtı. Akşam yemeğinde sofraya dalgınlıkla iki tabak koydu.

– Dördüncü Bölüm –

Küçük Clayton Blaisdell, Freeport, Maine'de doğdu. Üç yıl sonra annesi elinde bir alışveriş torbasıyla sokağı geçerken bir kamyonun altında kaldı. Anında öldü. Sürücü sarhoş ve ehliyetsizdi. Mahkemede üzgün olduğunu söyledi. Ağladı. Adsız Alkolikler derneğine geri döneceğini söyledi. Yargıç ona para cezasıyla birlikte altmış günlük hapis cezası da verdi. Küçük Clay, bol bol içen ve Adsız Alkolikleri hiç bilmeyen babasıyla yaşamaya başladı. Büyük Clayton, Topsham'deki Superior Fabrikası'nda çalışıyor, pamuk atma makinesini ve ayıklayıcıyı kullanıyordu. İş arkadaşları bu işi arada sırada ayıkken de yaptığını gördüklerini öne sürüyorlardı.

Clayton birinci sınıfa başladığında okuma biliyordu ve iki elma artı üç elmanın kaç ettiğini kavramakta hiç zorlanmadı. O zaman bile yaşına göre iriydi ve her ne kadar Freeport sert bir kasaba olsa da, oyun parkına genellikle elinde ya da koltuk altında kitapla gitmesine karşın hiç sorun yaşamadı. Ancak babası daha da iriydi ve diğer çocuklar Clay Blaisdell'in pazartesileri okula neresi bandajlanmış ve morarmış halde geleceğini görmeyi hep ilginç buluyorlardı.

"Sakatlanmadan ya da öldürülmeden büyüyebilmesi mucize olur," demişti Sarah Jolison, bir gün öğretmenler odasında.

Mucize gerçekleşmedi. Sakin bir cumartesi sabahı, Clay salonda yerde bağdaş kurmuş, çizgi film izleyip Apple Jacks mısır gevreği yerken, akşamdan kalma olan Büyük Clayton oğluyla birlikte paylaştığı ikinci kattaki dairenin yatak odasından sendeleyerek çıktı. "Sana o boku burada yeme diye kaç defa söyledim?" diye soran baba, onu kaptığı gibi merdivenden aşağı fırlattı. Clay kafa üstü düştü.

Babası inip onu aldı, sürükleyerek yukarı çıkardı ve tekrar aşağı attı. Clay'in bilinci ilk seferde yerindeydi. İkincisinde bayıldı. Babası inip onu aldı, sürükleyerek yukarı çıkardı ve tepeden tırnağa süzdü. "Orospu çocuğu seni," deyip tekrar aşağı attı.

"İşte," dedi merdivenin dibinde şimdi koma halinde yatmakta olan küçük oğluna. "Belki artık o pis şeyleri salonda yemeden önce tekrar düşünürsün."

Ne yazık ki Clay bir daha hiçbir şey hakkında tekrar düşünemedi. Portland General Hastanesi'nde üç hafta bilinçsiz yattı. Ona bakan doktor, ölünceye kadar bitkisel hayatta kalacağını söyledi. Ama çocuk uyandı. Ne yazık ki zekâsı gerilemiş, koltuk altında kitap taşıdığı günler geride kalmıştı.

Clay'in babası çocuğun onca hasarı sadece bir kere merdivenden düşmekle gördüğüne yetkilileri inandıramadı. Çocuğun göğsündeki yarı iyileşmiş dört sigara yanığının "bir çeşit deri dökülmesi hastalığı" olduğuna da inanmadılar.

Çocuk ikinci kattaki daireyi bir daha hiç görmedi. Devletin himayesine alındı, hastaneden çıkınca dosdoğru bir taşra yurduna gönderildi ve oradaki ebeveynsiz yaşamı, oyun parkında iki oğlanın koltuk değneklerini tekmeleyerek onu yere düşürdükten sonra yer cüceleri gibi kahkahalar atıp kaçmalarıyla başladı. Clay doğrularak koltuk değneklerine tekrar yaslandı. Ağlamadı.

Babası Freeport karakoluna ve çeşitli Freeport barolarına itirazlarda bulundu. Oğlunu geri almak için dava açma tehdidini

savurduysa da bunu yapmadı. Clay'i sevdiğini öne sürdü, ki belki seviyordu da, biraz, ama öyleyse bile onun sevgisi ısıran ve yakan türdendi. Çocuğun ondan uzakta olması daha iyiydi.

Ama çok daha iyi değildi. Güney Freeport'taki Hetton Yurdu çocuklar için fakir bir çiftlik gibiydi neredeyse ve Clay'in çocukluğu berbat geçti, her ne kadar vücudu iyileşince hayatı biraz kolaylaştıysa da... En azından artık himayesine sığınan daha küçük birkaç çocukla birlikte oyun parkındaki en kötü kabadayıları kendinden uzak tutabiliyordu. Kabadayılar ona Gerzek, Trol ve Kong diyorlardı, ama bu lakaplara aldırmıyordu ve kendisine ilişmezlerse onlara ilişmiyordu. En kötülerini pataklayınca ona pek ilişmediler. Fesat değildi, ama kışkırtılınca tehlikeli olabiliyordu.

Daha cesur çocuklarsa ona "öfkeli parlama" anlamına da gelen Blaze diyorlardı, ki o da kendini bu isimle düşünmeye başladı.

Bir keresinde babasından bir mektup geldi. *Canım Oğlum,* diyordu mektup. *Nasılsın Bakayım. Ben iyiyim. Bu aralar Lincoln'de Kereste taşıyorum. O orospu çocukları bütün fazla mesaileri kapmasalar iyi olacak HA! Küçük bir ev tutunca Sana para göndereceğim. Bana kısa bir Mektup yaz da Babacığına ne var ne yok anlat. Bir Foto gönderebilir misin.* Altında *Sevgilerimle, Clayton Blaisdell* yazılıydı.

Blaze'in babasına gönderecek fotoğrafı yoktu, ama mektup yazmak istiyordu –salıları gelen müzik öğretmeninin yardım edeceğine emindi– ama kirli zarfta gönderenin adresi yazılı değildi, *FREEPORT MAINE "Yetimhanesindeki" Küçük Clayton Blaisdell'e* gönderilmişti o kadar.

Blaze bir daha ondan haber almadı.

Hetton Yurdu'nda kaldığı süre içinde çeşitli ailelerin yanına verildi, hep de sonbaharda. Onu ekinleri toplamaya, çatıları ve kapı önlerini küremeye yardım etmesine yetecek kadar yanla-

rında tuttular. İlkbaharla birlikte karlar eriyince de kendilerine uymadığına karar verip onu geri gönderdiler. Yaşadıkları bazen çok kötü olmuyordu. Bazense –örneğin korkunç bir köpek çiftliğine sahip Bowielerin yanına gittiği zamanki gibi– cidden kötü oluyordu.

Blaze, HY'den ayrılınca tek başına New England'da gezinmeye başladı. Bazen mutluydu, ama istediği şekilde mutlu değildi, gördüğü insanlar gibi mutlu değildi. Sonunda Boston'a yerleşmesinin (az çok; hiçbir yere kök salmadı) sebebi, taşrada yalnızlık çekmesiydi. Taşradayken bazen bir ahırda uyuyor, geceleyin uyanıp dışarı çıkıyor, gökyüzüne bakınca bir sürü görüyor, onların kendisinden önce de orada olduklarını ve sonra da olacaklarını anlıyordu. Bu hem berbattı hem de harika. Bazen kasım ayında otostop çekerken ve etrafından esen rüzgâr pantolonunu sallarken, yitirdiği bir şeylere, örneğin adressiz gelen o mektuba üzülüyordu. Bazen ilkbaharda göğe bakıp da bir kuş görünce mutlu olabiliyordu, ama içinde bir şey küçülüyormuş ve kırılmak üzereymiş gibi hissedip üzülebiliyordu da.

Öyle hissetmek kötü, diye düşünüyordu, *öyle hissedeceksem kuşlara filan hiç bakmayayım.* Ama yine de bazen göğe baktığı oluyordu.

Boston fena sayılmazsa da bazen korkuyordu. Şehirde bir milyon, belki daha da fazla insan vardı ve bir teki bile Clay Blaisdell'in elini sıkmıyordu. Ona baksalar bile tek sebebi iriliği ve göçük alnıydı. Bazen biraz eğleniyor, bazense sadece korkuyordu. Boston'da biraz eğlenmeye çalışırken, George Rackley ile tanıştı. George'la tanışmak iyi geldi.

– Beşinci Bölüm –

Tim ve Janet'in dükkânı küçük bir bakkaldı. Arka rafların çoğu şarap sürahileri ve bira dolu karton kutularla tepeleme kaplıydı. Dev bir soğutucu arka duvarı örtüyordu. Dört geçidin ikisi abur cubura ayrılmıştı. Kasanın yanında küçük bir çocuğun boyuna eşit yumurta turşusu durmaktaydı. Tim ve Janet'ta ayrıca sigara, kâğıt peçete, sosisli sandviç ve cep kitapları gibi gerekli şeyler de istiflenmişti.

Geceleri çalışan adam, gündüzleri Maine Üniversitesi'nin Boston şubesinde okuyan, sivilceli ve delik deşik suratlı biriydi. İsmi Harry Nason'dı ve okuduğu bölüm hayvancılıktı. Göçük alınlı adam, biri on geçe içeri girdiğinde Nason, karton kapaklılar rafından aldığı bir kitabı okuyordu. Kitabın ismi *İri ve Sert* idi. Geç vakitte müşteriler iyice azalmıştı. Nason o iri adam şarabını ya da altılık bira paketini aldıktan sonra dükkânı kapatıp eve gitmeye karar verdi. Belki de kitabı yanına alıp otuz bir çekerdi. Gezgin vaiz ile iki azgın dulun anlatıldığı kısmın buna uygun olabileceğini düşünürken iri adam burnunun dibine bir tabanca dayayıp "Kasadaki her şeyi ver," dedi.

Nason kitabı elinden düşürdü. Otuz bir çekme fikri aklından çıkıverdi. Tabancaya bakakaldı. Zekice bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Televizyonda tehdit edilen bir adamın söyleyebileceği türden bir şeyler uydurmalıydı, tabii bu tehdit edilen kişi dizinin

başrol oyuncusu olmalıydı. Ağzından çıkansa ancak "Aaaaa," olabildi.

"Kasadaki her şeyi ver," diye tekrarladı iri adam. Göçük alnı ürkütücüydü. Kurbağalı bir gölcük kadar büyük görünüyordu.

Harry Nason –donakalmış bir şekilde– patronunun soygun olursa ne yapması gerektiğini söylediğini anımsadı. Hiç tartışmaya girmeden soyguncuya her şeyi verecekti. Patronu tamamen sigortalıydı. Nason vücudunu birden çok narin ve korumasız, torbalar ve sıvılarla dolu hissetmeye başladı. Mesanesi gevşedi. Kıçı da birden bokla doluverdi sanki.

"Beni duydun mu be adam?"

"Aaaa," diye onaylayan Harry Nason kasadaki SATIŞ YOK yazısına bastı.

"Parayı bir torbaya koy."

"Tamam. Evet. Tabii." Kasanın altındaki torbaları telaşla karıştırırken çoğunu yere düşürdü. Sonunda bir tanesini tutmayı başardı. Kasadaki para klipslerini kaldırıp paraları torbaya atmaya başladı.

Kapı açıldı ve muhtemelen üniversiteli olan bir kızla delikanlı içeri girdi. Tabancayı görünce durdular. "Bu da ne?" diye sordu delikanlı. İnce uzun bir puro tüttürüyordu ve üstünde ESRAR ŞAHANEDİR yazan bir rozet takmıştı.

"Bir soygun," dedi Nason. "Lütfen bu beyefendiyi, şey, sinirlendirmeyin."

"Fiyatları fahiş," dedi ESRAR ŞAHANEDİR rozetli delikanlı. Sırıtmaya başladı. Nason'ı gösterdi. Tırnağı kirliydi. "Bu herif seni soyuyor dostum."

Soyguncu adam, ESRAR ŞAHANEDİR'e döndü. "Cüzdan," dedi.

"Dostum," dedi ESRAR ŞAHANEDİR, sırıtmayı kesmeden, "ben *senin* tarafındayım. Buranın fiyatları acayip uçuktur... hem herkes bilir ki Tim ve Janet Quarles aşırı sağcıdırlar, Adolf..."

"Cüzdanını ver yoksa kafanı uçururum."

ESRAR ŞAHANEDİR birden başının biraz belada olabileceğini fark etti; bir filmde olmadığı kesindi. Sırıtışı veda edip gitti ve konuşması kesildi. Birden soluklaşan yanaklarında çok sayıda ergenlik sivilcesi parlıyordu. Kot pantolonunun cebinden siyah bir Lord Buxton çıkardı.

"İhtiyacın olunca bir tane bile polis bulamazsın," dedi kız arkadaşı soğuk bir edayla. Uzun, kahverengi bir ceketle siyah deri çizmeleri vardı. Saçı çizmelerine uyuyordu, en azından bu hafta.

"Cüzdanı torbaya at," dedi soyguncu adam. Torbayı uzattı. Harry Nason bu noktada o dev yumurta turşusu şişesini kaptığı gibi soyguncu adamın beynini patlatarak kahraman olabileceğini düşündü hep. Ama soyguncu adamın kafası epey sert görünüyordu. Çok sert.

Cüzdan torbanın içine düştü.

Soyguncu adam yanlarından geçerek kapıya yöneldi. Cüssesine göre hızlı hareket ediyordu.

"Seni domuz," dedi kız.

Soyguncu adam duruverdi. Kız bir an (sonradan polise söylediğine göre) adamın dönüp ateş açarak hepsini öldüreceğini sandı. Daha sonra polise soyguncu adamın saç rengi (kahverengi, kızılımtırak veya sarı), cilt rengi (açık, kırmızı, soluk) ve giysileri (kısa gemici paltosu, rüzgârlık, yün oduncu gömleği) hakkında çelişkili ifadeler vereceklerdi, ancak boyutu –iri– ve gitmeden önceki son sözü hakkında hemfikirdiler. Anlaşılan bunu boş, karanlık kapı eşiğine bakarak ve inlercesine söylemişti:

"Aman Tanrım, George, çorabı unuttum!"

Sonra gitti. Dükkânın girişinin tepesinde asılı iri Schlitz tabelasının soğuk beyaz ışığında koştuğu bir anlığına görüldü ve sonra sokağın karşı tarafında bir motor kükredi. Bir an sonra arabayla

yola çıktı. Araba sedandı, ama rengini ve modelini hiçbiri söyleyemedi. Kar yağmaya başlamıştı.

"Bira yattı," dedi ESRAR ŞAHANEDİR.

"Git arkadaki soğutucudan bir tane al, müessesenin ikramı," dedi Harry Nason.

"Hadi ya? Emin misin?"

"Emin olduğuma eminim. Kız arkadaşın da alsın. Siktir et, sigortalıyız." Gülmeye başladı.

Polis kendisine sorduğunda, soyguncu adamı daha önce hiç görmediğini söyledi. Soyguncu adamı geçen sonbaharda, şarap alıp gevezelik eden sıska, ufak tefek, fare suratlı bir adamın yanında görüp görmediğini düşünmek içinse ancak sonradan sebebi olacaktı.

– Altıncı Bölüm –

Blaze, ertesi sabah uyandığında kulübenin etrafında ta saçaklara kadar kar birikmiş ve ateş sönmüştü. Ayakları yere basar basmaz mesanesi kasıldı. Topuklarına basa basa, yüzünü buruşturarak ve ağzından küçük, beyaz buharlar saçarak banyoya koştu. Sidiği yüksek basınçla belki otuz saniye kadar kavis çizdikten sonra giderek azaldı. Blaze iç geçirdi, silkeledi, yellendi.

Epey şiddetlenmiş olan rüzgâr evin çevresinde çığlık çığlığa esiyordu. Mutfak penceresinden görünen çamlar sallanıyor ve üzerlerinden karlar dökülüyordu. Blaze'e bir cenazedeki sıska kadınlar gibi göründüler.

Giyindi, arka kapıyı açtı ve güney saçağının altındaki odun yığınına güç bela gitti. Araba yolu tamamen gözden kaybolmuştu. Görüş mesafesi bir buçuk metreye, belki daha da azına inmişti. Buna sevindi. Yüzüne düşen kar tanelerine sevindi.

Odunlar iri meşe parçalarıydı. Bir kucak dolusu topladıktan sonra, sadece ayaklarını silkelemek için duraksayıp içeri girdi. Paltosunu çıkarmadan ateş yaktı. Sonra cezveyi doldurdu. Masaya iki fincan götürdü.

Kaşlarını çatıp duraksadı. Bir şey unutmuştu.

Para! Parayı saymamıştı.

Diğer odaya koşacak oldu. George'un sesini duyunca donakaldı. George banyodaydı.

"Salak."

"George, ben..."

"George, ben bir salağım. Bunu söyleyebilir misin?"

"Ben..."

"Hayır. De ki, George, ben çorabı takmayı unutan bir salağım."

"Ben parayı al..."

"*Söyle.*"

"George, ben salağım. Unuttum."

"Neyi unuttun?"

"Çorabı takmayı unuttum."

"Şimdi şunu söyle. De ki, George, ben yakalanmak isteyen bir salağım."

"Hayır! Bu doğru değil! Bu bir yalan George!"

"Gerçeğin ta kendisi. Yakalanıp Shawshank'e gitmek ve çamaşırhanede çalışmak istiyorsun. Gerçek bu, bütün gerçek ve sadece gerçek. İşte gerçek bu. Korkuyorsun. Gerçek *bu*."

"Hayır George, değil. Yemin ederim."

"Ben gidiyorum."

"Hayır!" Panik yüzünden nefesi kesildi sanki. Babasının bir keresinde bağırmayı kessin diye pazen gömleğinin yenini boğazına tıkıştırdığı zamanki gibi hissetti. "Yapma, unuttum, ben salağım, sen olmazsan neler alacağımı hayatta hatırlayamam..."

"Sana iyi eğlenceler Blazer," dedi George ve her ne kadar sesi hâlâ banyodan gelse de hafifliyor gibiydi. "Yakalanmada iyi eğlenceler. Kodeste çarşaf ütülemede iyi eğlenceler."

"Bana söylediğin her şeyi yapacağım. Bir daha yüzüme gözüme bulaştırmayacağım."

Uzun bir sessizlik oldu. Blaze, George'un gittiğini sandı. "Belki geri dönerim. Ama sanmıyorum."

"George! George?"

Kahve kaynıyordu. Blaze bir fincanı doldurup yatak odasına girdi. İçi para dolu kahverengi torba, şiltenin George'a ait olan tarafının altındaydı. George torbayı sallayarak içindekileri yıkamayı hep unuttuğu çarşafa döktü. George öldüğünden beri üç aydır aynı çarşaf duruyordu.

Küçük dükkândan iki yüz altmış dolar kaldırmıştı. Üniversiteli delikanlının cüzdanında da seksen dolar vardı. Bu kadarı yeter de artardı bile...

Ama neye? Ne alması gerekiyordu ki?

Bebek bezi. Önemli olan buydu. Bebek kaçıracaksan bebek bezin olmalıydı. Başka şeyler de. Ama öbürlerini hatırlayamıyordu.

"Bebek bezinden başka ne vardı George?" Bunu fütursuz bir edayla, George'u gafil avlayıp konuşturma umuduyla söylemişti. Ama George zokayı yutmadı.

Belki geri dönerim. Ama sanmıyorum.

Blaze paraları kahverengi torbaya geri koydu, üniversiteli delikanlının cüzdanını kendi eskimiş, çizilmiş, kesiklerle dolu cüzdanıyla değiştirdi. Kendi cüzdanında iki tane yağlı dolar banknotu, babasıyla yaşlı bir adamın birbirlerine sarılmalarını gösteren soluk bir Kodak fotoğraf ve kendisinin Hetton Yurdu'ndaki tek dostu olan John Cheltzman ile fotoğraf kabininde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ayrıca uğur getiren yarım Kennedy doları, susturucu niyetine kullanılmış eski bir banknot (George'la birlikte o eski, kocaman Pontiac Bonneville'i çalarken kullanmışlardı) ve katlanmış bir Polaroid fotoğraf bulunmaktaydı.

Polaroid'de George gülümseyerek bakıyordu. Güneş geldiği için gözlerini biraz kısmıştı. Üstünde kot pantolonla işçi botları vardı. Şapkası her zamanki gibi sola eğikti. George bunun şans getiren taraf olduğunu söylerdi.

Bir sürü dolap çevirmişlerdi ve bunların çoğu –en iyileri– kolaydı. Bazıları yanlış yönlendirme, bazıları açgözlülük, bazılarıysa korku üstüne kuruluydu. George'un küçük numaralar dediği şeylerdi bunlar. Korku temelli olanlaraysa "kalp durduran küçük numaralar" derdi.

"Basit şeyleri severim," derdi George. "Basit şeyleri neden severim Blaze?"

"Karmaşık olmadıkları için," derdi Blaze.

"Çok doğru! Karmaşık olmadıkları için."

Kalp durduran küçük numaraların en güzelinde George "şıktan biraz fazlası" dediği giysileri giyip bildiği bazı Boston barlarını gezerdi. Bunlar ne eşcinsel barıydılar ne de normal barlar. George onlara "gri barlar" derdi. Kurbanlar mutlaka George'u bulurlardı. George'un ilk hamleyi yapmasına hiçbir zaman gerek kalmazdı. Blaze bunun üstünde bir iki kez (kendi tarzıyla) kafa patlatmış, ama bir sonuca varamamıştı.

George ayda bir iki kez alyanslarını cüzdanlarına tıkıştırıp dışarı çıkan gizli eşcinselleri ve eş takasçılarını hemen tanırdı. İşleri tıkırında toptancıları, sigortacıları, okul müdürlerini, parlak genç banka yöneticilerini. George onların kokusunu aldığını söylerdi. Onlara iyi davranırdı. Utanıp da doğru dürüst konuşamadıklarında yardımcı olurdu. Sonra iyi bir otelde kaldığını söylerdi. Muhteşem olmasa da iyi bir otelde. Güvenli.

Burası Chinatown'dan uzak olmayan Imperial'dı. George'la Blaze ikinci vardiyadaki resepsiyonistle ve komi şefiyle anlaşmışlardı. Kullandıkları oda değişebilirdi, ama mutlaka koridorun ucunda ve içinde birilerinin kaldığı odalara uzakta olurdu.

Blaze üstünde asla sokakta dolaşmayacağı kıyafetlerle üçten on bire kadar lobide otururdu. Saçı her zaman jöleli, ışıl ışıl olurdu. George'u beklerken çizgi roman okurdu. Vaktin nasıl geçip gittiğinin hiç farkına varmazdı.

George'un dehasının asıl göstergesi şuydu ki, kurbanıyla birlikte girdiğinde, kurban genellikle kaygılı görünmezdi. Hevesli, ama kaygısız görünürdü. Blaze onlara on beş dakika verdikten sonra yukarı çıkardı.

"Bunu asla odaya girmek olarak düşünme," derdi George. "Sahneye çıkmak olarak düşün. Gösteri vakti olduğunu bilmeyen tek kişi kurbandır."

Blaze anahtarını kullanarak sahneye çıkınca her zaman ilk repliğini söylerdi: "Hank, sevgilim, geri döndüğüme öyle mutluyum ki." Sonra delirirdi, ki bunu gayet iyi oynayabiliyordu, muhtemelen Hollywood standartlarında olmasa da: "Aman Tanrım, hayır! Onu öldüreceğim! Öldüreceğim!"

Sonra yüz otuz beş kiloluk cüssesiyle yatağa, kurbanın o aşamada genellikle üstünde sadece bir çift çorapla korkudan tir tir titrediği yere koşardı. George son anda kurban ile öfkeden gözü dönmüş "erkek arkadaşının" arasına girerdi. Kurban bunun oldukça zayıf bir engel olduğunu düşünürdü. Düşünebiliyorsa tabii. Pembe dizi devam ederdi.

George: "Dana, dinle beni... göründüğü gibi değil."

Blaze: "Onu geberteceğim! Yolumdan çekil de geberteyim! Pencereden atacağım!"

(Kurbandan dehşetli cırlamalar... sekiz on tane çıkardı.)

George: "Lütfen, beni dinle."

Blaze: "Taşaklarını koparacağım onun!"

(Kurban canı ve alet edevatı için yalvarmaya başlardı, her zaman bu sırayla olmasa da.)

George: "Hayır, bunu yapmayacaksın. Uslu uslu lobiye inip beni bekleyeceksin."

Blaze bu noktada tekrar kurbanın üstüne atılırdı. George onu tutardı... kılpayı. Blaze daha sonra kurbanın pantolonundan cüzdanını kapardı.

Blaze: "Adınla adresin elimde orospu! Karını arayacağım!"

Bu noktada kurbanlardan çoğu canlarını *ve* alet edevatlarını unutup, kutsal yeminlerine ve evliliklerine odaklanmaya başlarlardı. Blaze bunu tuhaf bulsa da genellikle öyle olurdu. Kurbanın cüzdanından başka gerçekler de öğrenilirdi. Kurban George'a New Rochelleli Bill Smith olduğunu söylerdi. Oysa Brookline'lı Dan Donahue'ydu tabii.

Bu arada piyes sürerdi; gösteri devam etmeliydi.

George: "Aşağı in Dana... hadi canım, in aşağı."

Blaze: "Hayır!"

George: "Aşağı inmezsen seninle bir daha asla konuşmam. Sinir krizlerinden de, sahiplenmeciliğinden de bıktım usandım artık. Ciddi söylüyorum!"

Bu noktada Blaze cüzdanı göğsüne bastırarak, tehditler mırıldanarak ve kurbana ters ters bakarak giderdi.

Kapı kapanır kapanmaz kurban George'la konuşmaya başlardı. Cüzdanını geri almalıydı. Geri almak için her şeyi yapardı. Para önemli değildi, ama kimlik kartları önemliydi. Sally öğrenirse... ve çocuk! Ah Tanrım, çocuğu düşün...

George kurbanı yatıştırırdı. Bu kısım da iyiydi. Belki de Dana'yla uzlaşılabileceğini söylerdi. Aslında Dana'yla uzlaşılabileceği kesin gibiydi. Tek yapılması gereken George'un birkaç dakika sakinleşmesini bekledikten sonra gidip onunla tek başına konuşmasıydı. Onunla uzlaşmasıydı. Bir de o iri geri zekâlıyı biraz okşamasıydı.

Blaze lobide olmazdı tabii. Blaze ikinci katta bir odada olurdu. George oraya indiğinde parayı sayarlardı. En düşüğü kırk üç dolar olmuştu. En yükseğiyse, büyük bir gıda zincirinin müdüründen aldıkları beş yüz elli dolardı.

Kurbana kaygılanması ve kendine boş sözler vermesi için yeterince zaman tanırlardı. *George* kurbana yeterince zaman tanırdı.

George doğru zamanı hep bilirdi. Şaşırtıcıydı bu. Sanki kafasının içinde bir saat vardı da her kurban için farklı bir vakte kurulmuştu. Sonunda ilk odaya cüzdanla birlikte döner, Dana'nın yola geldiğini, ama parayı geri vermediğini söylerdi. George ancak kredi kartlarını geri almayı başarabilmişti. Kusura bakmayacaktı artık.

Para kurbanın umurunda değil. Cüzdanını telaşla karıştırıyor, ehliyetinin, Blue Cross kartının, sosyal sigorta kartının yerinde durup durmadığına bakıyor. Hepsi orada, Tanrı'ya şükür, hepsi orada. Fakirleşmiş ama akıllanmış bir halde giyinip sıvışırken, oraya hiç gelmemiş olmayı arzuluyordu muhtemelen.

Blaze'in ikinci düşüşünden önceki dört yıl boyunca ana numaraları bu oldu ve hiç başarısızlığa uğramadı. Polisle de başları hiç belaya girmedi. Blaze muhteşem olmasa da iyi bir aktördü. George onun hayatı boyunca sahip olduğu ikinci gerçek dosttu ve kurbanın George'a kendisini kötülediğini hayal etmesi yeterliydi. George gibi yetenekli biri için Blaze'in zaman kaybı olduğunu, Blaze'in salaklığının yanı sıra tam bir odun ve beceriksiz olduğunu söylediğine. Blaze'in bunlara ikna olması onu sinirlendirmeye yeterdi. George kenara çekilse Blaze kurbanın iki kolunu da kırıverirdi. Hatta belki onu öldürürdü.

Şimdi Polaroid fotoğrafı evirip çevirirken Blaze kendini bomboş hissediyordu. Göğe bakıp da yıldızları ya da bir telefon teline veya bacaya konmuş, tüyleri titreşen bir kuş gördüğü zamanlardaki gibi hissediyordu. George gitmişti ve kendisi hâlâ salaktı. Zor bir durumdaydı ve çıkışı yoktu.

Ama belki George'a en azından bu işe başlayacak kadar aklı olduğunu gösterebilirdi. George'a yakalanmak istemediğini gösterebilirdi. Yani?

Yani bebek bezi almalıydı. Bütün bunları o karlı sabah boyunca düşündü.

– Yedinci Bölüm –

Hager's Mammoth süpermarketinin bebek reyonunda kendini bir salondaki kaya kadar acayip görünümlü hissediyordu. Üstünde kot pantolonu, ham deri bağcıklı işçi botlan, pazen bir gömlek ve tokası sola... uğurlu tarafa eğilmiş siyah bir deri kemer vardı. Bu sefer kulaklıklı kasketini unutmamıştı ve elinde taşıyordu. Büyük bölümü pembe, aydınlık bir odanın ortasında duruyordu. Soluna bakınca bez değiştirme masaları gördü. Sağına bakınca bebek arabaları gördü. Kendini Bebek Gezegeni'ne inmiş gibi hissetti.

Burada bir sürü kadın vardı. Bazılarının karınları kocamandı, bazılarıysa küçük bebekleriyle gelmişti. Bebeklerden çoğu ağlıyordu ve bütün kadınlar Blaze'e ihtiyatla, sanki her an delirip de Bebek Gezegeni'nin altını üstüne getirecekmiş, yırttığı perdelerle parçaladığı oyuncak ayıları havaya atacakmış gibi bakıyorlardı. Satış elemanı bir kadın yaklaştı. Blaze buna sevindi. İnsanlarla konuşmaya korkuyordu. İnsanlar korktuğunda anlardı ve oraya ait olmadığını bilirdi. Aptaldı, ama o kadar da değil.

Satış elemanı yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Blaze olduğunu söyledi. Epey kafa patlatsa da ihtiyaç duyduğu her şeyi aklına getirememişti, bu yüzden bildiği tek kaçamak yola, düzenbazlığa başvurdu.

"Eyalet dışındaydım da," deyip satış elemanı kadına sırıtarak, dişlerini bir pumayı bile ürkütecek şekilde sergiledi. Kadın bu gü-

lümsemeye cesurca karşılık verdi. Kafasının tepesi, Blaze'in göğüs kafesinin ortasıyla neredeyse aynı hizadaydı. "Baldızımın çocuğu olmuş da yeni öğrendim... bir bebek... ben yokken doğmuş, ona kıyafet bakıyorum. Her şeyi almak istiyorum."

Kadının yüzü aydınlandı. "Anlıyorum. Çok cömertsiniz. Ne tatlı. Özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

"Bilmem. Bebekler hakkında... hiçbir şey bilmiyorum ki."

"Yeğeniniz kaç yaşında?"

"Ha?"

"Baldızınızın çocuğu?"

"Ha! Anladım! Altı aylık."

"Çok güzel." Kadın profesyonel bir edayla gözlerini ışıldattı. "İsmi ne?"

Blaze bir an duraksadı. Sonra "George," deyiverdi.

"Ne güzel isim! Yunancadan gelme. Anlamı 'toprakla çalışmak'tır."

"Öyle mi? İlginçmiş."

Kadın gülümsemeyi sürdürdü. "Değil mi? Eee, baldızınız bebeğe neler aldı?"

Blaze bu soruya hazırdı. "Mesele şu ki ellerindeki hiçbir şey yeterince iyi değil. Durumları sıkışık da."

"Anlıyorum. Yani siz... baştan başlamak istiyorsunuz."

"Evet, iyi anladınız."

"*Çok* cömertsiniz. Şey, Beşik Köşesi'ndeki Pooh Bulvarı'ndan başlayabilirsiniz. Çok güzel, sert keresteden beşiklerimiz var..."

Blaze minicik bir insana bakmak için ne kadar çok şey gerektiğine şaşırıp kalmıştı. Bira satan yerden kaldırdığı paranın gayet iyi olduğunu düşünmüştü, ama Bebek Gezegeni'nden çıktığında cüzdanı neredeyse boşalmıştı.

Bir Dreamland bebek yatağı, bir Seth Harney beşik, bir Happy Hippo mama iskemlesi, bir E-Z Fold bez değiştirme masası, plastik bir küvet, sekiz tane pijama, sekiz tane Dri-Day naylon pantolon, sekiz tane kopçalarını kullanmayı çözemediği bebek fanilası, sofra peçetelerini andıran üç tane çarşaf, çocuğun canı sıkılınca kafasını vura vura patlatmasını engellemek için bir beşik tamponu seti, bir süveter, bir şapka, minik çizmeler, dilleri çanlı bir çift kırmızı ayakkabı, bir pantolon-gömlek takımı, parmağına geçiremediği kadar küçük dört çift çorap, bir Playtex Nurser seti (plastik astarları George'un eskiden aldığı uyuşturucuların konulduğu torbalara benziyordu), bir kutu Similac denen bir şey, bir kutu Junior Fruits, bir kutu Junior Dinners, bir kutu Junior Desserts, bir de üstünde Şirinler bulunan tek kişilik bir servis takımı almıştı.

Eve gidince denediği bebek mamasının tadı iğrençti.

Bebek reyonunun köşesindeki yığın giderek büyürken, utangaç genç annelerin bakışları giderek daha uzun ve dikkatli olmuştu. Durum hatırlanacak bir olaya dönüşmüştü... İşçi kıyafetli o iri yarı, iki büklüm adamın, o minicik bayan satış görevlisinin peşinden giderek onu dinlemesi ve her söylediğini alması. Bayan satış görevlisinin ismi Nancy Moldow'du. Primle çalışıyordu ve vakit akşama doğru ilerledikçe gözleri neredeyse doğaüstü bir şekilde parlamaya başladı. Sonunda Blaze kasada parayı öderken Nancy Moldow torbaya dört kutu Pampers bebek bezi atıverdi. "Sayenizde harika bir gün geçirdim," dedi. "Hatta bebek reyonundaki kariyerimde bir dönüm noktası olabilir bu."

"Sağ olun madam," dedi Blaze. Pamperslara çok sevinmişti. Bebek bezini unutmuştu.

İki alışveriş arabasını doldururken (görevli bir çocuk, mama iskemlesiyle beşiğin bulunduğu karton kutuları taşıyordu), Nancy Moldow seslendi: "O genç adamı getirin de fotoğrafını çekelim!"

"Peki madam," diye mırıldandı Blaze. Nedense aklına polisin çektiği ilk fotoğrafı ve bir polisin *Şimdi sola dön ve tekrar dizlerini kır yankesici... Tanrım, seni kim bu kadar semirtti böyle?* deyişi geldi.

"Fotoğraf Hager's'ten, para almayız!"

"Peki madam."

"Bir sürü güzel şey almışsın dostum," dedi görevli çocuk. Yirmi yaşında olabilirdi ve ergenlik sivilceleri yeni geçmekteydi. Küçük, kırmızı bir papyon takmıştı: "Araban nerede?"

"Arkadaki otoparkta," dedi Blaze.

Alışveriş arabalarından birini itmekte ısrar eden, sonra da buz tutmuş karda kaymasından yakınan görevli çocuğu takip etti. "Buraları tuzlamıyorlar, sonra da tekerlekler kayıyor işte. Lanet olası el arabaları kayıp duruyor. Dikkat etmezsen ayağın burkulabilir. Cidden çok kötü oluyor. Şikayet etmiyorum ama..."

Blaze, George'un *Öyleyse yaptığın nedir Sportmen?* diye sorduğunu duyabildi. *Köpek kâsesinden kedi maması mı yiyorsun?*

"İşte şu," dedi Blaze. "Şuradaki benim."

"Hı hı, tamam. Bagaja hangilerini koyayım? Mama iskemlesini mi, beşiği mi, yoksa ikisini de mi?"

Blaze birden bagaj anahtarına sahip olmadığını hatırladı.

"Hepsini arkaya koyalım."

Görevli çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Tanrım, bence sığmazlar dostum. Hatta kesinlikle..."

"Bir kısmını ön tarafa koyabiliriz. Şu beşiğin bulunduğu karton kutuyu yolcu koltuğuna koyarız. Koltuğu geriye iterim."

"Bagajı niye istemiyorsun ki? Öylesi daha kolay olmaz mı?"

Blaze bagajın dolu olduğunu söylemeyi düşündü, ama yalanların sorunu, her zaman yeni yalanları gerektirmeleriydi. Kısa süre sonra insan bilmediği yollara çıkmış gibi oluyordu. Kayboluyordu.

Elimden geldiğince doğruyu söylerim hep, derdi George. *Bu eve yakın yollardan gitmek gibidir.*

Bu yüzden Blaze yalan söylemedi. "Araba anahtarlarımı kaybettim de," dedi. "Onları bulana kadar bagajı kullanamam."

"Ya," dedi görevli çocuk. Blaze'e salakmış gibi baktı, ama sorun değildi; Blaze öyle bakılmasına alışıktı. "Çok kötü."

Sonunda hepsini sığdırdılar. Biraz uğraşmaları gerekti ve içerisi sıkış tıkış oldu, ama başardılar. Hatta Blaze dikiz aynasından bakınca arka pencereden dışarısını biraz görebiliyordu. Geri kalan manzaraysa katlanır bez değiştirme masası tarafından kapanmıştı.

"Güzel araba," dedi görevli çocuk. "Eski, ama iyi."

"Evet," dedi Blaze. George'un bazen söylediği bir sözü ekledi: "Listelerden inse de kalplerimizde kaldı." Görevli çocuğun bir şey bekleyip beklemediğini merak etti. Bekler gibiydi.

"Modeli nedir, 302 mi?"

"342," dedi Blaze otomatikman.

Görevli çocuk başıyla onayladı. Hâlâ orada duruyordu.

Ford'un arka koltuğunda bir yerden, sığacağı yer bulunmamasına karşın George'un sesi –bir şekilde– geldi: "Yüzyılın sonuna kadar öylece durmasını istemiyorsan, şuna bahşiş ver de gitsin."

Bahşiş. Hı hı. Tamam.

Blaze cüzdanını çıkardı, içindeki az sayıda banknota baktı ve gönülsüzce bir beşlik seçti. Görevli çocuğa verdi. Çocuk parayı kaptığı gibi cebine attı. "Tamam dostum, barışa katkısı olur."

"Her neyse," dedi Blaze. Ford'a binip çalıştırdı. Görevli çocuk alışveriş arabalarını markete geri götürüyordu. Yolun yarısında durup dönerek Blaze'e baktı. Blaze o bakışı sevmedi. *Hatırlayan* bir bakıştı.

"Ona bahşiş vermeyi daha çabuk hatırlamalıydım, değil mi George?"

George yanıt vermedi.

Blaze eve dönünce Ford'u yine odunluğa park etti ve bütün bebek ıvır zıvırını eve taşıdı. Yatak odasında beşiği monte etti ve yanına bez değiştirme masasını kurdu. Talimatları okumasına gerek yoktu; kutulardaki resimlere bakıp gerisini ellerine bırakması yeterliydi. Bebek karyolasını mutfağa, odun sobasının yanına koydu... ama *fazla* yakına değil. Geri kalanlarıysa yatak odasındaki gardıroba tıkıştırıp ortadan kaldırdı.

İşi bittiğinde yatak odasına sadece eklenen mobilyalardan ibaret olmayan bir değişiklik gelmişti. Atmosfer değişmişti. Sanki bir hayalet serbest bırakılmış yürümekteydi. Gitmiş birinin, ölmüş birinin değil, gelecek olan birinin hayaleti.

Bu durum, Blaze'in kendini tuhaf hissetmesine yol açtı.

– Sekizinci Bölüm –

Ertesi gece Blaze yeni Ford'unun plakalarını değiştirmesi gerektiğine karar verdi, bu yüzden Portland'daki Jolly Jimmy Jiant's marketinin otoparkındaki bir Volkswagen'in plakalarını çaldı. VW'nin sahibinin plakalarının değiştiğini fark etmesi aylar sürebilirdi, çünkü küçük çıkartmanın üstündeki rakam 7 idi, yani adamın tekrar kayıt yaptırmasına aylar vardı. Blaze kayıt çıkartmasına hep bakardı. Bunu George öğretmişti.

Ford'un rengi değişince kendini daha da güvende hissedeceğini bilerek bir indirimli satış mağazasına gitti. Dört kutu Skylark blue araba boyası ve bir boya tabancası aldı. Eve beş parasız, ama mutlu bir halde gitti.

Fırının yanında akşam yemeğini yerken Merle Haggard'ın "Okie from Muskogee" şarkısına ayaklarıyla aşınmış muşambaya vurarak tempo tuttu. Merle o kahrolası hippilere haddini bildirmeyi gayet güzel becerirdi.

Bulaşıklar yıkandıktan sonra bantla yamanmış uzatma kablosunu kulübeden çıkarıp bir kirişe bir ampul astı. Blaze boya yapmaya bayılırdı. Skylark Blue, en sevdiği renklerden biri olan bir mavi tonuydu. Bu ismi sevmemek olanaksızdı. Kuş gibi mavi demekti. Skylark, yani tarla kuşu gibi.

Eve geri dönüp bir kucak dolusu eski gazete aldı. George her gün gazete okurdu, hem de sadece karikatürleri değil. Ba-

zen Blaze'e başyazıları okur ve köylü Cumhuriyetçilere sövüp sayardı. Cumhuriyetçilerin yoksullardan nefret ettiklerini söylerdi. Başkan'a Beyaz Saray'daki Tanrı'nın Cezası Bebe derdi. George bir Demokrat'tı ve iki sene önce çaldıkları üç arabaya Demokrat adayların çıkartmalarını yapıştırmışlardı.

Gazetelerin hepsi çok eskiydi ve bu normalde Blaze'i üzerdi, ama bu gece arabayı boyamak onu çok heyecanlandırmıştı. Camları ve tekerlekleri gazeteyle kapladı. Krom tamponları bantladı.

Saat dokuzda kulübeye muz aromalı sprey boyanın kokusu dolmuş, on birdeyse iş bitmişti. Blaze gazeteleri aldı ve birkaç yere dokunduktan sonra yaptığı işe hayran kaldı. İyi iş çıkardığını düşündü.

Boya yüzünden kafası biraz iyi olmuş halde yatağa gitti ve ertesi sabah baş ağrısıyla uyandı. "George?" dedi umutla.

Yanıt gelmedi.

"Parasızım George. Beş kuruşum kalmadı."

Yanıt gelmedi.

Blaze bütün gün evde dolanıp ne halt edeceğini kara kara düşündü.

Gece vardiyasında çalışan adam *Sevici Balerinler* adlı karton kapaklı bir epik okurken suratına bir Colt revolver dayandı. Aynı Colt. "Kasadaki her şeyi ver," diyen aynı boğuk ses.

"Yo hayır," dedi Harry Nason. "Ah Tanrım."

Başını kaldırıp baktı. Karşısında kafasına bir kayakçı kepinin ucu gibi ensesine kadar inen naylon bir kadın çorabı geçirmiş, basık burunlu, Çin korku filmlerinden çıkagelmiş bir adam durmaktaydı.

"Olamaz. Yine sen."

"Kasadaki her şeyi ver. Bir torbaya koy."

Bu sefer içeri kimse girmedi ve hafta içi olduğundan kasadaki para daha da azdı.

Soyguncu adam çıkarken duraksayıp arkasına döndü. *Şimdi*, diye düşündü Harry Nason, *beni vuracak*. Ama soyguncu adam onu vurmak yerine "Bu sefer çorabı hatırladım," dedi.

Naylonun ardından sırıtıyordu sanki.

Sonra gitti.

– Dokuzuncu Bölüm –

Küçük Clayton Blaisdell, Hetton Yurdu'na geldiğinde bir müdire vardı. Kadının ismini hatırlamıyordu, sadece gri saçını ve gözlüğünün ardındaki kocaman iri gözlerini, bir de onlara İncil'i okuduğunu ve her sabah konuşmasını *İyi çocuklar olursanız başarılı olursunuz,* diyerek bitirişini anımsıyordu. Sonra bir gün ofise gelmemişti, çünkü kalp krizi geçirmişti. Blaze önce insanların kalp kirişi dediğini sanmıştı, ama sonra doğrusunu anlamıştı: *kriz*. Geçmek bilmeyen bir tür baş ağrısıydı. Kadının yerine Martin Coslaw gelmişti. Blaze *onun* adını hiç unutmadı, sırf çocuklar tarafından Kanun lakabı takıldığı için değil. Blaze onu hiç unutmadı, çünkü Kanun aritmetik öğretiyordu.

Aritmetik dersi üçüncü kattaki 7. sınıfta veriliyordu ve orası kışın adamın taşaklarını donduracak kadar soğuk olurdu. Duvarlarda George Washington, Abraham Lincoln ve Rahibe Mary Hetton'ın resimleri vardı. Rahibe Hetton'ın cildi soluktu ve yüzünden geriye atılmış siyah saçı başının tepesinde kapı tokmağı misali toplanmıştı. Kadının bazen ışıklar söndükten sonra geri gelip Blaze'i bir şeylerle suçlayan simsiyah gözleri vardı. Çoğunlukla salak olmakla suçlardı onu. Blaze herhalde liseye gidemeyecek kadar salaktı, Kanun'un dediği gibi.

7. sınıfın sarı döşemeleri eskiydi ve sürekli yer cilası kokuyordu, ki Blaze içeri girince tamamen uyanık olsa bile bu koku yü-

zünden uykusu geliyordu. Yağmurlu günlerde aşağı ince, kasvetli huzmeler gönderen, üzerleri sinek leşleriyle kaplı dokuz tane ışık küresi vardı. Odanın ön tarafında eski bir karatahta bulunuyordu ve üstündeki yeşil kartlarda alfabe harfleri Palmer Metodu karakteriyle uygun adım yürüyorlardı... hem büyük harfler hem de küçükler. Alfabeden sonra 0'dan 9'a kadar rakamlar geliyordu, öyle güzel ve hoştular ki insan sırf onlara bakınca bile kendini daha salak ve beceriksiz hissediyordu. Sıralara üst üste binmiş sloganlar ve baş harfler kazınmıştı, çoğu zımparalanmaktan ve cilalanmaktan hayalete dönüşmüşse de tamamen silinmemişlerdi. Sıralar demir disklerle döşemeye çivilenmişti. Her masada gömülü birer mürekkep hokkası vardı. Mürekkep hokkaları Carter's mürekkebiyle doluydu. Mürekkep damlatırsanız tuvalette kayışla dayak yerdiniz. Sarı döşemede siyah topuk izleri bırakırsanız kayışla dayak yerdiniz. Sınıfta yaramazlık yaparsanız kayışla dayak yerdiniz, gerçi sınıfta yaramazlığa Kötü Davranış deniyordu. Kayışla dövülmeyi gerektiren başka kabahatler de vardı; Martin Coslaw kayışla dövmeye ve kıça şaplak atmaya inanırdı. Kanun'un Raket'i Hetton Yurdu'ndaki en çok korkulan şeydi, hatta küçük çocukların yataklarının altına saklanan gulyabaniden bile daha çok korkulurdu ondan. Raket incecik bir huş spatulaydı. Kanun onda dört tane delik açmıştı, hava direnci azalsın diye. The Falmouth Rockers adlı bir bovling takımında oynuyordu ve bazen cumaları okula bovling gömleğiyle gelirdi. Gömlek koyu maviydi ve göğüs cebinde el yazısı harflerle ismi –Martin– yazılıydı. Blaze o harfleri Palmer Metodu'ndakilere benzetirdi epey (ama tamamen değil). Kanun bovlingde de hayatta da iyi atışlar yapmak gerektiğini söylerdi. Onca atış yapmaktan dolayı sağ kolu güçlenmişti ve Raket'le attığı dayaklar epey can yakıyordu. Çok Kötü Davranışlar sergilemiş çocuklara Raket'le vururken, dilini dişleriyle ısırdığı bilinirdi. Bazen kanatacak kadar ısırırdı ve bir ara

Hetton Yurdu'ndaki bir çocuk ona Kanun'un yanı sıra Dracula demeye başlamıştı, ama bu duyulunca çocuk kapılmıştı ve onu bir daha görmemişlerdi. Kapılmak bir çocuğun bir ailenin yanına verilip orada kalması, hatta belki evlat edinilmesiydi.

Hetton Yurdu'ndaki bütün çocuklar Martin Coslaw'dan nefret eder ve korkarlardı, ama ondan Blaze kadar nefret eden ve korkan yoktu. Blaze aritmetikte çok kötüydü. İki elma artı üç elmanın kaç ettiğini büyük çabalar sonucunda bulmayı başarmıştı, ama çeyrek elma artı yarım elmanın kaç ettiğini asla bulamayacaktı. Bildiği kadarıyla elmalar ısırılırdı.

Blaze ilk düzenbazlığını Temel Aritmetik dersinde, arkadaşı John Cheltzman'ın yardımıyla gerçekleştirdi. John sıska, çirkin, sırık gibi ve nefret dolu bir çocuktu. Nefretini genellikle sergilemezdi. Nefreti çoğunlukla kalın, selobantlı gözlüğünün ve sık sık attığı salakça çiftçi kahkahalarının ardında gizlenirdi. Daha büyük ve güçlü çocuklar için doğal bir hedefti. Onlardan epey dayak yerdi. Suratı toprağa bastırılır (ilkbahar ve sonbaharlarda) ya da karla yıkanırdı (kışları). Gömlekleri genellikle yırtık olurdu. Ortak banyodan kıçına birkaç ıslak havluyla şaplak yemeden çıkabildiği nadirdi. Sürekli yüzündeki toz toprağı ya da karları siler, yırtılmış kravatının ucunu içeri tıkıştırır veya kızarmış kıçını ovuştururken kıs kıs gülerdi ve nefretini pek belli etmezdi. Zekâsını da. Derslerde iyiydi –aslında epey iyiydi, kendini tutamıyordu– ama B'den yüksek not aldığı nadirdi. Hoş karşılanmazdı da. Hetton Yurdu'nda A almak hedef olmak demekti. Dayak yemek demekti.

Blaze o sıralar iyice irileşmeye başlamıştı. On bir on iki yaşında o kadar iri değildi, ama şimdi artık iyice büyüyordu. Bazı büyük çocuklar kadar irileşmişti. Oyun parkındaki dayaklara ya da havlu şaplaklarına katılmıyordu. Bir gün Blaze oyun parkının ucundaki çitin yanında öylece durmuş, kargaların ağaçlara ko-

nup havalanmalarını seyrederken John Cheltzman yanına geldi. Blaze'e bir anlaşma teklif etti.

"Bu sömestr de aritmetiğe Kanun girecek," dedi John. "Kesirlere devam."

"Kesirlerden nefret ediyorum," dedi Blaze.

"O kabadayıları başımdan savarsan ödevlerini ben yaparım. Kanun'u şüphelendirecek –yakalanmana yol açacak– kadar iyi yapmam, ama idare edecek kadar yaparım. Böylece artık derslerden sonra tek ayak üstünde durmazsın." Tek ayak üstünde durmak spatulayla dövülmek kadar olmasa da kötüydü. 7. sınıfın köşesinde, yüzünüz duvara dönük halde durmanız gerekirdi. Saate bakmanız yasaktı.

Blaze, John Cheltzman'ın teklifini düşündükten sonra hayır anlamında kafa salladı. "Anlar. Beni tahtaya çağırınca anlar."

"O zaman düşünüyormuş gibi sınıfa bakınırsın," dedi John. "Gerisini ben hallederim."

John sahiden de halletti. Ödevlerin cevaplarını yazdı ve Blaze bunları karatahtadaki Palmer Metodu harflerine benzetmeyi asla beceremediği yazısıyla kopyaladı. Bazen Kanun tarafından karatahtaya çağrılınca öylece durup etrafa bakınıyordu... Martin Coslaw hariç her yere bakıyordu ve bunda bir terslik yoktu, çünkü karatahtaya çağrılan herkes öyle davranırdı. Blaze etrafa bakınırken, kütüphane dolabının yanında, sırasına dirseklerini dayamış halde iki büklüm oturan Johnny Cheltzman'a bakardı. Kanun'un istediği rakam on ya da aşağısıysa parmaklarla gösterilirdi. Kesirse, John ellerini yumruk yapardı. Sonra da açardı. Bunu çok çabuk yapardı. Sol eli kesirin üst kısmıydı. Sağ eliyse alt kısmı. Alttaki sayı beşten büyükse Johnny tekrar yumruklarını, sonra da ellerini kullanırdı. Bu hareketler çoğu kişiye temsil ettikleri kesirlerden daha karmaşık gelebilirdi, oysa Blaze hiç sorun yaşamıyordu.

"Eee Clayton?" derdi Kanun. "Bekliyoruz."

Blaze "Bir bölü altı," derdi.

Her zaman cevabı bilmesi gerekmiyordu. George'a anlattığında George başını sallayarak onaylamıştı. "Güzel numaraymış. Ne zaman yakalandınız?"

Sömestrin üç haftası boyunca sürmüştü ve Blaze üstünde düşününce –*düşünebiliyordu,* biraz zaman alıyordu ve zor oluyordu o kadar– Kanun'un Blaze'in matematikteki şaşırtıcı ani başarısından herhalde en başından beri şüphelendiğini fark etmişti. Adam bunu belli etmemişti o kadar. Blaze'in kendini ele vermesi için numara yapmıştı.

Ani bir ana sınav yapılmıştı. Blaze sıfır alıp çuvallamıştı. Çünkü sınavda sadece kesirler vardı. Bu sınavın tek yapılma sebebi Küçük Clayton Blaisdell'i yakalamaktı. Sıfırın altına parlak kırmızı harflerle bir not çiziktirilmişti. Blaze yazıyı okuyamadığından John'a götürmüştü.

John okudu. Başta bir şey demedi. Sonra Blaze'e "Bu notta 'John Cheltzman dayak yemeye devam edecek' yazıyor," dedi.

"Ne? Ha?"

"Diyor ki, 'Dörtte ofisime gel.'"

"Nedenmiş?"

"Çünkü sınavları unuttuk," dedi John. Sonra "Hayır, *sen* unutmadın," dedi. "*Ben* unuttum. Çünkü aklımda sadece o koca Kabasakalların canımı yakmalarını engellemek vardı. Şimdi hem senden hem de Kanun'dan dayak yiyeceğim, sonra da Kabasakallar yine beni dövmeye başlayacaklar. Tanrım, ölsem de kurtulsam." Bunu cidden istermiş gibi görünüyordu.

"Seni dövmeyeceğim."

"Sahi mi?" John ona inanmak isteyen ama inanamayan birinin gözleriyle baktı.

"Benim yerime sınava giremezdin, değil mi?"

Martin Coslaw'un ofisi, kapısında MÜDÜR yazan oldukça geniş bir odaydı. İçinde, pencerenin karşısında küçük bir karatahta vardı. Pencereden Hetton Yurdu'nun berbat okul bahçesi görünüyordu. Karatahtada tebeşir izleri ve –Blaze'in mahvolmasına sebep olan– kesirler vardı. Blaze girdiğinde Coslaw masanın ardında oturmaktaydı. Gözleri dalgın, kaşları çatıktı. Blaze sayesinde kaşlarını çatabileceği bir hedefi oldu. "Kapıyı çal," dedi.

"Ha?"

"Çık dışarı, kapıyı çal," dedi Kanun.

"Ha." Blaze döndü, çıktı, kapıyı çaldı ve tekrar içeri girdi.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Coslaw, Blaze'e kaşlarını çattı. Eline bir kurşun kalem alıp masasına vurmaya başladı. Kırmızı bir not kalemiydi. "Küçük Clayton Blaisdell," dedi. "Böyle kıt bir akıl için fazla uzun bir isim."

"Diğer çocuklar bana şey derler..."

"Diğer çocukların sana ne dedikleri umurumda değil. Ben aritmetik öğretmeniyim, işim senin gibi gençleri liseye hazırlamak –hazırlanabilirlerse tabii– ve ayrıca onlara doğruyla yanlışı öğretmek. Sorumluluğum sadece aritmetik öğretmek olsaydı –ki bazen, hatta *sık sık* keşke öyle olsaydı diyorum– durum farklı olurdu, ama ben aynı zamanda da müdürüm, bu yüzden doğruyla yanlışı öğretmek vazifemdir, *quod erat demonstrandum*. *Quod erat demonstrandum* ne demektir bilir misiniz Bay Blaisdell?"

"Hayır," dedi Blaze. Ürkmüştü ve gözlerinin sulandığını hissediyordu. Yaşına göre iriydi, ama şimdi kendini ufacık hissediyordu. Ufacıktı ve daha da ufalmaktaydı. Kanun'un istediğinin tam da bu olması durumu değiştirmiyordu.

"Hayır, asla da bilemeyeceksin, lise ikinci sınıfa geçmeyi başarsan bile –ki sanmıyorum– geometriye koridorun sonundaki çeşmeden fazla yaklaşamayacaksın." Kanun parmaklarını şaklattı ve koltuğun-

da geriye doğru sallandı. Koltuğun arkasına asmış olduğu bovling gömleği onunla birlikte sallandı. "'Gösterilecek olan şey' anlamına gelir Bay Blaisdell, yaptığım küçük sınav da senin bir hilebaz olduğunu gösteriyor. Hilebazlar doğruyla yanlışı ayırt edemezler. QED, *quod erat demonstrandum*. Sonuç olarak cezalandırılırlar."

Blaze yere baktı. Bir çekmecenin açıldığını işitti. Bir şey alındıktan sonra çekmece itilerek kapatıldı. Blaze'in şimdi Kanun'un elinde ne tuttuğunu görmek için bakmasına gerek yoktu.

"Hilebazlardan nefret ederim," dedi Coslaw, "ama sizin zihinsel yetersizliğinizi anlıyorum Bay Blaisdell, yani bu küçük kumpasa karışmış daha suçlu biri var. Sizin o kalın kafanıza bu fikri soktuktan sonra yardakçılık eden kişi. Beni anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Blaze.

Coslaw'un dili biraz dışarı süzüldü ve dişleri onu sımsıkı kavradı. Raket'i aynı sertlikle veya daha da sert tutmaktaydı.

"Ödevlerini yapan kimdi?"

Blaze bir şey demedi. İspiyonculuk yapılmazdı. Hele bir dostu gammazlamak hiç yakışık almazdı. Hem bir şey daha vardı. İfade edilmesi güç bir şey.

"Beni dövmemelisiniz," dedi sonunda.

"Ya?" Coslaw şaşırmış gibiydi. "Öyle mi dersin? Peki nedenmiş Bay Blaisdell. İzah ediniz. İlgiyle dinliyorum."

Blaze bu alengirli lafları anlamasa da o bakışı tanıyordu. Hayatı boyunca görmüştü.

"Bana ders öğretmek umurunuzda değil. Tek istediğiniz beni küçük düşürmek ve sizi kısacık bir süre engellemiş olan kişinin canını yakmak. Bu yanlış. Beni dövmemelisiniz, çünkü tamamen haksız olan sizsiniz."

Kanun artık şaşkın görünmüyordu. Şimdi sadece hiddetli görünüyordu. Öyle hiddetliydi ki alnının ortasında bir damar atıyordu. "Ödevlerini yapan kimdi?"

Blaze bir şey demedi.

"Sınıfta cevapları nasıl verebiliyordun? O kısım nasıl işliyordu?"

Blaze bir şey demedi.

"Cheltzman mıydı? Bence Cheltzman'dı."

Blaze bir şey demedi. Yumruklarını sıkmıştı, titriyordu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu, ama artık kendini ufacık hissettiği için ağladığını sanmıyordu.

Coslaw, Raket'i savurarak Blaze'in kolunun üst kısmına vurdu. Küçük bir tabanca patlamış gibi bir çatırtı çıktı. Bir öğretmen ilk kez Blaze'in kıçından başka bir yerine vuruyordu, gerçi daha küçükken bazen kulağının burkulduğu olmuştu (bir iki kez de burnunun). "*Cevap ver seni beyinsiz geyik.*"

"Siktir git!" diye bağırdı Blaze, o isimsiz şey nihayet bir sıçrayışta özgür kalmıştı. "Siktir git, siktir git!"

"Buraya gel," dedi Kanun. Gözleri irileşip pörtlemişti. Raket'i tutan eli bembeyaz kesilmişti. "Buraya gel seni çöp torbası."

Hiddet olan o isimsiz şey söndüğünden ve Blaze sonuçta bir çocuk olduğundan gitti.

Kanun'un ofisinden yirmi dakika sonra, kesik nefes boğazında ıslık çalar ve burnu kanar halde çıktığında –ama gözleri hâlâ kuruydu ve ağzı kapalıydı– Hetton Yurdu'nda bir efsaneye dönüştü.

Aritmetikle işi bitmişti. Eylülde ve kasımın büyük kısmında 7 numaralı sınıf yerine 19 numaralı sınıfa gitti. Blaze için hava hoştu. Sırt üstü rahat yatabilmesi iki hafta sürdü, ondan sonra bu konuda da hava hoştu.

Kasım sonunda bir gün Müdür Coslaw'un ofisine bir kez daha çağrıldı. Orada, karatahtanın önünde orta yaşlı bir adamla kadın oturmaktaydı. Blaze'e kurumuş göründüler. Sanki sonbahar sonu rüzgârına yapraklar gibi kapılıp gidebilirlerdi.

Kanun masasının ardında oturuyordu. Bovling gömleği ortalıkta yoktu. Oda soğuktu, çünkü ısıtmayan, parlak kasım güneşi içeri girsin diye pencere açılmıştı. Kanun bir bovling manyağı olmasının yanı sıra temiz hava düşkünüydü. Ziyaretçi çift aldırmıyor gibiydi. Kuru adamın üstünde vatkalı gri bir takım elbise, ceketinin altında beyaz bir gömlek vardı. Kuru kadınsa ekose bir paltoyla altına beyaz bir bluz giymişti. İkisinin de elleri iri ve damarlıydı. Adamınkiler nasırlıydı. Kadınınkiler çatlamış ve kırmızıydı.

"Bay ve Bayan Bowie, işte bahsettiğim çocuk bu. Blaisdell, şapkanı çıkar evladım."

Blaisdell, Red Sox kepini çıkardı.

Bay Bowie onu inceledi. "İriymiş. Daha on bir yaşında mı demiştiniz?"

"Gelecek ay on iki olacak. Size epey yardımı dokunur."

"Bir şeyi yok değil mi?" diye sordu Bayan Bowie. Sesi tiz ve kamış sesi gibiydi. Ekose paltosunun altında, Higgins Plajı'ndaki uzun bir dalga gibi inip kalkan o devasa bağırdan çıkması tuhaftı. "Tüberküloz filan değil, değil mi?"

"Testleri yapıldı," dedi Coslaw. "Bütün çocuklarımıza düzenli olarak test yapılır. Eyalet kanunları gereğince."

"Odun kesebilir mi, bilmek istediğim bu," dedi Bay Bowie. Yüzü ince ve bitkindi, başarısız bir televizyon vaizinin yüzüydü.

"Eminim kesebilir," dedi Coslaw. "Çok çalışabileceğine eminim. Yani *fiziksel* işleri kastediyorum. Aritmetiği zayıftır."

Bayan Bowie gülümsedi. Dişlerini hiç göstermeden. "Hesap kitabı ben yaparım." Kocasına döndü. "Hubert?"

Bowie düşündükten sonra başıyla onayladı. "Olur."

"Blaisdell, lütfen dışarı çık evladım," dedi Kanun. "Seninle sonra konuşacağım."

Böylece Blaze tek kelime etmeden Bowielerin himayesine verildi.

"Gitmeni istemiyorum," dedi John. Blaze'in yanındaki yatağa oturmuş, Blaze'in az sayıda eşyasını bir fermuarlı çantaya koymasını seyrediyordu. Bunların çoğu, fermuarlı çanta gibi, Hetton Yurdu tarafından verilmişti.

"Üzgünüm," dedi Blaze, ama değildi, en azından tamamen değildi... Johnny'nin de gelebilmesini istiyordu o kadar.

"Sen gider gitmez canıma okuyacaklar. Herkes dövecek." John'ın gözleri yuvalarında hızla dönüyordu ve burnunun kenarındaki yeni bir sivilceyi kopardı.

"Hayır, yapmazlar."

"Yapacaklar, sen de biliyorsun."

Blaze gerçekten de biliyordu. Bu konuda elinden bir şey gelmeyeceğini de biliyordu. "Gitmem gerekiyor. Ben bir çocuğum." John'a gülümsedi. "Çocuğum işte, çok üzgünüm Clementine."

Blaze espri yapmıştı, ama John gülümsemedi bile. Uzanıp Blaze'in kolunu sımsıkı tuttu, dokunuşunu hafızasına sonsuza dek kazımak istercesine. "Geri dönmeyeceksin."

Ama Blaze döndü.

Bowieler onu almaya, birkaç yıl önce özensizce çirkin bir beyaz tonuna boyanmış olan eski bir kamyonetle geldiler. İçeride üç kişilik yer olsa da Blaze arkada yolculuk etti. Bunu umursamadı. HY'nin uzaklarda ufaldıktan sonra gözden kaybolmasına sevindi.

Bir tarafında Falmouth, diğer tarafındaysa Yarmouth bulunan Cumberland'deki devasa, köhne bir çiftlik evinde yaşıyorlardı. Ev asfaltsız bir yolun üstündeydi ve binlerce kat yol tozuyla kaplıydı. Boyasızdı. Önündeki tabelada BOWIE'NİN COLLIELERİ yazılıydı. Evin solundaki büyük köpek ağılında yirmi sekiz tane Collie durmadan koşup havlıyordu. Bazıları uyuzdu. Tüyleri iri tutamlar halinde dökülmüş, alttaki hassas pembe deri, mevsimin geride kalan son böcekleri tarafından yenebilsin diye açığa çıkmıştı. Evin sağında çalılı bir mera vardı. Onun ardında Bowielerin ineklerini

barındıran devasa bir eski ahır bulunuyordu. Ev kırk dönümlük arazide kuruluydu. Arazinin çoğu samanlara ayrılmıştı, ama yedi dönümlük bölümü ağaçlıktı.

Vardıklarında Blaze elinde fermuarlı çantasıyla kamyonetten atladı. Bowie çantayı aldı. "Senin için saklarım. Sen bir an önce odun kesmeye başla."

Blaze ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

Bowie ahırı gösterdi. Orayı eve bağlayan bir dizi zigzaglı kulübe, neredeyse bir avlu oluşturuyordu. Bir kulübenin duvarında bir kütük yığını durmaktaydı. Bazıları akçaağaç, bazılarıysa bildiğimiz çamdı, kabuklarında yer yer özsular toplanmıştı. Yığının önünde eski, çizik dolu, üstüne balta saplanmış bir kesme kütüğü vardı.

"Sen bir an önce odun kesmeye başla," dedi Hubert Bowie, tekrar.

"Ha," dedi Blaze. Onlara söylediği ilk sözdü bu.

Bowieler onun kesme kütüğüne giderek baltayı çekip almasını seyrettiler. Baltaya baktıktan sonra kütüğün yanına, tozlu yere dayadı. Köpekler durmadan koşup havlıyorlardı. En küçük Collieler en tiz sesleri çıkarıyorlardı.

"Eee?"

"Bayım, ben hiç odun kesmedim ki."

Bowie fermuarlı çantayı tozlara attı. Gidip kesme kütüğüne bir akçaağaç parçası yerleştirdi. Bir avcuna tükürdü, el çırptı ve baltayı aldı. Blaze dikkatle izledi. Bowie baltayı indirdi. Kütük ikiye ayrıldı.

"İşte," dedi Bowie. "Artık sobaya sığarlar." Baltayı uzattı. "Sen."

Blaze baltayı bacaklarının arasına koyduktan sonra bir avcuna tükürüp el çırptı. Baltayı tutunca kütüğe ağaç parçası koymayı unuttuğunu fark etti. Bir tane koydu, baltayı kaldırdı ve indirdi. Neredeyse tıpatıp Bowie'nin yaptığı gibi odun parçasını sobaya sığacak şekilde ikiye ayırdı. Blaze çok sevinmişti. Bir an sonraysa yerde toz toprak içinde yatıyordu, sağ kulağı Bowie'nin çalış-

maktan sertleşmiş, kuru elinin tersiyle indirdiği darbe yüzünden çınlamaktaydı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Blaze başını kaldırarak.

"Odun kesmeyi bilmediğin için," dedi Bowie. "Ve sakın benim suçum değil, deme... çünkü benim suçum da değil evlat. Şimdi odun kesmeye başla."

Blaze'in odası büyük çiftlik evinin üçüncü katındaydı ve küçücüktü. Bir yatakla çekmeceli dolap dışında hiçbir şey yoktu. Bir pencere vardı. Pencereden görülen her şey dalgalı ve çarpıktı. Oda geceleri soğuk, sabahları daha da soğuk oluyordu. Blaze soğuğa aldırmasa da Bowielere aldırıyordu. Onlara giderek daha fazla aldırıyordu. Aldırışı hoşlanmamaya ve hoşlanmayışı nihayet nefrete dönüştü. Nefreti yavaş yavaş arttı. Onun için tek yol buydu. Kendi hızıyla büyüdü ve tamamen serpilerek kırmızı çiçekler açtı. Zeki insanların bilmediği türden bir nefretti bu. Kendine özgüydü. Düşüncelerle kirlenmemişti.

O sonbahar ve kışın epey odun kesti. Bowie ona inek sağmayı öğretmeye çalıştıysa da Blaze beceremedi. Bowie'nin dediğine göre elleri sertti. Memelere ne kadar dikkatli dokunmaya çalışırsa çalışsın inekler rahatsız oluyordu. Sonra onların huzursuzluğu Blaze'e geçince çember tamamlanıyordu. Süt akışı azalıyor ve sonra kesiliyordu. Bowie bunun için onun ne kulaklarını yumrukladı, ne de kafasının arkasına tokat vurdu. Süt sağma makinesi almıyordu, süt sağma makinelerine inanmıyordu, o DeVallerin inekleri gencecikken tükettiğini söylüyordu, ama süt sağmanın yetenek işi olduğunu kabul ediyordu. O yüzden insan nasıl kabiliyeti yoksa, Bowie'nin tabiriyle şiir yazamıyor diye cezalandırılamazsa, süt sağamadığı için de cezalandırılamazdı.

"Ama odun kesmeyi becerebiliyorsun," dedi gülümsemeden. "Ona yeteneğin var."

Blaze günde dört beş kez kestiği odunları mutfaktaki odunluğa taşıyordu. Bir benzin ocağı da vardı, ama Hubert Bowie onu şubattan önce kullanmayı reddediyordu, çünkü İki Numara epey masraflıydı. Blaze ayrıca kar yağdığında 27 metrelik araba yolunu kürüyor, saman topluyor, ahırı temizliyor ve Bayan Bowie'nin döşemelerini siliyordu.

Hafta içleri beşte kalkıp (kar yağmışsa dörtte) inekleri besliyor ve sarı SAD 106 otobüsün gelip onu okula götürmesinden önce kahvaltı yapıyordu. Bowielere kalsa onu okuldan alırlardı, ama yapamıyorlardı.

Blaze, Hetton Yurdu'nda "dışarıdaki okullar" hakkında iyi ve kötü öyküler işitmişti. Freeport Lisesi'ne giden büyük çocuklar genellikle kötü öyküler anlatmışlardı. Ama Blaze henüz oraya gidemeyecek kadar küçüktü. Bowielerin yanında kalırken Cumberland District A'ya gitti ve orayı sevdi. Öğretmenini sevdi. Şiirler ezberlemeyi, sınıfta ayağa kalkıp onları okumayı sevdi: "Selin üstünde kavislenmiş kaba köprü..." Bu şiirleri üstünde kırmızılı siyahlı ekose av ceketi (bunu hiç çıkarmazdı, çünkü yangın tatbikatlarında unutuyordu), yeşil pazen pantolonu ve yeşil kauçuk botlarıyla avaz avaz okuyordu. Bir seksen boyuyla altıncı sınıftaki diğer bütün çocuklardan uzundu, sürekli sırıtıyordu ve alnı göçüktü. Blaze şiir okurken kimse gülmezdi.

Eyalet yurdundan gelme bir çocuk olmasına karşın bir sürü arkadaş edindi, çünkü kavgacı ya da kabadayı değildi. Asık suratlı da değildi. Okul bahçesinde herkesin ayısıydı. Bazen omuzlarında üçüncü sınıftan üç öğrenciyi birden taşırdı. Aynı anda beş, altı, yedi oyuncunun birden hücumuna uğrar, sallanır, sallanır, genellikle gülümser, göçük alnını göğe çevirir, sonunda bina gibi devrilmesiyle birlikte herkes kaçınılmaz bir şekilde tezahürat yapardı. Katolik olan Bayan Waslewski bir gün oyun bahçesinde

görevliyken onun birinci sınıf öğrencilerini omuzlarında taşıdığını görünce ona Minik İnsanların Aziz Francis'i demeye başladı.

Bayan Cheney onu okuma, yazma ve tarih derslerine soktu. Blaze'in matematiği (ki çocuk buna hep Aritmetik diyordu) asla öğrenemeyeceğini anlamıştı. Bir keresinde onunla kelime kartlarını kullanmayı denediğinde çocuğun beti benzi atmıştı ve kadın onun cidden bayılmasına ramak kaldığına emindi.

Blaze'in kafası biraz yavaş çalışıyordu, ama geri zekâlı değildi. Aralık ayında, birinci sınıflara okutulan Dick ve Jane'in maceralarından üçüncü sınıflara okutulan "Roads to Everywhere" öykülerine geçmişti. Kadın ona klasiklerin ciltlenmiş bir yığın çizgi romanlarını eve götürsün diye verdi ve Bowielere bunların ev ödevi olduğunu belirten bir not yazdı. Blaze'in gözdesi *Oliver Twist*'ti elbette; bunu her kelimesini ezberleyene kadar tekrar tekrar okudu.

Bütün bunlar ocak ayına kadar sürdü ve ilkbahara kadar devam edebilirdi, eğer iki tane talihsiz olay gerçekleşmeseydi. Blaze bir köpeği öldürdü ve âşık oldu.

Collielerden nefret etse de onları beslemek göreviydi. Safkandılar, ama kötü beslenme ve sadece köpek kulübeleriyle ağılda yaşamak yüzünden çirkinleşip nörotikleşmişlerdi. Çoğu korkaktı ve birinin dokunmasından ürküyorlardı. Havlayarak ve hırlayarak saldırıyor, sonra kaçıp başka bir yönden yaklaşıyorlardı. Bazen arkadan saldırıyorlardı. O zamanlar baldırınızı ya da kalçanızı hafifçe ısırıp kaçtıkları oluyordu. Yemek vakti yeri göğü inletiyorlardı. Hubert Bowie onlarla ilgilenmiyordu. Yanlarına sadece Bayan Bowie'nin gelmesini istiyorlardı. Kadın hırıltılı sesiyle onları şımartıyordu. Köpeklerin yanına giderken hep giydiği kırmızı ceketi sarımsı kahverengi tüylerle kaplıydı.

Bowieler büyümüş hayvanların pek azını satsalar da ilkbaharlarda köpek yavruları tanesi iki yüz dolardan gidiyordu. Bayan

Bowie, Blaze'e köpeklerin iyi beslenmeleri... onlara "iyi bir karışım" verilmesi gerektiğini söylüyordu. Ama *kendisi* onları asla beslemiyordu ve Blaze'in uzun yemliklere koyduğu, Falmouth'taki bir yemciden indirimli alınan mamaydı. Bu mamanın markası Dog's Worth idi. Hubert Bowie ona bazen Ucuz Yem, bazen de Köpek Yellenmesi diyordu. Ama sadece karısı etrafta yokken.

Köpekler Blaze'in onları sevmediğini, onlardan korktuğunu biliyor ve ona her geçen gün daha saldırgan davranıyorlardı. Havalar cidden soğumaya başladığında, bazen onu ön tarafından ısıracak kadar yaklaşır oldular. Geceleri bazen rüyalarında toplanıp onu yere yıkarak canlı canlı yemeye başladıklarını görüyor ve uyanıyordu. Bu rüyalardan sonra yatağında uzanıyor, karanlık havaya soğuk buhar salarken vücudunu kontrol ederek eksik bir kısmının olup olmadığına bakıyordu. Olmadığını biliyordu, rüyalarla gerçek arasındaki farkı biliyordu, ama karanlıkta bu fark azalıyordu sanki.

İtiş kakışları yüzünden defalarca mamayı düşürdü. Sonra çevresinde hırlaşarak mamayı yemeye çalışan köpeklerin ortasında onu sidik lekeli, sertleşmiş karın üstünden kazımak zorunda kaldı.

Sonunda ona sessizce açtıkları savaşta bir tanesi lider oldu. İsmi Randy idi. On bir yaşındaydı. Bir gözü süt rengiydi. Blaze'in ödünü koparıyordu. Dişleri eski sarı fildişleri gibiydi. Kafasının ortasından inen beyaz bir çizgi vardı. Blaze'e tam karşıdan, hırpalanmış postunun altında arka bacaklarıyla güçlü adımlar atarak yaklaşırdı. Randy'nin sağlam gözü sanki ateş saçarken, diğeri her şeye kayıtsızdı, sönük bir lambaydı. Pençeleri köpek ağılının sarımsı beyaz sert karında küçük izler bırakırdı. Giderek hızlanır, sonunda sanki tek yapabileceği Blaze'in boğazına atlamakmış gibi görünürdü. Bunu gören köpekler delirir, dönmeye, sıçramaya ve havada hırlamaya başlarlardı. Randy'nin pençeleri son anda kaskatı aşağı inerek Blaze'in yeşil pantalonunun her tarafına kar sa-

çarlardı ve sonra uzaklaşıp geniş bir çember çizerek aynı hareketi tekrarlardı. Ancak uzaklaşması giderek gecikiyordu ve sonunda Blaze'in onun sıcaklığını, hatta nefesini koklayabileceği kadar yaklaşmaya başladı.

Ocak sonuna doğru bir gün Blaze köpeğin yön değiştirmeyeceğini anladı. Bu seferki saldırının farkı neydi bilmiyordu, ama farklı olduğunu biliyordu. Bu sefer Randy'nin niyeti ciddiydi. Sıçrayacaktı. Sonra diğer köpekler de hemen geleceklerdi. Sonrası Blaze'in rüyalarındaki gibi olacaktı.

Köpek giderek hızlanıp, sessizce geldi. Bu sefer pençelerini çıkarmamıştı. Kaymıyor, dönmüyordu. Gergin arka bacaklarıyla yeri itti. Bir an sonra Randy havadaydı.

Blaze içi Dog's Worth mamasıyla dolu iki tane çelik kova taşıyordu. Randy'nin niyetinin bu sefer ciddi olduğunu anlayınca korkusu tamamen geçti. Randy'nin sıçradığı anda kovaları elinden bıraktı. Ellerinde parmakları delik ham deri eldivenler vardı. Havadaki köpeğin uzun çenesinin altına sağ yumruğuyla vurdu. Darbenin etkisini ta omzunda hissetti. Eli anında tamamen uyuştu. Kısa, sert bir çatırtı duyuldu. Randy soğuk havada yüz seksen derece dönerek gürültüyle sırt üstü düştü.

Blaze diğer köpeklerin susmuş olduğunu, ancak tekrar havlamaya başladıklarında fark etti. Kovaları aldı, yemliğe gidip mamayı döktü. Köpekler daha önce su katmasına fırsat vermeden hep birden gelip, hırlaşarak en güzel parçaları kapmaya çalışırlardı. Blaze'in yapabileceği bir şey yoktu; çaresizdi. Şimdiyse, küçük Collielerden biri salak gözleri parlayarak ve salak dilini salak ağzının kenarından sarkıtarak öne fırlayınca Blaze eldivenli ellerini ona salladı ve hayvan öyle çabuk yön değiştirdi ki ayakları kaydı ve yan devrildi. Diğerleri gerilediler.

Blaze musluktan iki kova su ekledi. "İşte," dedi. "Islandı. Hadi şimdi yiyin."

Köpekler yemliğe koşarken Blaze, Randy'ye bakmak için geriye döndü.

Pireler Randy'nin sidik lekeli karda soğumaya başlayan leşini terk etmeye başlamışlardı bile. Sağlam gözü şimdi neredeyse kör olanı kadar camsıydı. Bunu görmek Blaze'de merhamet ve hüzün uyandırdı. Belki de köpek sadece oyun oynuyordu. Sadece onu korkutmaya çalışıyordu.

Blaze *gerçekten* korkuyordu. Bu da vardı. Yaptığı yüzünden başı belaya girecekti.

Boş kovaları taşıyarak, başı eğik halde eve yürüdü. Bayan Bowie mutfaktaydı. Lavaboya bir yıkama tahtası dayamış, üstünde perde yıkıyordu. Çalışırken kavalsı sesiyle bir ilahi okuyordu.

"Hey, sakın döşememi kirletme!" diye bağırdı Blaze'i görünce. Döşeme onundu, ama yıkayan Blaze'di. Dizlerinin üstünde. Blaze'in göğsünde sessiz bir öfke uyandı.

"Randy öldü. Üstüme atladı. Ona vurdum. Öldürdüm."

Kadın hemen ellerini sabunlu sudan çıkarıp çığlık attı. "Randy? Randy! *Randy!*"

Koşup bir çember çizerek odun sobasının yanındaki kancadan süveterini kaptıktan sonra kapıya atıldı.

"Hubert!" diye seslendi kocasına. "Hubert, ah Hubert! Ne kötü çocukmuş bu!" Sonra şarkı söylemeyi sürdürürcesine ekledi: "Ooooooo*OOOOOO*..."

Blaze'i kenara itip dışarı koştu. Çok sayıda kulübe kapılarından birinde beliren Bay Bowie'nin yüzü şaşkınlıktan uzamıştı. Uzun adımlarla Blaze'in yanına gelip bir omzunu kavradı. "Ne oldu?"

"Randy öldü," dedi Blaze soğukkanlılıkla. "Üstüme atladı, onu öldürdüm."

"Bekle," diyen Hubert Bowie, karısının peşinden gitti.

Blaze kırmızılı siyahlı ceketini çıkarıp köşedeki tabureye oturdu. Botlarında eriyen kar bir su birikintisi oluşturdu. Aldırmadı.

Odun sobasından gelen sıcaklık yüzünü zonklatıyordu. Odunları kesen kendisiydi. Aldırmadı.

Bowie karısının geri dönmesine yardım etmek zorunda kaldı, çünkü kadın önlüğüyle yüzünü örtmüştü. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tiz sesi dikiş makinesi sesini andırıyordu.

Bowie "Çık dışarı, kulübeye git," dedi Blaze'e.

Blaze kapıyı açtı. Bowie kapıdan geçmesine çizmesinin ucuyla yardım etti. Blaze iki basamak aşağıdaki kapı eşiğine düştü, kalktı ve kulübeye gitti. Orada aletler vardı... baltalar, çekiçler, bir torna, bir zımpara tekeri, bir planya, bir zımpara makinesi, isimlerini bilmediği başka şeyler. Araba parçaları ve eski dergilerle dolu kutular vardı. Bir de kepçesi geniş ve alüminyum olan bir kar küreği. Onun küreği. Blaze bakarken kürekle ilgili bir şey Bowielere duyduğu nefreti tamamladı, bütünledi. Ona bakmak için ayda yüz seksen dolar alıyor ve işlerini yaptırıyorlardı. Kötü besleniyordu. HY'deyken daha iyi beslenirdi. Bu haksızlıktı.

Hubert Bowie kulübenin kapısını açıp içeri girdi. "Şimdi seni kamçılayacağım," dedi.

"O köpek üstüme atladı. Boğazımı ısıracaktı."

"Daha fazla konuşma. Durumunu daha da kötüleştirirsin."

Bowie her ilkbaharda ineklerinden birini Franklin Marstellar'ın boğası Freddy ile çiftleştirirdi. Kulübenin duvarında "aşk yuları" dediği bir yular ile bir burun kayışı asılıydı. Bowie onu alıp parmaklarını burun kayışından geçirerek tuttu. Kayış kalın deridendi.

"Şu tezgâhın üstüne eğil."

"Randy boğazıma saldırdı. Bak, onu öldürmesem o beni öldürecekti."

"Şu tezgâhın üstüne eğil."

Blaze duraksadı, ama düşünmedi. Düşünmek onun için uzun bir süreçti. Bunun yerine sezilerini dinledi.

Henüz vakit gelmemişti.

Tezgâha eğildi. Kamçılanması uzun ve zorlu geçti, ama ağlamadı. Bunu daha sonra odasında yaptı.

Âşık olduğu kız, Cumberland Okulu'nda okuyan Marjorie Thurlow adlı bir yedinci sınıf öğrencisiydi. Saçları sarı ve gözleri maviydi, memeleri yoktu. Gözlerinin kenarlarını yukarı çeken tatlı bir gülümseyişi vardı. Oyun bahçesinde Blaze onu seyrederdi. Kız, Blaze'in karnında bir boşluk hissetmesine yol açıyordu, ama hoş bir şekilde. Blaze kızın kitaplarını taşıdığını ve onu haydutlardan koruduğunu hayal ediyordu. Böyle düşünceler yüzünün kızarmasına yol açıyordu hep.

Bir gün, Randy ve kamçılanma olayından kısa süre sonra, İlçe Hemşiresi okula aşı yapmaya geldi. Çocuklara bir hafta önce izin belgeleri dağıtılmıştı; çocuklarına aşı yaptırılmasını isteyen ebeveynler belgeleri imzalamışlardı. Şimdi çocuklar ellerinde imzalı belgelerle, tuvalete uzanan bir kuyrukta kaygıyla beklemekteydiler. Aralarında Blaze de vardı. Bowie okulun yönetim kurulunda yer alan George Henderson'ı arayıp aşıların paralı olup olmadığını sormuştu. Parasızdılar, bu yüzden Bowie imza atmıştı.

Margie Thurlow da kuyruktaydı. Çok solgun görünüyordu. Blaze onun için üzüldü. Geri dönüp onun elini tutabilmeyi istedi. Bunu düşününce yüzü kızardı. Başını eğip ayaklarını kımıldattı.

Blaze kuyruğun en başındaydı. Hemşire onu tuvalete çağırınca kırmızılı siyahlı ekose ceketini çıkardı ve gömleğinin kol düğmesini açtı. Hemşire iğneyi bir kutudan çıkarıp Blaze'in belgesine baktıktan sonra "Diğer kolunu da açsan iyi olur iri çocuk," dedi. "İkisinden de aşı olacaksın."

"Acıtır mı?" dedi Blaze diğer kolunu da açarken.

"Sadece bir an."

"Tamam," dedi Blaze ve kadının kutudan çıkardığı iğneyi sol koluna batırmasına izin verdi.

"Tamam. Şimdi diğer koluna da yapınca bitiyor."

Blaze diğer tarafa döndü. Kadın başka bir iğnedeki bir şeyleri sağ koluna akıttı. Sonra Blaze tuvaletten çıktı, sırasına geri döndü ve ders kitabındaki bir öyküyü anlamaya çalıştı.

Margie çıktığında yüzü gözü yaşlıydı, ama hıçkırmıyordu. Blaze onunla gurur duydu. Kapıya giderken sırasının yanından geçen kıza gülümsedi (yedinci sınıftakiler başka bir odada ders görüyorlardı). Kız gülümsemeye karşılık verdi. Blaze bu gülümsemeyi katlayıp kaldırdı ve yıllarca sakladı.

Teneffüste, Blaze tam kapıdan oyun bahçesine çıkarken, Margie hıçkıra hıçkıra ağlayarak yanından koşarak geçip içeri girdi. Blaze dönüp ona baktıktan sonra alnı kırışmış, yüzü mutsuz bir halde ağır ağır yürüyerek oyun bahçesine girdi. Kolçaklı elinde tuttuğu sopayla yukarıdan iple asılı bir topa vuran Peter Lavoie'nin yanına gitti ve Peter'a Margie'ye ne olduğunu bilip bilmediğini sordu.

"Glen ona vurdu," dedi Peter Lavoie. Olanları yandan geçen bir çocuk üstünde sergiledi, yumruğuyla üç kere peş peşe vurdu, *pat-pat-pat*. Blaze bunu çatık kaşlarla izledi. Hemşire yalan söylemişti. Şimdi iki kolu da aşılar yüzünden felaket ağrıyordu. İri kasları kasılmış ve incinmiş gibiydi. Kollarını bükerken bile yüzünü ekşitmemekte zorlanıyordu. Üstelik Margie bir kızdı. Glen'e bakındı.

Glen Hardy, Amerikan futbolu oynayıp da sonradan şişmanlayacak türden, iri yarı bir sekizinci sınıf öğrencisiydi. Kızıl saçlarını iri dalgalar halinde geriye tarardı. Babası kasabanın batı ucunda bir çiftçiydi ve Glen'in kolları kas yığınıydı.

Birisi Blaze'e bir top fırlattı. Blaze topu bakmadan yere atıp Glen Hardy'yi aramaya başladı.

"Vay canına," dedi Peter Lavoie. "Blaze, Glen'in peşine düştü!"

Haber çabuk yayıldı. Oğlanlar hesaplı bir fütursuzlukla gruplar halinde, Glen'le başka büyük çocukların beceriksizce, kikbol

oynadıkları yere gittiler. Glen atış yapıyordu. Topu hızla ve sert atarak, donmuş zeminde sıçratıyor ve sektiriyordu.

O gün oyun bahçesinde görevli olan Bayan Foster, binanın öbür tarafında salıncaklarda sallanan küçük çocukları seyretmekteydi. Oyunbozanlık edemezdi, en azından şimdilik.

Glen başını kaldırınca Blaze'in geldiğini gördü. Topu elinden bıraktı. Ellerini kalçalarına koydu. İki takımdakiler de çevresinde ve arkasında yarım çember şeklinde toplandılar. Hepsi de yedinci ve sekizinci sınıf öğrencileriydiler. Hiçbiri Blaze kadar iri değildi. Sadece Glen daha iriydi.

Dördüncü, beşinci ve altıncı sınıftakiler Blaze'in ardında dağınık bir grup halinde toplandılar. Ayaklarını sürüdüler, kemerlerini düzelttiler, kolçaklarını huzursuzca çekiştirdiler ve birbirleriyle fısıldaştılar. Her iki taraftaki çocukların da yüzlerinde absürd bir rahatlık ifadesi vardı. Kavga henüz başlamamıştı.

"Ne istiyorsun geri zekâlı?" diye sordu Glen Hardy. Sesi balgamlıydı. Kışın soğuk almış genç bir tanrının sesiydi.

"Margie Thurlow'a neden vurdun?" diye sordu Blaze.

"Canım istedi."

"Tamam," diyen Blaze üstüne yürüdü.

Glen o daha yaklaşmadan yüzüne iki kez vurunca *-pat-pat-* Blaze'in burnundan kan boşanmaya başladı. Sonra Glen kollarının uzunluğunun avantajını kullanmak için geriledi. İnsanlar bağrışıyordu.

Blaze kafasını salladı. Çevreye saçılan kan damlaları iki yanındaki ve önündeki karları lekeledi.

Glen sırıtıyordu. "Yurt çocuğu," dedi. "Yurt çocuğu, bok beyinli yurt çocuğu." Blaze'in göçük alnının ortasına vurdu ve kolunda bir acı patlaması yaşayınca sırıtmayı kesti. Blaze'in alnı göçük olsa da olmasa da çok sertti.

Bir an gerilemeyi unutunca Blaze yumruğunu savurdu. Vücudunu kullanmadı; kolunu bir piston gibi kullandı o kadar. Parmak eklemleri Glen'in ağzına temas etti. Dişlerine çarparak ezilen dudakları kanamaya başlayan Glen çığlık attı. Bağrışmalar arttı.

Glen kendi kanının tadını alınca gerilemeyi unuttu. O çirkin, alnı göçük çocukla dalga geçmeyi unuttu. Sağlı sollu yumruklar savurarak öne atıldı o kadar.

Blaze yere sımsıkı basıp onu karşıladı. Sınıf arkadaşlarının seslenişlerinin ve tavsiyelerinin çok uzaktan, hafifçe geldiğini duyuyordu. Ona köpek ağılında Randy'nin yön değiştirmeyeceğini anladığı gün Collielerin bağrışmalarını hatırlatıyordu.

Glen en az üç tane sıkı darbe indirip Blaze'in kafasını sarstı. Blaze inleyerek nefesiyle birlikte içine kan çekti. Kulaklarının çınladığını hissetti. Yumruğu yine ileri fırlayınca kolu omzuna kadar titredi. Birden Glen'in ağzındaki kan çenesiyle yanaklarına da yayıldı. Glen bir dişini tükürdü. Blaze aynı yere tekrar vurdu. Glen uludu. Sesi parmaklarını kapıya sıkıştırmış küçük bir çocuğunki gibiydi. Yumruk savurmayı kesti. Ağzı harap olmuştu. Bayan Foster onlara doğru koşuyordu. Eteği uçuşuyor, dizleri hızla hareket ediyordu ve küçük gümüş düdüğünü çalıyordu.

Blaze'in kolundaki, hemşirenin iğne yaptığı yer çok kötü ağrıyordu, başıyla kafası da ağrıyordu, ama tüm gücünü toplayıp uyuşuk ve ölü gibi gelen eliyle tekrar vurdu. Randy'ye vurduğu eldi bu ve o gün ağıldaki kadar sert bir darbe indirdi. Darbe Randy'nin çenesinin ucuna geldi. Çıkan çatırtı diğer çocukları susturdu. Glen sallanarak ayakta dururken gözleri yukarı devrildi ve akları ortaya çıktı. Sonra dizleri büküldü ve yere yığıldı.

Onu öldürdüm, diye düşündü Blaze. Ah Tanrım, Randy gibi onu da öldürdüm.

Ama sonra Glen kımıldanmaya ve uykudaki insanlar gibi gen-

zinden mırıldanmaya başladı. Bayan Foster, Blaze'e içeri gitmesini haykırıyordu. Blaze giderken, kadının Peter Lavoie'ye ofise gidip ilk yardım çantasını getirmesini, *koşmasını* söylediğini işitti.

Okuldan gönderildi. Uzaklaştırıldı. Burnunun kanamasını bir buz torbasıyla durdurdular, kulağına bir yara bandı yapıştırdılar, sonra da sepetlediler; o da köpek çiftliğine kadar olan altı kilometrelik yola koyuldu. Yolda biraz ilerledikten sonra beslenme çantasını anımsadı. Bayan Bowie onu hep katlanmış bir dilim fıstık ezmeli ekmek ve bir meyveyle yolcu ederdi. Pek bir şey değildi bu, ama yolu uzundu ve John Cheltzman'ın dediği gibi bir şeyler almak hiçbir şey almamaktan her zaman daha iyiydi.

Geri döndüğünde onu içeri almadılar, ama Margie Thurlow yiyecekleri getirdi. Gözleri ağlamaktan kırmızıydı hâlâ. Bir şey demek istermiş, ama nasıl söyleyeceğini bilemezmiş gibiydi. Blaze bu hissi bildiğinden, ona her şeyin yolunda olduğunu göstermek için gülümsedi. Kız bu gülümsemeye karşılık verdi. Blaze'in gözlerinden biri şişmiş, neredeyse kapanmıştı, bu yüzden kıza diğeriyle, sağlam gözüyle bakıyordu.

Okul bahçesinin ucuna vardığında onu biraz daha görmek için dönüp baktı, ama kız gitmişti.

"Kulübeye git," dedi Bowie.

"Hayır."

Bowie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kafasını açmak istercesine hafifçe salladı. "Ne dedin?"

"Beni kırbaçlamak istemen doğru değil."

"Buna ben karar veririm. Kulübeye git."

"Hayır."

Bowie üstüne yürüdü. Blaze iki adım geriledikten sonra şişmiş yumruklarını sıktı. Ayaklarını sıkıca yere bastı. Bowie durdu.

Randy'yi görmüştü. Randy'nin boynu şiddetli bir rüzgâra maruz kalmış bir sedir dalı gibi kırılıvermişti.

"Odana git seni salak orospu çocuğu," dedi.

Blaze gitti. Yatağının kenarına oturdu. Bowie'nin telefona bağırdığını duyabiliyordu. Bowie'nin kime bağırdığını tahmin edebiliyordu.

Umurunda değildi. Umurunda değildi. Ama sonra aklına Margie Thurlow gelince umurunda oldu. Margie'yi düşününce ağlamak istiyordu, bazen bir telefon telinde tek başına oturan bir kuşu görünce ağlamak istediği gibi. Ağlamadı. *Oliver Twist*'i okudu. Ezbere biliyordu. Bilmediği sözcükleri bile söyleyebiliyordu. Dışarıda köpekler havlıyordu. Açtılar. Mama saatleriydi. Kimse onu çağırıp da köpekleri beslemesini söylemedi, oysa söyleseler yapardı.

HY'nin kamyoneti onu almaya gelene kadar *Oliver Twist*'i okudu. Sürücü Kanun'du. Gözleri hiddetten kızarmıştı. Ağzı çenesiyle burnu arasındaki bir dikişten ibaretti. Bowieler bir ocak alacakaranlığının uzun gölgelerinde yan yana durup onların arabayla uzaklaşmalarını seyrettiler.

Hetton Yurdu'na vardıklarında Blaze berbat bir tanıdıklık hissine kapıldı. Islak bir gömlek giymişti sanki. Haykırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Üç ayda hiçbir şey değişmemişti. HY her zamanki gibi kırmızı ve sonsuz bir tuğladan bok yığınıydı. Dışarıdaki toprağa aynı pencereler aynı sarı ışığı yansıtıyordu, şimdi toprak karla kaplıydı o kadar. İlkbaharda kar kaybolacak, ama ışık aynı kalacaktı.

Kanun ofisinde Raket'i çıkardı. Blaze istese onu elinden alabilirdi, ama dövüşmekten bıkmıştı. Hem insanın karşısına her zaman daha iri, daha büyük raketli birilerinin çıkacağını tahmin ediyordu.

Kanun koluna egzersiz yaptırmayı bitirdikten sonra Blaze, Fuller Holü'ndeki yatakhaneye gönderildi. John Cheltzman kapının

yanında duruyordu. Gözlerinden biri morarmış, şişmiş, çok az açıktı.

"Selam Blaze," dedi.

"Selam Johnny. Gözlüğün nerede?"

"Kırıldı," dedi çocuk. Sonra haykırdı: "Blaze, gözlüğümü kırdılar! Şimdi hiçbir şey okuyamıyorum!"

Blaze bunun üstünde düşündü. Buraya geldiğine üzgündü, ama Johnny'nin kendisini beklediğini görmek çok şey ifade ediyordu. "Tamir ederiz." Aklına bir fikir geldi. "Veya bir sonraki fırtınadan sonra kasabada küreme işleri yapıp para toplar, yenisini alırız."

"Bunu yapabilir miyiz dersin?"

"Tabii ki. Ödevlerimde yardım edersin, değil mi?"

"Tabii ki Blaze, tabii ki."

Birlikte içeri girdiler.

– Onuncu Bölüm –

Apex Center yol üstündeki geniş bir yerdi ve içinde bir berber, bir gazi derneği, bir hırdavatçı, kilise, bir birahane ve yanıp sönen sarı bir tabela vardı. Kulübeye yürüyüş mesafesindeydi ve Blaze, Tim ve Janet'ı ikinci kez soyduktan sonra sabahleyin oraya gitti. Hedefi küçük, sevimsiz bir dükkân olan Apex Hırdavatçısı'ydı ve oradan otuz dolar artı vergi ödeyerek alüminyum bir portatif merdiven satın aldı. Üstünde SATIŞ FİYATI yazılı kırmızı bir etiket vardı.

Onu omzunda uflaya puflaya taşıyarak yoldan geri döndü. Sağa sola bakmadı. Merdiveni satın alışının hatırlanabileceği aklına gelmedi. George olsa akıl ederdi, ama George hâlâ uzaklardaydı.

Merdiven çalıntı Ford'un bagajına ya da arka koltuğuna sığmayacak kadar uzundu, ama bir ucunu sürücü koltuğunun arkasına, diğer ucunu da ön yolcu koltuğuna koyunca oldu. Bu işi halledince eve gidip radyoda WJAB kanalını açtı ve güneş batana kadar dinledi.

"George?"

Yanıt gelmedi. Kahve yaptı, bir fincan içti ve uzandı. Radyoda "Phantom 409" çalarken uyuyakaldı. Uyandığında ortalık karanlıktı ve radyodan sadece cızırtı geliyordu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu.

Blaze kalkıp akşam yemeği hazırladı... sucuklu sandviçle dilimlenmiş bir kutu Done ananas. Done ananas konservesine bayılırdı. Günde üç kere yese bile bıkmazdı. Şurubu üç uzun yudumda bitirdikten sonra etrafa bakındı. "George?"

Yanıt gelmedi.

Huzursuzca ortalıkta dolandı. Televizyonu özlüyordu. Geceleri radyo yeterince oyalamıyordu. George burada olsa cribbage oynayabilirlerdi. George onu hep yenerdi; çünkü Blaze bazı koşularla on beş-ikilerin çoğunu kaçırıyordu (aritmetiktiler), ama tahtada aşağı yukarı hücum etmek eğlenceliydi. At yarışı gibiydi. George bunu yapmak istemezse, dört desteyi karıştırıp savaş oynayabilirlerdi. George yarım gece boyunca savaş oynayıp, bira içip, Cumhuriyetçilerin yoksulların canına okuduğundan bahsederdi eskiden. ("*Sebep? Sebebini söyleyeyim. Bir köpek neden taşaklarını yalarsa ondan... yapabildikleri için.*") Ama şimdi yapacak hiçbir şey yoktu. George ona Solitaire oynamayı öğretmişti, ama Blaze kuralları anımsayamıyordu. Kaçırma işine başlamak için çok erkendi. O dükkândan çizgi roman ya da porno dergi çalmayı akıl edememişti.

Sonunda eline X-Men'in eski bir sayısını alıp oturdu. George, X-Menlere Çekirdek Homolar derdi, sanki bir elmadan gelmişler gibi; Blaze sebebini bilmiyordu.

Sekize çeyrek kala tekrar uyukladı. On birde uyandığında kendini sersemlemiş ve uykulu hissediyordu. İstese şimdi yola çıkabilirdi –Ocoma Heights'a vardığında vakit gece yarısını geçmiş olurdu– ama birden gitmek isteyip istemediğine emin olmamaya başladı. Birden o iş çok korkutucu görünmeye başladı. Çok karmaşıktı. Oturup düşünmeliydi. Planlar yapmalıydı. Belki de eve tek başına girmenin bir yolunu bulabilirdi. Etrafı incelemenin. Sular İdaresi'nden ya da Elektrik Şirketi'ndenmiş gibi yapabilirdi. Evin haritasını çıkarabilirdi.

Odun sobasının yanında duran boş beşik onunla dalga geçiyordu.

Tekrar uyuyakaldı; gördüğü huzursuz edici rüyada koşuyordu. Issız rıhtım sokaklarında birini kovalarken martılar iskelelerle depoların üstünde sürüler halinde çığlık çığlığa dolanıyorlardı. Blaze, George'u mu yoksa John Cheltzman'ı mı kovaladığını bilmiyordu. Biraz yetişmeye başlayınca ve o figür başını çevirip de alay edercesine ona sırıtınca, ikisinin de olmadığını gördü. Margie Thurlow'du.

Uyandığında hâlâ sandalyede, hâlâ giyinik halde oturmaktaydı, ama gece bitmişti. WJAB yine yayındaydı. Henson Cargill "Skin A Rope"u söylüyordu.

İkinci gece yine gitmeye hazırlandı, ama gitmedi. Ondan sonraki gün çıkıp kürekle ormana doğru uzun ve anlamsız bir yol açtı. Nefesi kesilene ve ağzında sanki kan tadı hissedene kadar küredi.

Bu gece gidiyorum, diye düşündü, ama o gece gittiği tek yer yerel birahane oldu; yeni çizgi romanların gelip gelmediğine bakmaya gitti. Gelmişlerdi ve Blaze üç tane aldı. Akşam yemeğinden sonra birincisini okurken uyuyakaldı ve uyandığında gece yarısıydı. İşemek üzere banyoya giderken –sonra yatağa gidecekti– George konuştu.

"George?"

"Sen korkak mısın Blaze?"

"Hayır! Ben..."

"Buraya kümes kapısına taşakları takılmış bir köpek gibi çakıldın kaldın."

"Hayır! Doğru değil bu! Bir sürü iş yaptım. Güzel bir merdiven aldım..."

"Hı hı, birkaç tane de çizgi roman. Burada oturup şu iğrenç müziği dinleyerek ve süper güçlere sahip ibnelerin maceralarını okuyarak iyi vakit geçiriyor musun Blazer?"

Blaze bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Hiç."

"Tahmin etmiştim; yüksek sesle söylemeye cesaretin yoksa hiçtir."

"Tamam... kimse sana geri dön demedi dedim."

"Vay nankör, aşağılık orospu çocuğu seni."

"Dinle George, ben..."

"Seni kolladım Blaze. İtiraf ediyorum ki bunu karşılıksız yapmadım, doğru kullanıldığında faydalıydın, ama nasıl kullanılacağını bilen bendim. Unuttun mu? Her zaman günde üç öğün karnımız doymasa da, en az bir öğün doyuyordu. Giysilerini değiştirmene ve temiz olmana dikkat ettim. Kahrolası dişlerini fırçalamanı sana kim söylüyordu?"

"Sen söylüyordun George."

"Bu arada artık o işi boşluyorsun ve ağzın sıçan leşi gibi kokuyor."

Blaze gülümsedi. Elinde olmadan. George'un konuşma tarzı sevimliydi.

"Ayrıca bir orospuya ihtiyacın olduğunda sana onu da buldum."

"Hı hı, bir tanesinden bel soğukluğu kaptım." Altı hafta boyunca işerken canı yanmıştı.

"Seni doktora götürdüm, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Blaze.

"Bu işi yapmayı bana borçlusun Blaze."

"Yapmamı istemiyordun!"

"Eee, şey, fikrimi değiştirdim. Benim planımdı ve bana borçlusun."

Blaze bunu düşündü. Her zamanki gibi bu uzun süren zorlu bir süreç oldu. Sonra birden haykırdı: "Ölü birine nasıl borçlu olabilirim ki? Millet böyle kendi kendime konuşup cevap verdiğimi duysa beni deli sanar! Herhalde *deliyim* de!" Aklına başka bir fikir geldi. "Payın işine yaramaz ki! Sen ölüsün!"

"Sen canlı mısın ki? Burada oturmuş şu iç bayıcı kovboy şarkılarını dinliyorsun? Çizgi roman okuyup otuz bir çekiyorsun?"

Blaze kızarıp yere baktı.

"Yaşamak dediğin unutkanlığın yüzünden üç dört haftada bir aynı dükkânı soyup sonunda yakayı ele vermek mi? O zamana kadar da burada oturup şu iç bayıcı bebek karyolasıyla şirin beşiğe bakmak mı?"

"Beşiği parçalayıp sobada yakacağım."

"Şu haline bak," dedi George ve sesinde üzüntüden de fazlası var gibiydi. Sanki yas tutuyordu. "İki haftadır her gün aynı pantolonu giyiyorsun? Donunda sidik lekeleri var. Tıraş olman ve kahrolası saçını kestirmen gerekiyor... bu canına yandığımın ormanının ortasındaki şu kulübede oturup duruyorsun. Bizim hayatımız böyle geçmez. Bunu anlamıyor musun?"

"Sen gittin," dedi Blaze.

"Çünkü mal mal tavırların vardı. Ama bu yaptığın iyice mallık. Şansını denemelisin, yoksa bitersin. Burada beş sene kodeste yatarsın, başka yerde altı sene, üçüncüde de müebbet yersin. Dişlerini fırçalayacak ya da çoraplarını değiştirecek kadar bile aklı olmayan, beş para etmez salağın teki olursun. Yerdeki kırıntılardan biri olursun."

"Öyleyse bana ne yapacağımı söyle George."

"Planı uygula, bunu yap."

"Ama enselenirsem biterim. Müebbet yerim." Bu fikir aklını itiraf etmek istediğinden fazla kurcalıyordu.

"Şimdiki halinle zaten eninde sonunda başına gelecek olan bu... beni dinlemiyor musun sen? Hem hey! O çocuğa iyilik etmiş olacaksın. Hatırlamasa bile –ki hatırlamayacak– hayatının sonuna kadar golf kulübündeki arkadaşlarına anlatacak bir macerası olacak. Soyacağın insanlar da o parayı başkalarından soydular zaten... tek farkı, Woody Guthrie'nin dediği gibi, bunu tabancayla değil de dolmakalemle yaptılar."

"Ya yakalanırsam?"

"Yakalanmayacaksın. Para sorun olursa –seri numaraları filan alınmışsa– Boston'a gidip Billy O'Shea'yi bul. Ama asıl önemlisi, uyan."

"Ne zaman yapayım George? Ne zaman?"

"Uyandığında. Uyandığında. Uyan. *Uyan.*"

Blaze uyandı. Sandalyedeydi. Bütün çizgi romanlar yerdeydi ve ayakkabıları ayaklarındaydı. *Ah George.*

Kalkıp buzdolabının üstündeki ucuz saate baktı. Biri çeyrek geçiyordu. Duvardaki sabun lekeli aynaya eğildi, kendini görmek için. Yüzü korkmuş görünüyordu.

Parkasıyla kasketini giyip bir çift kolçak takarak odunluğa gitti. Merdiven hâlâ arabadaydı, ama araba üç gündür çalışmadığından harekete geçmesi epey zaman aldı.

Blaze direksiyonun ardına oturdu. "Bak, gidiyorum George. Başaracağım."

Karşılık gelmedi. Blaze kasketini uğurlu tarafa çevirdikten sonra geri geri odunluktan çıktı. Arabayı yüz otuz beş derece döndürüp yola sürdü. İşte yoldaydı.

– On Birinci Bölüm –

Ocoma Heights'ta epey trafik olmasına karşın park yeri bulması sorun olmadı. George planın bu kısmını ölmeden aylar önce halletmişti. Bu kısım işin özüydü.

Gerald konağının karşısında, dört yüz metre kadar ileride büyük bir apartman vardı. Oakwood dokuz katlıydı, dairelerinde Portland, Portsmouth ve Boston'da iş yapan zengin *–epey* zengin– kişiler oturuyordu. Bir kenarında kapılı bir misafir otoparkı bulunmaktaydı. Blaze arabayı kapının önünde durdurunca küçük kabinden bir adam, parkasının fermuarını çekerek çıktı.

"Kime gelmiştiniz efendim?"

"Bay Joseph Carlton'a," dedi Blaze.

"Peki efendim," dedi görevli. Sabahın neredeyse ikisi olmasını tuhaf bulmamış gibiydi. "Geldiğinizi haber vermemi ister misiniz?"

Blaze hayır anlamında kafa sallayıp park görevlisine kırmızı bir plastik kart gösterdi. Bu George'undu. Görevli yukarıyı araması gerektiğini söylerse –şüpheli görünse bile– Blaze kartın artık geçerli olmadığını, rengini filan değiştirdiklerini anlayacak ve hemen kaçmak zorunda kalacaktı.

Ancak görevli başını sallayıp onaylamakla yetinerek kabinine geri döndü. Bir saniye sonra kapının kolu kalktı ve Blaze otoparka girdi.

Joseph Carlton diye biri yoktu, en azından Blaze olduğunu sanmıyordu. George sekizinci kattaki dairenin İrlandalı Uyanıklar

dediği bazı Bostonlu heriflerin garsoniyeri olduğunu söylemişti. İrlandalı Uyanıklar bazen orada toplanıyorlardı. George'un dediğine göre bazen "varyasyonlar yapan" kızlarla buluşuyorlardı. Çoğunlukla kıyasıya poker oynuyorlardı. George bu oyunların yarım düzine kadarına katılmıştı. Uyanıklardan biri olan, Billy O'Shea adlı kurbağa gözlü ve mavimsi dudaklı, saçına erken kır düşmüş gangsterin çocukluk arkadaşı olduğundan onu aralarına almışlardı. Billy O'Shea, sesi yüzünden George'a Hırıltılı ya da bazen sadece Hırıltı derdi. George'la Billy O'Shea bazen rahibelerden ve vaftiz babalarından bahsederlerdi.

Blaze yüksek paralarla oynanan bu oyunlardan ikisine George'la birlikte gitmiş ve ortada dönen meblağlara inanamamıştı. George birinde beş bin dolar kazanmıştı. Diğerinde iki bin kaybetmişti. Oakwood'un Gerard Konağı'na yakın olması, George'un Gerardların parasını ve minik vârislerini ciddi ciddi düşünmesine yol açmıştı.

Misafir otoparkı karanlık ve ıssızdı. Tek bir kavisli sodyum lambasının altında kürenmiş karlar ışıldıyordu. Otoparkı diğer taraftaki dört dönümlük ıssız park yerinden ayıran tel örgü çitin dibine karlar yığılmıştı.

Blaze, Ford'dan indi, arka kapıya gitti ve merdivenini çıkardı. Eyleme geçmişti ve bu daha iyiydi. Hareket halindeyken şüphelerini unutuyordu.

Merdiveni tel örgü çitin diğer tarafına attı. Merdiven karlı bir rüyadaymışçasına sessizce düştü. Blaze tırmanırken pantolonu bir telin ucuna takılınca bir metre derinliğindeki kara tepetaklak düşüverdi. Sersemleticiydi bu, haz vericiydi. Bir an çırpındı ve beceriksiz bir kar meleği gibi doğruldu.

Merdivenini bir koluna geçirip ana yola doğru yürümeye başladı. Gerardların evinin karşısına çıkmak istiyor ve buna odaklanıyordu. Bıraktığı izleri düşünmüyordu... ordu botlarının dikkat

çekici, tırtıklı izlerini. George olsa akıl edebilirdi, ama George orada değildi.

Yolda duraksayıp iki tarafa baktı. Gelen giden yoktu. Karşıda, kendisiyle kararmış evin arasında karla kaplı çalıdan bir çit vardı.

Yolu sanki gizlenmesine yarayacakmış gibi iki büklüm koşarak geçip merdiveni çitin üstünden attı. Tam tırmanacakken bir ışık –en yakındaki sokak lambasının veya belki de sadece bir yıldızın ışığı– çıplak dalların arasında gümüşi bir parıltı oluşturdu. Blaze yakından bakınca kalp atışları hızlandı.

İnce metal çubuklara takılı bir teldi bu. Her çubuğun üst çeyreğindeki porselen bir iletkenin içinden geçiyordu. Demek ki elektrikli bir teldi, tıpkı Bowielerin inek merasındaki gibi. Herhalde dokunan herkesi altına işetecek kadar çarpar ve aynı anda bir alarmı harekete geçirirdi. Şoför ya da kâhya filan polisleri çağırırdı ve her şey biterdi. Bitti gitti oluverirdi.

"George?" diye fısıldadı.

Bir yerlerden –yolun ilerisinden– bir ses fısıldadı: "Üstünden atlasana yahu."

Blaze geriledi –hâlâ yolun iki tarafından da gelen giden yoktu– ve çite koştu. Oraya varmadan bir saniye önce bacakları büküldü ve onu sakarca yükseğe fırlattı. Çitin tepesini sıyırarak kara, merdiveninin yanına düştü. Oakwood tel örgü çite tırmanırken hafifçe çizilmiş olan bacağı, hem karın üstüne hem de çalı çitin çeşitli dallarına AB negatif kan damlaları bıraktı.

Blaze doğrulup toparlandı. Ev yüz metre kadar ilerideydi. Arkasında daha küçük bir bina vardı. Belki bir garaj ya da misafir evi. Hatta belki de hizmetçilerin kaldığı yer. Aralarında geniş bir karlı arazi bulunmaktaydı. Ayakta birileri varsa onu orada kolayca fark ederlerdi. Blaze omuzlarını silkti. Varsa vardı. Bu konuda elinden bir şey gelmezdi.

Merdiveni kapıp evin koruyucu gölgelerine doğru koşar adım gitti. Oraya varınca çömelip soluklandı ve alarm belirtilerine bakındı. Hiç görmedi. Ev uykudaydı.

Üst katta düzinelerce pencere vardı. Hangisi? George'la birlikte bunu bulmuşlarsa bile –biliyor idiyse bile– unutmuştu. Blaze elini tuğlalara, nefes almalarını beklercesine koydu. En yakındaki pencereden bakınca geniş, ışıl ışıl bir mutfak gördü. Uzay gemisi Atılgan'ın kaptan köşküne benziyordu. Ocağın üstündeki bir gece lambası formika ve fayansları aydınlatıyordu. Blaze avcuyla ağzını sildi. Kendisini ele geçirmeye çalışan kararsızlığı oyalamak için geri dönüp merdiveni aldı. Yeter ki harekete geçsindi, yaptığı ne kadar önemsiz olursa olsun. Titriyordu.

Bu müebbet demek! diye haykırdı bir ses içinden. *Bunu yaparsan canına okurlar senin! Hâlâ vaktin var, hâlâ...*

"Blaze."

Az daha çığlığı basacaktı.

"Hangi pencere olduğu fark etmez. Hatırlamasan da içeri sessizce girmen gerek."

"Yapamam George. Bir şeyi deviririm... beni duyarlar ve gelip vururlar... ya da..."

"Blaze, girmelisin. Seçme şansın yok."

"Korkuyorum George. Eve gitmek istiyorum."

Karşılık gelmedi. Ama bir bakıma *bu* bir karşılıktı.

Buhar bulutları salan kesik, boğuk homurtularla soluk alıp vererek merdivenin mandallarını açtı ve onu en uzun pozisyona getirdi. Kolçaklar yüzünden sakarlaşan parmakları, mandalları tekrar takmak için iki kere uğraşmak zorunda kaldı. Artık karda epey debelenmiş olduğundan tepeden tırnağa bembeyazdı... bir kardan adamdı, bir Yeti'ydi. Hatta hâlâ uğurlu tarafa çevrili olan kasketinin ucu bile karlıydı. Ama mandalların tıkırtılarıyla Blaze'in

hafif solumaları dışında ortalık sessizdi. Kar her şeyi boğuklaştırıyordu.

Merdiven alüminyumdu ve hafifti. Onu kolayca kaldırdı. En üst basamağı, mutfağın tepesindeki pencerenin dibine kadar ulaşıyordu. George üstten ikinci ya da üçüncü basamaktan uzanıp o pencereyi açabilirdi.

Tırmanmaya başlarken üstündeki karları silkeledi. Merdiven bir kere sarsılarak donakalıp nefesini tutmasına yol açtı, ama sonra kımıldamadı. Blaze tekrar tırmanmaya koyuldu. Önündeki tuğlaların, sonra da pencere denizliğinin aşağı inişini seyretti. Sonra bir yatak odasının penceresinden bakıyordu.

Çift kişilik bir yatak vardı. Üstünde iki kişi uyuyordu. Yüzleri beyaz çemberlerden ibaretti. Bulanıktılar.

Blaze onlara hayretle bakakaldı. Korkusunu unutmuştu. Nedense –tahrik olmadığı veya en azından olduğunu sanmadığı halde– aleti büyümeye başlamıştı. 3. Joseph Gerard'la karısına baktığına emindi. Onlara bakıyordu, ama onlar bunu bilmiyorlardı. Onların dünyasına bakıyordu dosdoğru. Çekmeceli dolaplarını, komodinlerini, çift kişilik büyük yataklarını görebiliyordu. Onlara bakıyor ve onlar bunu bilmiyorlardı. Vücudu heyecandan tir tir titriyordu.

Gözlerini güçlükle kaçırıp pencerenin iç mandalına baktı. Kilidi küçük ve basitti, uygun bir aletle açılması kolaydı, George'un çantada keklik dediklerindendi. Blaze'in yanında uygun bir alet yoktu tabii, ama ihtiyacı da yoktu. Pencere kilitlenmemişti.

Şişmanlar, diye düşündü Blaze. Şişmanlar, sersem Cumhuriyetçiler. Salak olabilirim, ama onlar da sersemler.

Blaze destek almak için ayaklarını merdivende olabildiğince açtıktan sonra pencereyi giderek daha kuvvetle ittirmeye başladı. Yatakta uyuyan adam diğer tarafa dönünce Blaze duraksayıp Gerard'ın rüyalar âlemine geri dönmesini bekledi. Sonra itmeyi sürdürdü.

Belki de pencerenin bir şekilde kapalı tutulduğunu –kilitlenmemesinin sebebi buydu– düşünmeye başlıyordu ki çok hafifçe açıldı. Ahşap usulca inledi. Blaze hemen bıraktı.

Düşündü.

Çabuk olması gerekecekti: Pencereyi aç, içinden geç, pencereyi kapa. Yoksa içeri dolan soğuk ocak havası onları mutlaka uyandırırdı. Ama pencere açılırken gıcırdarsa bu da onları uyandırırdı.

"Haydi," dedi George merdivenin dibinden. "Elinden geleni yap."

Blaze parmaklarını pencerenin dibiyle pervaz arasındaki aralığa geçirdikten sonra kaldırdı. Pencere sessizce kalktı. Blaze önce bir bacağını, sonra vücudunun tamamını içeri soktu, döndü ve pencereyi kapadı. Pencere inerken *gıcırdadı ve küt* diye kapandı. Blaze çömelmiş halde donakaldı, dönüp yatağa bakmaya korkuyordu, kulaklarını dört açmıştı.

Hiç ses yoktu.

Ah, ama vardı. Evet, bir sürü vardı. Mesela soluklar. İki kişilik bir bisikleti birlikte sürercesine neredeyse aynı ritimle soluyan iki insan. Hafif şilte gıcırtıları. Bir saatin tıkırtıları. Usulca bir hava akımı... kalorifer ocağından geliyordu herhalde. Evin kendisi de soluk alıp veriyordu. Elli ya da yetmiş beş senedir yaptığı gibi. Hatta belki de yüz senedir. Tuğla ve ahşaptan kemiklerinin üstünde duruyordu.

Blaze dönüp onlara baktı. Kadının üstü beline kadar açıktı. Geceliğinin üst kısmı bir tarafa çekilince tek memesi ortaya çıkmıştı. Blaze ona bakakaldı, hafif cereyanda yükselip alçalan o meme ucuna büyülenmiş halde bakarak...

"Kımıldasana Blaze! Tanrım!"

Blaze yatağın altına saklanmış bir karikatür sevgili gibi uzun adımlarla, göğsünü çizgi filmlerdeki albaylar gibi şişirerek odayı kat etti.

Altın ışıltısı.

Çekmeceli dolaplardan birinin üstünde ufak bir üç panelli fotoğraf çerçevesi, altınla çevrili ve piramit şeklinde üç fotoğraf vardı. Dipteki fotoğrafta 3. Joe Gerard ile zeytuni tenli Ermeni karısı görülüyordu. Üzerlerinde 4. vardı, çenesine kadar bebek battaniyesi çekilmiş tüysüz bir çocuk. Siyah gözleri fal taşı gibi açılmış, yeni geldiği dünyaya bakmaktaydı.

Blaze elini kapıya uzatıp kolu çevirdi ve duraksayıp geriye baktı. Kadın bir koluyla çıplak memesini örtmüştü. Kocası ağzı açık halde sırt üstü yatmaktaydı ve bir an, kalın bir sesle horlayıp burnunu kıvırmadan önce, ölü gibi göründü. Bu Blaze'in aklına Randy'yi ve donmuş toprakta yatarken bitlerle pirelerin Randy'nin vücudunu terk edişini getirdi.

Yatağın ardında, denizlikte ve yerde şeker gibi karlar vardı. Erimekteydiler.

Blaze kapıyı aralarken en ufak bir gıcırtıda durmaya hazırdı, ama gıcırtı çıkmadı. Aralık sığabileceği kadar genişler genişlemez diğer tarafa süzüldü. Dışarısı bir çeşit hol ve galeri karışımıydı. Ayaklarının altında kalın, çok hoş bir halı vardı. Yatak odası kapısını ardından kapadı, galerinin çevresinden dolanan tırabzanın daha kara karanlığına yaklaştı ve aşağı baktı.

Bir kısmı görünmeyen geniş bir giriş holünden zarifçe iki kere dönerek yükselen bir merdiven gördü. Cilalı döşemeden hafif, titrek ışıklar yansıyordu. Karşıda genç bir kadının heykeli durmaktaydı. Karşısında, balkonun bu tarafındaysa genç bir adamın heykeli vardı. "Heykelleri boş ver Blaze, çocuğu bul. O merdiven dışarıda kabak gibi duruyor..."

İki merdivenden bir tanesi sağından zemin kata iniyordu, bu yüzden Blaze sola dönüp holde yürüdü. Burada ayaklarının halıda çıkardığı hafif fısıltılar dışında hiç ses yoktu. Kalorifer ocağını bile duyamıyordu. Tuhaftı.

Bir sonraki kapıyı araladı ve ortasında bir masa, duvarlarındaysa kitaplar... raflar dolusu kitap bulunan bu odaya baktı. Masada bir daktilo ve camsı görünüşlü siyah bir taşın altında duran kâğıt yığını vardı. Duvarda bir portre asılıydı. Blaze sanki *Seni hırsız,* diyen beyaz saçlı, çatık kaşlı bir adamı seçebildi. Kapıyı kapatıp yoluna devam etti.

Bir sonraki kapı, içinde cibinlikli bir yatak bulunan boş bir yatak odasına açılıyordu. Cibinlik üstünden bozuk paralar sektirilebilecek kadar gergin gibiydi.

Blaze yürümeye devam ederken terlemeye başladığını hissetti. Zamanın geçtiğinin pek farkına varmamıştı, ama şimdi varıyordu. Ne kadar zamandır bu zengin ve uykudaki evin içindeydi? On beş dakika? Yirmi?

Üçüncü odada bir başka uyuyan adamla kadın vardı. Kadın uykusunda inliyordu ve Blaze o kapıyı hemen kapadı.

Köşeyi döndü. Yukarıya, üçüncü kata çıksa ne olurdu? Bu fikir nadiren gördüğü kâbuslarda (genellikle Hetton Yurdu'nu ya da Bowieleri görürdü) hissettiği türden bir dehşete kapılmasına yol açtı. Şu an ışıklar yansa ve yakalansa ne diyecekti? Gümüş takımları çalmaya geldiğini mi söyleyecekti? İkinci katta gümüş takım yoktu, bunu salaklar bile bilirdi.

Holün kısa tarafında bir kapı vardı. Blaze kapıyı açıp bebek odasına baktı.

Upuzun bir an öylece bakakaldı, buraya kadar geldiğine inanamayarak. Rüyada filan değildi. Başarabilirdi. Bu düşünce kaçmak istemesine yol açtı.

Beşik kendi aldığının neredeyse aynısıydı. Duvarlarda Walt Disney karakterleri vardı. Bir bez değiştirme masası, krem ve yağlarla dolu bir raf ve parlak renkli küçük bir bebek şifoniyeri vardı. Kırmızı ya da mavi olabilirdi. Blaze karanlıkta seçemiyordu. Beşikte bir bebek vardı.

Bunun kaçmak için son şansı olduğunun farkındaydı. Hâlâ fark edilmeden sıvışabilirdi. Gerçekleşmek üzere olan şeyi asla tahmin edemezlerdi. Ama Blaze bilecekti. Belki de içeri girip iri ellerinden birini bebeğin minik alnına koyduktan sonra giderdi. Birden zihninde yirmi yıl sonraki hali canlandı, 4. Joseph Gerard'ın ismini gazetenin sosyete sayfasında, George'un zengin orospularla kişneyen atlarının haberlerinin çıktığını söylediği bölümde gördüğü canlandı. Beyaz elbiseli genç bir kızın yanında ayakta duran, smokinli genç bir adamın fotoğrafı çıkacaktı. Genç kızın elinde bir buket olacaktı. Haberde nerede evlendikleri ve balayına nereye gidecekleri söylenecekti. Blaze fotoğrafa bakıp şöyle düşünecekti: *Hey dostum. Hey dostum, dünyadan haberin yok.*

Ama içeri girdiğinde bu işi yapacağını biliyordu.

İşte biz böyle çalışırız George, diye düşündü.

Bebek başını yana çevirmiş, yüzükoyun uyuyordu. Minik eli yanağının altındaydı. Nefesi, üstündeki örtüleri küçük çemberler halinde kaldırıp indiriyordu. Kafasında çok az saç vardı. Yanında, yastığın üstünde kırmızı bir diş kaşıyıcı duruyordu.

Blaze çocuğa elini uzattı, sonra geri çekti.

Ya ağlarsa?

Aynı anda yüreğini ağzına getiren bir şey fark etti. Küçük bir interkom setiydi bu. Diğer ucu annenin ya da dadının odasındaydı herhalde. Bebek ağlarsa...

Blaze usulca, çok usulca elini uzatıp güç düğmesine bastı. İnterkomun kırmızı ışığı söndü. Işık sönerken, Blaze güç kaynağı kapatılınca bir yerlerde bir zil filan çalıp çalmadığını merak etti. Uyarı olarak.

Anne, dikkat. Dadı, dikkat. İri, salak bir çocuk hırsızı interkomu kapattı. Evde salak bir çocuk hırsızı var. Gelin de görün. Tabanca getirin.

Hadi Blaze. Elinden geleni yap.

Blaze derin bir soluk alıp verdi. Sonra bebeği örtülere sararak kaldırdı. Usulca kucağına aldı. Bebek sızlandı ve gerindi. Gözleri titreşti. Kedi yavrusu gibi *niiyup* diye bir ses çıkardı. Sonra gözleri tekrar kapandı ve vücudu gevşedi.

Blaze soluğunu bıraktı.

Döndü, kapıya geri gitti ve tekrar hole girerken çocuğun odasından çıkmaktan fazlasını yaptığını fark etti. Bir sınırı aşıyordu. Artık basit bir hırsız olduğunu öne süremezdi. Suçu kucağındaydı.

Uyuyan bir bebekle portatif merdivenden inmek olanaksız olduğundan Blaze bunu düşünmedi bile. Evin merdivenine gitti. Hol halı kaplıydı, ama merdiven çıplaktı. Cilalı ahşap merdivene attığı ilk adımda yüksek, ele verici, sert bir ses çıktı. Blaze duraksadı, kulak kabarttı, kaygıyla hazırola geçti, ama ev ahalisi uyumayı sürdürmekteydi.

Ama artık sinirleri bozulmaya başlamıştı. Bebek kucağında giderek ağırlaşıyordu sanki. Panik iradesini kemiriyordu. Göz ucuyla kımıltılar görebiliyordu sanki... önce bir tarafında, sonra diğerinde. Her adımda bebeğin kımıldanıp ağlamasını bekliyordu. Bir kez başladı mı ciyaklamalarıyla bütün evi ayağa kaldıracaktı.

"George..." diye mırıldandı.

"Yürü," dedi George aşağıdan. "Şu eski fıkradaki gibi aynen. Yürü, koşma. Sesime gel Blazer."

Blaze merdivenden inmeye başladı. Ses çıkarmamak olanaksızdı, ama en azından diğer basamaklar ilki kadar korkunç sesler çıkarmadı. Bebek kımıldandı. Blaze ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu hiç kımıldatmamayı başaramıyordu. Çocuk şimdilik hâlâ uyuyordu, ama her *an*...

Blaze saydı. Beş adım. Altı. Yedi. Yedi artı bir sekiz. Çok uzun bir merdivendi. Herhalde rengârenk kaltakların *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki gibi büyük balolarda eteklerini süpüre süpüre koşturarak inip çıkmaları için yapılmıştı. On yedi. On sekiz. On do...

Son basamakta hazırlıksız yakalanan ayağı yine sert indi: *Çat*! Bebeğin başı ansızın kımıldadı. Tek bir çığlık attı. Dinginlikte bu ses çok yüksek çıktı.

Yukarıda bir ışık yandı.

Blaze'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Göğsüne ve karnına hücum eden adrenalin kasılmasına ve bebeği kendine bastırmasına yol açtı. Kendini gevşemeye –biraz– zorlayarak merdivenin gölgesine girdi. Orada kımıldamadan durdu, korku ve dehşetten çarpılmış olan suratıyla.

"Mike?" diye seslendi uykulu bir ses.

Terlikler hışırdayarak hemen tepedeki tırabzana geldiler.

"Mikey-Mike, sen misin? Sen misin, seni muzır şey?" Ses tam tepeden geliyordu, diğerleri uyuyor gibisinden bir fısıltıyla. Yaşlı, huysuz bir sesti. "Mutfağa git de anacığının bıraktığı bir fincan nefis sütü gör." Sessizlik. "Vazo devirirsen anacığından dayak yersin."

Çocuk şimdi ağlarsa...

Blaze'in tepesindeki ses, kelimeleri seçmesini engelleyecek kadar balgamlı bir tonla bir şeyler mırıldandı ve sonra terlikler hışırdayarak uzaklaştı. Bir duraksamadan sonra –bir asır sürmüş gibiydi– bir kapı usulca kapandı ve ışık söndü.

Blaze titrememeye çalışarak kımıldamadan durdu. Titrerse çocuk uyanabilirdi. *Muhtemelen* uyanırdı. Mutfak ne taraftaydı? Hem çocuğu, hem de portatif merdiveni nasıl götürecekti? Peki ya elektrikli tel ne olacaktı? *Ne?.. Nasıl?.. Nerede?..*

Soruları bastırmak için harekete geçip holde usulca, sarmalanmış çocuğun üstüne bohçalı bir kocakarı gibi eğilerek ilerledi. Çifte kanatlı bir cam kapının aralık olduğunu gördü. Ardında cilalı fayanslar ışıldıyordu. Blaze kapıyı itince kendini bir yemek salonunda buldu.

Burası zengin döşenmiş bir odaydı; maun masa Şükran Günlerinde on kiloluk hindileri, pazar ikindilerindeyse dumanı tüten

rostoları taşımak için yapılmıştı. Uzun, göz alıcı bir tabaklığın cam kapaklarının ardında porselenler ışıldıyordu. Blaze duraksamadan, bir hortlak gibi geçtiyse de o büyük masayla orduyu çağrıştıran yüksek arkalıklı sandalyeler göğsünde acı bir hınç uyandırdı. Bir zamanlar dizlerinin üstünde mutfak zeminlerini silmişti ve George aynen onun gibi bir sürü kişi olduğunu söylemişti. Hem sadece Afrika'da değil. George, Gerardlar gibi insanların onun gibi insanları yok farz ettiklerini söylemişti. Madem öyle, yukarıdaki beşiğe bir oyuncak bebek koyup da gerçek bir bebek olduğunu farz etsinlerdi bakalım. Madem farz etmekte çok iyiydiler, bunu farz etsinlerdi.

Yemek salonunun diğer ucunda çifte kanatlı bir kapı vardı. Oradan geçti. Sonra mutfaktaydı. Fırının yanındaki buğulu pencereden bakınca portatif merdiveninin bacaklarını görebildi.

Pencereyi açarken bebeği bırakabileceği bir yer bakındı. Tezgâhlar genişti, ama yeterince geniş değillerdi belki de. Ayrıca ocak kapalı olsa bile üstüne bir çocuk bırakma fikri hoş gelmiyordu.

Kiler kapısının üstündeki çengele asılı eski tarz bir pazar sepeti görünce gözleri parladı. Yeterince geniş görünüyordu ve sapı vardı. Ayrıca kenarları yüksekti. Sepeti indirip duvara yaslı ufak bir servis arabasına koydu. Bebeği içine bıraktı. Bebek biraz kımıldadı o kadar.

Şimdi sıra penceredeydi. Blaze pencereyi kaldırınca ardındaki dış pencereyle karşılaştı. Üst katta dış pencere yoktu, ama buradaki çerçeveye vidalanmıştı.

Dolapları açmaya başladı. Lavabonun altındakinde düzgünce istif edilmiş bulaşık bezleri buldu. Bir tanesini aldı. Üstünde Amerikan kartalı resmi vardı. Blaze onu kolçaklı eline sarıp dış pencerenin alt camına vurdu. Cam pek gürültü çıkarmadan kırıldı ve üstünde geniş, girintili çıkıntılı bir delik açıldı. Blaze iri cam oklar misali merkezi gösteren parçaları çıkarmaya başladı.

"Mike?" Yine o ses. Usulca seslenmişti. Blaze gerildi.

Ses yukarıdan gelmiyordu. Ses...

"Mikey. Bir şey mi devirdin?"

...holden geliyor ve yaklaşıyordu...

"Bütün evi uyandıracaksın muzır çocuk seni."

...iyice yaklaşıyordu...

"Sen iyice şımardın; mahzene kapatacağım seni."

Kapı açıldı ve içeri mum şeklindeki bir pilli gece lambasının ardında silueti görülen bir kadın girdi. Blaze sessizliği korumaya çalışan, yavaşça yürüyen yaşlıca bir kadını seçer gibi oldu. Kadın bigudiliydi; siluet halindeki kafası bir bilim kurgu filminden çıkagelmiş gibiydi. Sonra kadın onu gördü.

"Kim..." Bu tek sözcük. Sonra yaşlı, ama hâlâ canlı olan beyninin acil durumlarla ilgilenen kısmı bu durumda konuşmanın doğru davranış olmadığına karar verdi. Kadın çığlığı basmak üzere nefes aldı.

Blaze ona vurdu. Randy'ye vurduğu, Glen Hardy'ye vurduğu kadar sert vurdu. Düşünmeden; paniklemişti çünkü. Yaşlı kadın gece lambasıyla birlikte yere yığıldı. Ampul boğuk bir tıngırtıyla parçalandı. Kadının vücudu bel hizasından çifte kanatlı kapının eşiğinde kıvrılmış halde yatıyordu.

Hafif ve kederli bir *miyav* sesi geldi. Blaze homurdanarak yukarı baktı. Buzdolabının tepesinden yeşil gözler kendisine bakmaktaydı.

Blaze tekrar pencereye dönüp cam parçalarının geri kalanını çıkardı. Bu işi halledince dış pencerenin alt kısmında açtığı delikten geçerek kulak kabarttı.

Hiç ses yoktu.

Yine de.

Karın üstünde cam kırıkları bir caninin rüyasındaki gibi parlıyordu.

Blaze merdiveni çekerek binadan uzaklaştırdı, mandallarını açıp aşağı indirdi. Merdivenin çıkardığı korkunç gıcırtı çığlığı basmak istemesine yol açtı. Mandalları tekrar taktıktan sonra merdiveni alıp koşmaya başladı. Evin gölgesinden çıktı ve çimenliğin yarısını geçmişken bebeği unuttuğunu fark etti. Bebek hâlâ servis arabasındaydı. Merdiveni tutan kolu tamamen hissizleşince merdiven karın içine düştü. Blaze dönüp geriye baktı.

Üst katta bir ışık yanıyordu.

Blaze bir an iki insana dönüştü. Bir tanesi yola doğru koşuyordu o kadar –*tabanları yağlıyor*, derdi George olsa–, diğeriyse eve geri dönüyordu. Bir an kararsız kaldı. Sonra hızla, botlarıyla küçük kar bulutları havalandırarak geri döndü.

Hâlâ pencere çerçevesinde bulunan bir cam parçası kolçağını yararak avcunu kesti. Pek hissetmedi. Sonra tekrar içeri girip sepeti kaptı, tehlikeli bir şekilde savururken bebeği düşürmesine ramak kaldı.

Yukarıdan gökgürültüsü gibi bir sifon sesi geldi.

Sepeti kara indirdi ve peşinden giderken arkasında, döşemede hareketsiz yatan figüre bakmadı bile. Sepeti kaptığı gibi *kaçtı.*

Merdiveni bir koltuk altına alacak kadar durdu. Sonra çalı çite koştu. Orada durup bebeğe baktı. Bebek hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. 4. Joe kaçırıldığından habersizdi. Blaze dönüp tekrar eve baktı. Yukarıdaki ışık yine sönmüştü.

Sepeti kara bırakıp merdiveni çalı çitin üstünden fırlattı. Bir saniye sonra yol aydınlandı.

Ya bir polis idiyse? Tanrım, ya öyle idiyse?

Çalı çitin gölgesine sinerken çimenlikte gidip gelen ayak izlerinin herhalde gayet net göründüğünün çok iyi farkındaydı. Kendisininkilerden başka ayak izi yoktu.

Farlar giderek parlaklaşıp bir an göz kamaştırıcı olduktan sonra yavaşlamadan soldular.

Blaze doğruldu, sepetini aldı –artık onun sepetiydi– ve çalı çite yürüdü. Üst kısmını koluyla aralayarak sepeti kaldırıp diğer tarafa geçirmeyi başardı. Ama yere bırakamıyordu. Yarım metreden fazla bir yükseklikten bırakması gerekiyordu. Sepet boğuk bir gürültüyle kara düştü. Bebek başparmağını bulup emmeye başladı. Blaze en yakın sokak lambasının ışığında bebeğin ağzını büzüp gevşettiğini görebiliyordu. Bir büzülüyor, bir gevşiyordu. Balık ağzı gibiydi neredeyse. Gecenin acı soğuğundan henüz etkilenmemişti. Örtülerinin altından sadece kafasıyla o minik eli çıkıyordu.

Blaze çalı çitin üstünden atladı, merdivenini aldı ve sepeti tekrar kaptı. Yolu iki büklüm koşarak geçti. Sonra önceki gibi diyagonal bir şekilde araziyi kat etti. Oakwood otoparkını çevreleyen tel örgüye varınca merdiveni yine açıp (bu sefer uzatmasına gerek yoktu) sepeti yukarı taşıdı.

Çitin üstünde durup sepeti gergin bacaklarının üstünde dengelerken, ayakları kayarsa taşaklarının hayatlarının en büyük sürprizini yaşayacaklarının farkındaydı. Merdiveni tek bir ustaca hareketle yukarı çekerken, bacaklarındaki yükün artması yüzünden inledi. Merdiven bir an dengesini kaybederek sallandıktan sonra otoparka düştü. Blaze kendisini seyreden olup olmadığını merak etti, ama salakça bir meraktı bu. Seyreden varsa elinden bir şey gelmezdi ki. Elindeki kesiği artık hissedebiliyordu. Zonkluyordu.

Merdiveni doğrulttuktan sonra sepeti en üst basamağına koydu, tek eliyle dengede tutarken daha alt bir basamağa usulca bastı. Merdiven biraz kımıldayınca duraksadı. Sonra merdiven hareketsiz kaldı.

Sepetle birlikte merdivenden indi. Dibinde merdiveni yine koltuk altına alarak Ford'u park ettiği yere gitti.

Bebeği yolcu koltuğuna bıraktı, arka kapıyı açtı ve merdiveni içeri soktu. Sonra direksiyonun başına geçti.

Ama anahtarı bulamıyordu. Pantolon ceplerinde yoktu. Parkasının ceplerinde de yoktu. Düşerken kaybetmiş olabileceğinden ve çiti tekrar aşıp onu aramak zorunda kalacağından korkarken, kontakta durduğunu gördü. Yanına almayı unutmuştu. George'un bu kısmı görmemiş olduğunu umdu. George görmediyse Blaze ona anlatmayacaktı. Hayatta anlatmazdı.

Arabayı çalıştırıp sepeti yolcu koltuğunun dibine koydu. Sonra arabayı sürerek küçük kabine geri döndü. Bekçi çıktı. "Erken mi gidiyorsunuz efendim?" dedi.

"Kâğıtlar kötü geldi," dedi Blaze.

"Olur böyle şeyler. İyi geceler efendim. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

"Sağ ol," dedi Blaze.

Yolda durup iki tarafa baktıktan sonra Apex'e yöneldi. Hız sınırlarını aşmamaya dikkat etti, ama tek bir polis arabası bile görmedi.

Tam kendi araba yoluna girerken bebek Joe uyanıp ağlamaya başladı.

– On İkinci Bölüm –

Blaze, Hetton Yurdu'na dönünce sorun çıkarmadı. Başını eğik, çenesini kapalı tuttu. O ve John küçükken, büyük olan çocuklar aynlıp işe girmiş, meslek okullanna gitmiş ya da orduya katılmışlardı. Blaze sekiz santim daha uzamıştı. Göğsü ve kasıklan kıllanmıştı. Bu yüzden diğer çocuklar onu kıskandılar. Freeport Lisesi'ne gitti. Her şey yolundaydı, çünkü aritmetik okutmuyorlardı.

Sözleşmesi yenilenen Martin Coslaw, Blaze'in gidiş gelişlerini dikkatle, gülümsemeden seyretti. Blaze'i tekrar ofisine çağırmadı, oysa Blaze bunu yapabileceğini biliyordu. Kanun ona eğilip Raket'le dövülmeyi kabullenmesini söylese Blaze bunu yapacağının farkındaydı. Alternatifi bir ıslahevi olan Kuzey Windham Eğitim Merkezi'ydi. Islahevinde çocuklann kırbaçlandıklarını –gemilerdeki gibi– ve bazen Teneke denen küçük bir metal kutuya kapatıldıklannı duymuştu. Blaze bunlann doğru olup olmadığını bilmiyordu ve öğrenmeye niyeti yoktu. Islahevinden korktuğunu biliyordu.

Ama Kanun onu çağırıp dövmedi ve Blaze ona fırsat vermedi. Haftada beş gün okula gitti ve Müdür'le başlıca teması Kanun'un sabahları ilk iş olarak ve geceleri ışıklar sönmeden önce interkomdan böğüren sesi oldu. Hetton Yurdu'nda günler hep Martin Coslaw'un vaaz dediği şeyle başlardı (*anlat anlat, heyecanlı oluyor,* derdi John bazen, şaka yapmak istediğinde) ve İncil'den bir ayetle biterdi.

Hayat devam ediyordu. Blaze istese Çocukların Kralı olabilirdi, ama istemiyordu. Lider değildi. Liderlikle alakası yoktu. Ama insanlara iyi davranmaya çalışıyordu. Onlara arkadaşı Johnny'yi rahat bırakmazlarsa kafalarını kıracağını söylerken bile iyi davranmaya çalışıyordu. Blaze'in dönüşünden kısa süre sonra Johnny'yi sahiden rahat bıraktılar.

Sonra bir yaz gecesi, Blaze on dört yaşındayken (ve uygun ışıkta altı yaş daha büyük görünürken) bir şey oldu.

Çocuklar, grup olarak fazla DS'leri, yani disiplin suçları yoksa her cuma külüstür bir sarı otobüse doldurulup kasabaya götürülüyorlardı. Bazıları Ana Cadde'de aylak aylak dolanıyor, kasaba meydanında oturuyor ya da ara sokaklarda sigara içiyorlardı. Bir bilardo salonu vardı, ama girmeleri yasaktı. Ayrıca ikinci sınıf bir sinema olan Nordica vardı, bilet alacak paraları olan çocuklar oraya girip Jack Nicholson, Warren Beatty ve Clint Eastwood'un gençlik hallerini görebiliyorlardı. Çocuklardan bazıları gazete dağıtarak para kazanıyorlardı. Bazıları yazları çim biçiyor, kışlarıysa kar kürüyorlardı. Bazıları HY'de çalışıyordu.

Blaze onlardan birine dönüşmüştü. Yetişkin bir erkek –iri bir erkek– boyutundaydı ve baş gözetmen ona ayak işleri yaptırıyordu. Martin Coslaw elinde olsa itiraz edebilirdi, ama Frank Therriault o disiplin budalasının emrinde değildi. Blaze'in geniş omuzlarından hoşlanıyordu. Sessiz, sakin bir adam olan Therriault, Blaze'in evet ve hayırdan başka pek bir şey dememesinden de hoşlanıyordu. Ayrıca çocuk ağır işlerden gocunmuyordu. Bütün bir ikindiyi Bird marka çatı padavralarını ya da elli kiloluk çimento çuvallarını bir merdivenden çıkararak geçirebiliyordu. Sınıf mobilyalarıyla dosya dolaplarını merdivenlerden indirip çıkarırken gıkı çıkmıyordu. Pes etmek nedir bilmiyordu. En güzeli ne miydi? Saatte bir dolar altmış sentten gayet memnun görünüyordu, ki böylece Therriault haftada ekstradan altmış papeli cebe atabi-

liyordu. Sonunda karısına havalı bir kaşmir kazak aldı. Balıkçı yaka. Kadın buna çok sevindi.

Blaze de çok seviniyordu. Haftada tam otuz papel kazanıyordu, ki bu para sinemaya gitmesine, ayrıca bol bol patlamış mısır, şeker ve gazoz almasına yetiyor da artıyordu bile. John'ın biletini de alıyordu, neşeyle, durumu kabullenerek. Abur cubur ısmarlamayı da seve seve kabul ederdi, ama John için genellikle film yeterli oluyordu. Ağzı açık bir halde, açgözlülükle seyrediyordu.

John, Hetton'a geri dönünce öyküler yazıyordu. Bunlar Blaze'le birlikte seyrettiği filmlerin etkisinde kalarak yazdığı amatörce işlerdi, ama yaşıtları arasında popülerlik kazanmasını sağlamaya başladılar. Diğer çocuklar akıllı olmanızdan hoşlanmasalar da belirli bir tür zekâyı takdir ederlerdi. Ayrıca öyküleri seviyorlardı. Öykülere açtılar.

Gezilerinden birinde *İkinci Geliş* diye bir vampir filmi seyrettiler. Bu klasiğin John Cheltzman versiyonunun sonunda Kont Igor Yorga yarı çıplak, genç, güzel, "karpuz gibi bıngıl bıngıl memelere sahip" bir kadının kafasını koparıyor ve koltuk altında kelleyle birlikte Yorba nehrine atlıyordu. Bu kült klasiğin ismi tuhaf bir şekilde milliyetçiydi, *Yorga'nın Gözleri Size Bakıyor* idi.

Ama bu gece John gitmek istemedi, bir başka korku filmi oynamasına karşın. İshal olmuştu. Revirden (ikinci kattaki muhteşem bir dolaptan) yarım şişe Pepto almasına karşın o sabah ve ikindi boyunca beş kez tuvalete gitmişti. Daha da gideceğini tahmin ediyordu.

"Hadi ama," diye ısrar etti Blaze. "Nordica'nın alt katında muhteşem bir tuvalet var. Orada bir kere sıçmıştım. Çok yakınına otururuz."

John bağırsaklarından gelen korkunç seslere karşın ikna olup Blaze'le birlikte otobüse bindi. Öne, sürücünün arkasına oturdular. Sonuçta artık büyük çocuklardan sayılırlardı.

Fragmanlar gösterilirken John iyiydi, ama tam Warner Bros logosu belirirken ayağa kalktı, Blaze'in önünden usulca geçti ve koltukların arasından yengeç gibi yürümeye başladı. Blaze onu anlıyordu, ama hayat böyleydi işte. Dikkatini tekrar beyazperdeye yöneltti; orada Maine çölüne benzeyen, ama piramitler bulunan bir yerde bir toz fırtınası kopmaktaydı. Kısa süre sonra kendini öyküye kaptırıp kaşlarını çatarak dikkatle seyretmeye başladı.

John'ın yanına oturduğunu pek fark etmedi, ta ki John yenini çekiştirerek "Blaze! *Blaze*! Baksana Blaze!" diye fısıldayana dek.

Blaze derin bir uykudan uyanırcasına dikkatini filmden uzaklaştırdı. "N'oldu yahu? Hasta mısın? Altına mı sıçtın?"

"Hayır... hayır. Şuna bak!"

Blaze, John'ın koltuk hizasının hemen altında tuttuğu şeye baktı. Bir cüzdandı.

"Hey! *Bunu* nereden..."

"Şşşt!" diye tısladı önlerinden biri.

"...buldun?" diye sözünü tamamladı Blaze fısıltıyla.

"Erkek tuvaletinde!" diye fısıldayarak karşılık verdi John. Heyecandan titriyordu. "Herifin teki oturup sıçarken pantolonundan düştü herhalde! İçinde para var! Bir sürü para!"

Blaze cüzdanı gizlice aldı. İçini açtı. Karnının kasıldığını hissetti. Sonra sanki midesi ağzına geldi. Cüzdan para doluydu. Bir, iki, üç tane elli dolarlık banknot. Dört tane yirmilik. Birkaç tane beşlik. Birlikler de vardı.

"Hepsini sayamıyorum," diye fısıldadı. "Ne kadar var?"

John'ın sesi huşu dolu bir muzafferlikle biraz yükselse de fark edilmedi. Canavar kahverengi şortlu bir kızın peşindeydi ve seyirciler tezahürat yapıyorlardı. "İki yüz kırk sekiz papel!"

"Tanrım," dedi Blaze. "Ceketinin astarı hâlâ yırtık mı?"

"Evet."

"Oraya koy. Çıkarken üstümüzü arayabilirler."

Ama kimse aramadı. John'ın ishali geçti. O kadar parayı bulunca sağlığını geri kazanmış gibiydi.

John, pazar sabahı gazete satan Stevie Ross'tan bir *Portland Press Herald* aldı. Blaze'le birlikte alet deposuna gidip küçük ilanlar sayfalarını açtılar. John bakmaları gereken yerin orası olduğunu söylemişti. Kayıp ve bulunan eşya ilanları 38. sayfadaydı. Orada, bir KAYIP Fransız Kanişi ile bir çift kadın eldiveni BULUNDU yazılarının arasında şu vardı:

KAYIP fotoğraf bölümünün yanında RKF baş harfleri yazılı olan siyah bir deri erkek cüzdanı. Bulan kişi 555-0928'i arasın ya da 595 nolu posta kutusuna göndersin. ÖDÜL VERİLECEKTİR.

"Ödül!" diye bağıran Blaze, John'ın omzunu yumrukladı.

"Hı hı," dedi John. Blaze'in vurduğu yeri ovuşturdu. "Eee, yani bu herifi arayınca bize on papel verip başımızı okşayacak. ANG." Aman ne güzelin kısaltılmışıydı bu.

"Ah." ÖDÜL kelimesi Blaze'in zihninde yarım metrelik altın harflerle belirmişti. Şimdiyse kurşuna dönüşerek çöküverdi. "Ne yapalım peki?"

İlk kez Johnny'yi lider olarak görüyordu. İki yüz kırk sekiz papel kafa karıştırıcı bir problemdi. İki sentiniz varsa kola alırdınız. İki papele sinemaya giderdiniz. Blaze daha fazlasını düşünmeye çalışınca, herhalde otobüsle ta Portland'daki sinemaya gidilebileceğini tahmin etti. Ama cüssesine göre hayal gücü kıttı. Aklına sadece kıyafetler geliyordu. Blaze kıyafetleri umursamazdı.

"Kaçalım," dedi John. İncecik yüzü heyecanla ışıldadı.

Blaze düşündü. "Yani... sonsuza kadar mı?"

"Yok, ortalık yatışana kadar. Boston'a gideriz... Mickey D's yerine büyük restoranlarda yeriz... bir otel odası tutarız... Red Sox'ın maçlarını izleriz... ve... ve..."

Ama devam edemedi. Vecde kapıldı. Gülerek Blaze'in üstüne atlayıp sırtına vurdu. Giysilerinin altındaki vücudu sırım gibiydi, hafif ve sertti. Blaze'in yanağına yaslı yüzü soba kenarı gibi yanıyordu.

"Tamam," dedi Blaze. "Eğlenceli olur." Düşündü. "Tanrım, Johnny, Boston mı? Boston!"

"Ne güzel olur değil mi!"

Gülmeye başladılar. Blaze, John'ı ta alet deposuna kadar taşıdı; ikisi de gülüyor ve birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. John sonunda onu durdurdu.

"Duyan olacak Blaze. Veya gören. İndir beni."

Blaze bahçede uçuşmaya başlamış olan gazeteyi yakaladı. Katlayıp arka cebine koydu. "Şimdi mi gidiyoruz Johnny?"

"Henüz değil. Üç gün filan bekleyelim. Plan yapmalı ve dikkatli olmalıyız. Yoksa daha otuz kilometre gitmeden bizi enselerler. Geri getirirler. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hı hı, ama ben iyi plan yapamam ki Johnny."

"Sorun değil, ben çoğunu hallettim bile. Önemli olan öylesine kaçtığımızı sanmaları, çünkü bu bok tarlasını beğenmeyen çocuklar öyle yapar, değil mi?"

"Evet."

"Ama bizim paramız var, değil mi?"

"Evet!"

Blaze yine sevindi ve Johnny'nin sırtını yumrukladı, neredeyse onu devirene dek.

Ertesi çarşamba gecesine kadar beklediler. Bu arada John, Portland'daki Greyhound terminalini arayarak her sabah yedide

Boston'a otobüs kalktığını öğrendi. Hetton Yurdu'ndan gece yarısını biraz geçe çıktılar; John şehre kadar olan yirmi beş kilometrelik yolu otostop dikkat çekeceğinden yürüyerek kat etmelerinin daha güvenli olacağına karar vermişti. Gece yarısından sonra yola çıkan iki çocuğun kaçak oldukları anlaşılırdı. Kesinlikle.

Yangın merdiveninden, paslı basamakların her tangırdayışında kalpleri küt küt atarak indiler ve en alt platforma atladılar. Blaze'in yıllar önce ilk gelişinde dayak yediği oyun parkından geçtiler. Blaze, John'ın diğer taraftaki zincir çite tırmanmasına yardım etti. Sıcak ağustos gecesinde ayın altında yolu geçip yürümeye başladılar, önlerinde ya da arkalarında ufukta nadiren araba farları belirdiğinde hendeğe atladılar.

Altıda Congress Sokağı'na varmışlardı; Blaze hâlâ dinç ve heyecanlıydı, John'ınsa gözlerinin altında halkalar vardı. Blaze para tomarını kot pantolonunda taşıyordu. Cüzdanı ormana atmışlardı.

Otobüs durağına vardıklarında John bir banka çöktü ve Blaze yanına oturdu. John'ın yanakları yine kızarmıştı, ama heyecandan değil. Solumakta zorlanır gibiydi.

“Git ve yediye iki bilet al,” dedi Blaze'e. “Kadına bir ellilik ver. Daha fazla tutacağını sanmam, ama bir yirmiliği de hazırda tut, ne olur ne olmaz. Elinde olsun. Tomarı gösterme.”

Bir polis copunu sallayarak yaklaştı. Blaze bağırsaklarının çözüldüğünü hissetti. İşte maceraları başlamadan bitmişti. Paralarını ellerinden alacaklardı. Polis parayı asıl sahibine teslim edebilir veya kendine saklayabilirdi. Onlarsa arabayla, belki de kelepçelenerek HY'ye geri götürüleceklerdi. Gözlerinin önünde Kuzey Windham Eğitim Merkezi'nin karanlık görüntüleri canlandı. Bir de Teneke.

“Günaydın çocuklar. Erkencisiniz ha?” Durağın duvarındaki saat 6.22'yi gösteriyordu.

“Kesinlikle,” dedi John. Bilet gişesini başıyla gösterdi. “Bilet oradan mı alınıyor?”

"Evet," dedi polis, hafifçe gülümseyerek. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Boston'a," dedi John.

"Ya? Anneniz babanız nerede?"

"Ha, onunla ben akraba değiliz," dedi John. "Bu çocuk geri zekâlıdır. Adı Martin Griffin. Sağır ve dilsizdir aynı zamanda."

"Sahi mi?" Polis oturup Blaze'i inceledi. Şüphelenmiş görünmüyordu; sağır, dilsiz, üstüne üstlük bir de geri zekâlı olan birini ilk kez görmüş gibiydi o kadar.

"Annesi geçen hafta öldü," dedi John. "Bizimle kalıyor. Annemle babam çalışıyor, ama yaz tatili olduğundan bana ona göz kulak olur musun dediler, ben de olurum dedim."

"Bir çocuk için büyük sorumluluk," dedi polis.

"Biraz korkuyorum," dedi John; Blaze onun bu konuda gerçeği söylediğini tahmin etti. Kendisi de korkuyordu. Epey korkuyordu.

Polis, Blaze'e kafa sallayarak "Anlıyor mu...?" dedi.

"Annesine ne olduğunu mu? Pek sayılmaz."

Polis üzülmüş gibiydi.

"Onu halasının evine götürüyorum. Birkaç gün orada kalacak." John neşelendi. "Ben de bir Red Sox maçını seyredebilirim belki. Ödül olarak... şey için..."

"Şey, umarım seyredersin evlat. Onca talihsizlikten sonra birileri sevinsin bari."

İkisi de susup bunu düşündüler. Yeni dilsizleşmiş olan Blaze de sustu.

Sonra polis "Epey iri yarı," dedi. "Bununla başa çıkabilecek misin?"

"İri yarı, ama sözümü dinliyor. Görmek ister misiniz?"

"Şey..."

"Bakın, onu ayağa kaldıracağım. İzleyin." John, Blaze'in gözlerinin önünde parmaklarıyla anlamsız hareketler yaptı. Durunca Blaze ayağa kalktı.

"Bu çok güzel!" dedi polis. "Seni hep dinliyor mu? Çünkü tıklım tıklım bir otobüste böyle iri yarı bir çocuk..."

"Sorun yok, hep dinler. Tamamen zararsızdır."

"Tamam. Sözüne güveniyorum." Polis ayağa kalktı. Tabanca kemerini yukarı çekti ve ellerini Blaze'in omuzlarına bastırdı. Blaze tekrar banka oturdu. "Kendine iyi bak delikanlı. Sorun çıkarsa halasının telefonunu biliyor musun?"

"Evet efendim, biliyorum," dedi John.

"Tamam, iyi şanslar çavuş." John'a çabucak bir asker selamı verdikten sonra uzun adımlarla otobüs durağından çıktı.

O gidince bakıştılar ve az kalsın kıkırdaşacaklardı. Ama biletçi şimdi onlara bakıyordu ve bu yüzden gözlerini yere çevirdiler; Blaze dudaklarının iç kısımlarını ısırdı.

"Burada tuvalet var mı?" diye seslendi John biletçiye.

"Şurada." Kadın gösterdi.

John "Gel Marty," deyince Blaze az daha kahkahayı basacaktı. Nihayet tuvalete girince birbirlerinin kollarına yığıldılar.

"Cidden muhteşemdin," dedi Blaze gülmeyi kesip de konuşabilmeyi başardığında. "O ismi nereden buldun?"

"Polisi görünce aklıma yine Kanun'dan dayak yiyeceğimiz geldi. Griffin de efsanevi bir kuşun adıdır... hani İngilizce kitabındaki şu öyküde sana yardım etmiştim ya..."

"Hı hı," dedi Blaze neşeyle, Griffin'i hiç hatırlamamasına karşın. "Hı hı, evet, tabii."

"Ama Cehennem Evi'nden kaçtığımızı fark edince biz olduğumuzu anlayacaklar," dedi John. Ciddileşmişti. "O aynasız mutlaka hatırlar. Çok kızacak. Tanrım, deliye dönecek!"

"Yakalanacağız, değil mi?"

"Hayır." John hâlâ yorgun görünse de, polisle yaptığı konuşma gözlerinin ışıltısını geri getirmişti. "Boston'a gidince ortadan kayboluruz. İki çocuğu fazla aramazlar."

"Ya. Güzel."

"Ama biletleri alsam iyi olacak. Sen Boston'a gidene kadar dilsiz numarasına devam et. Daha güvenli olur."

"Tamam."

Böylece Johnny biletleri aldı ve tıklım tıklım otobüse bindiler; yolcuların çoğu üniformalı adamlar ve yanlarında küçük çocuklar bulunan genç kadınlardı. Sürücü göbekli ve koca kıçlıydı, ama gri üniformasındaki ütü çizgileri Blaze'e adamın bakımlı olduğunu düşündürdü. Büyüyünce şoför olup Greyhound otobüsleri sürmeye karar verdi.

Kapılar tıslayarak kapandı. Motorun hırıltısı kükremeye dönüştü. Otobüs gerileyerek duraktan çıkıp Congress Sokağı'na saptı. Hareket ediyorlardı. Bir yerlere gidiyorlardı. Blaze nereye bakacağını şaşırmıştı.

Bir köprüden geçip 1. Otoban'a girdiler. Sonra hızlandılar. Benzin depolarının ve motellerle PROUTY'S, MAİNE'İN EN İYİ ISTAKOZ RESTORANI'nın reklamını yapan reklam panolarının yanından geçtiler. Evlerin önünden geçerlerken Blaze çimlerini sulayan bir adam gördü. Adam bermuda şort giymişti ve hiçbir yere gitmiyordu. Blaze onun adına üzüldü. Tepelerinde martılar uçuşan sahil evlerinin önünden geçtiler. John'ın Cehennem Evi dediği yer arkalarında kalmıştı. Mevsimlerden yazdı ve gün aydınlanıyordu.

Nihayet John'a döndü. Kendini ne kadar iyi hissettiğini birilerine söylemezse ortadan çatlayacaktı. Ama John kafasını bir omzuna koyup uyuyakalmıştı. Uykusunda yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Blaze bunun üstünde bir an –huzursuzca– düşündükten sonra Scenicruiser'ın penceresine geri döndü. Pencere onu mıknatıs gibi çekiyordu. Portland'la Kittery arasındaki bayağı sahil şeridinin kayıp gidişini seyrederken John'ı bir süreliğine unuttu. New Hampshire'da turnikeden geçerek Massachusetts'e girdiler.

Bundan kısa süre sonra büyük bir köprüden geçtiler ve sonra Boston'da olduklarını tahmin etti.

Kilometreler boyu neon lambalar, binlerce araba ve otobüs ve her tarafta binalar vardı. Ama otobüs ilerlemeyi sürdürüyordu. Bir otoparkı koruyan turuncu bir dinozorun yanından geçtiler. Dev bir yelkenli geminin yanından geçtiler. Restoran gibi bir yerin önündeki plastik inek sürüsünün yanından geçtiler. Her yerde insanlar görüyordu. Onu korkutuyorlardı. Aynı zamanda onlara bayılıyordu da, çünkü kendisine yabancıydılar. John uyumayı sürdürüyor, genzinden hafifçe horluyordu.

Sonra bir tepeye çıktılar ve karşılarında ardında daha da büyük binalar, mavi göğe gümüş ve altın oklar misali yönelmiş gökdelenler bulunan *daha da büyük* bir köprü belirdi. Blaze bir atom bombası patlamışçasına bakışlarını güçlükle kaçırdı.

"Johnny," dedi inlercesine. "Johnny, uyan. Bunu görmelisin."

"Ha? Ne?" John gözlerini ovuşturarak yavaşça uyandı. Sonra Scenicruiser'ın büyük penceresinden Blaze'in gördüklerini görünce gözleri pörtledi. "Vay anasını."

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?" diye fısıldadı Blaze.

"Hı hı, sanırım. Tanrım, şu köprüden mi geçiyoruz? Geçmemiz gerekiyor, değil mi?"

Köprünün ismi Mystic idi ve üstünden geçtiler. Onları önce göğe, sonra yeraltına götürdü, Topsham Lunaparkı'ndaki Çılgın Fare sürat treninin bir versiyonu gibi. Nihayet tekrar güneşe çıktıklarında, arasından parladığı binalar öyle yüksekti ki Big Dog'un pencerelerinden bakınca tepelerini göremiyordunuz.

Blaze'le John'ın sonunda Tremont Sokağı terminalinde indiklerinde yaptıkları ilk iş polislere bakınmak oldu. Boşuna zahmet ettiler. Terminal devasaydı. Tepeden yapılan anonslar Tanrı'nın sesi gibiydi. Yolcular balıklar gibi sürüler halinde hareket ediyorlardı. Blaze'le Johnny birbirlerine sokulup omuz omuza durdular,

karşılarından akın eden yolcular yüzünden birbirlerini kaybedip bir daha bulamayacaklarından korkarcasına.

"Şuraya," dedi Johnny. "Gel."

Bir dizi telefona yürüdüler. Hepsi kullanımdaydı. En uçtakinin başında beklediler, ta ki onu kullanan zenci adam konuşmasını bitirip de uzaklaşana dek.

"Kafasının etrafındaki neydi öyle?" diye sordu Blaze, dönüp zenciye hayretle bakarak.

"Şey, saçı düz dursun diye. Sarık gibi. Durag diyorlar galiba. Öyle bakma, yoksa hödük sanırlar. Bana yanaş."

Blaze yanaştı.

"Şimdi bana bir bo... hastir, bu şey bir *çeyreklik* istiyor." John kafa salladı. "Millet burada nasıl yaşıyor anlamıyorum. Bana bir çeyreklik ver Blaze."

Blaze verdi.

Telefon kulübesinin rafında sert plastik kapaklı bir telefon rehberi vardı. John rehbere baktı, çeyrekliğini attı ve numarayı çevirdi. Konuşurken sesini kalınlaştırdı. Kapattığında gülümsüyordu.

"Hunnington Avenue YMCA'de iki gece kalacağız. İki geceliği yirmi papel! Tam bir Hıristiyanım ben!" Elini kaldırdı.

Blaze o ele vurduktan sonra "Ama iki günde iki yüz papel kadar harcayamayız, değil mi?"

"Bir telefon görüşmesinin bir çeyrekliğe yapıldığı bir şehirde mi? Dalga mı geçiyorsun?" John parlayan gözlerle etrafa bakındı. Sanki otobüs terminaliyle içindeki her şey ona aitti. Blaze gözlerinde tam o ifadeyi taşıyan bir başkasını uzun süre görmeyecekti... George'la tanışana dek.

"Dinle Blaze, haydi şimdi beyzbol maçına gidelim. Ne dersin?"

Blaze kafasını kaşıdı. Her şey fazla hızlı olup bitiyordu. "Nasıl? Yolu bile bilmiyoruz."

"Boston'daki bütün taksiciler Fenway'in yolunu bilir."

"Taksiciler para ister. Bizim..."

Johnny'nin gülümsediğini görünce o da gülümsemeye başladı. Tatlı gerçeği bir anda fark etti. *Vardı.* Paraları *vardı*. Para bu işe yarardı işte: Saçmalıklardan kurtulmaya.

"Ama... ya bugün maç yoksa?"

"Blaze, gelmek için neden bugünü seçtim sanıyorsun?"

Blaze gülmeye başladı. Sonra yine kucaklaştılar, tıpkı Portland'daki gibi. Birbirlerinin sırtına vurup güldüler. Blaze bunu asla unutmadı. Johnny'yi kaldırdığı gibi havada iki kez döndürdü. İnsanlar dönüp onlara baktılar; çoğu o iri kıyım salakla sıska arkadaşına gülümsüyordu.

Çıkıp taksilerine bindiler ve Lansdowne Sokağı'nda inerlerken Johnny adama bir dolar bahşiş verdi. Saat bire çeyrek vardı ve çok fazla olmayan gündüz kalabalığı azar azar gelmeye başlamıştı. Maç çok heyecanlı geçti. Boston, Birds'ü 3-2 yendi. Boston'un takımı o sene kötüydü, ama o ağustos ikindisinde şampiyonlar gibi oynadılar.

Maçtan sonra çocuklar etrafa merakla bakınarak ve polislerden uzak durmaya çalışarak şehir merkezinde dolaştılar. Gölgeler artık uzamaya başlamıştı ve Blaze'in midesi guruldıyordu. John maçta iki tane sosisli sandviç yemişti, ama Blaze sahadaki oyunculara kendini fazla kaptırdığından –boyunları terli, gerçek insanlardı– yemeyi unutmuştu. Ayrıca kalabalık, aynı yerde toplanmış binlerce kişi de onu etkilemişti. Ama şimdi açtı.

Bira ve kızarmış et kokan, Lindy's Biftekçisi diye loş, dar bir yere girdiler. Koltukları kırmızı deri kaplı yüksek bölmelerde birkaç çift oturmaktaydı. Soldaki uzun barın üstü çizikli ve delik deşik olsa da, ahşabı ışık saçarcasına parlıyordu. Üstüne birer metre aralıklarla tuzlu fıstık ve kraker kâseleri dizilmişti. Barın ardında bazıları imzalı olan beyzbol oyuncuları fotoğrafları ve çıplak bir kadın tablosu duruyordu. Bardaki adam çok iriydi. Onlara eğildi.

"Ne istersiniz çocuklar?"

"Şey," dedi John. O gün ilk kez ne yapacağını bilemezmiş gibiydi.

"Biftek!" dedi Blaze. "İki tane kocaman biftek, yanında da süt."

İri adam gülümseyince kocaman dişleri belirdi. Bir telefon rehberini çiğneyerek lime lime edebilirmiş gibi görünüyordu. "Paranız var mı?"

Blaze tezgâha bir yirmilik koydu şak diye.

İri yarı adam parayı alıp ışığa tutarak Andy Jackson'ı inceledi. Banknotu parmaklarının arasında gerdi. Sonra ortadan kaybetti. "Tamam," dedi.

"Üstü yok mu?" diye sordu John.

İri yarı adam "Yok ve pişman olmayacaksınız," dedi.

Dönüp buzdolabını açtı ve Blaze'in hayatında gördüğü en iri ve kırmızı iki et dilimini çıkardı. Barın bir ucunda derin bir ızgara vardı ve iri yarı adam etleri oraya neredeyse horgörüyle atınca alevler yükseldi.

"Hicks's'in spesiyali, hemen geliyor," dedi adam.

Birkaç bira bardağı doldurdu, tuzlu fıstık dolu yeni kâseler koydu, sonra salata yapıp buzluğa attı. Salataları halledince biftekleri çevirdi ve John ile Blaze'in yanına geri döndü. Kırmızı bulaşık eldivenlerini bara bırakıp "Barın ucunda tek başına oturan şu beyefendiyi görüyor musunuz çocuklar?" dedi.

Blaze ile John baktılar. Barın ucunda oturan beyefendi lacivert bir takım elbise giymişti ve birasını somurtarak yudumlamaktaydı.

"Kendisi Daniel J. Monahan'dır. *Dedektif* Daniel J. Monahan, Boston Polis Teşkilatı'ndan. Sizin gibi iki köylünün eline birinci sınıf bifteğe yirmi papel harcayacak kadar paranın nereden geçtiğini ona açıklamak istemezsiniz herhalde?"

John Cheltzman birden hasta gibi göründü. Taburesinde biraz sallandı. Blaze düşmesin diye bir eliyle onu tuttu. Zihinsel olarak ayaklarını yere sımsıkı bastı. "O para bizim hakkımız," dedi.

"Sahi mi? Kimden çaldınız da hakkınız oldu? Yoksa soyguncu- luk yapınca mı hakkınız oldu?"

"O para bizim hakkımız. Biz bulduk. Ayrıca Johnny ile benim keyfimizi kaçırırsan yumruğu yersin."

Barın arkasındaki adam Blaze'e şaşkınlık, takdir ve horgörüy- le baktı. "İrisin ama aptalsın evlat. Yumruğunu sıkarsan kendini ayda bulursun."

"Tatilimizi berbat edersen yumruğu yersin."

"Nereden geliyorsunuz? New Hampshire Islahevi'nden mi? Kuzey Windham? Bostonlu olmadığınız kesin. Saçlarınızda sa- man var çocuklar."

"Hetton Yurdu'ndanız," dedi Blaze. "Yankesici filan değiliz."

Barın ucundaki Bostonlu dedektif birasını bitirmişti. Boş bar- dağını göstererek bir tane daha istedi. İri yarı adam bunu görünce gülümsedi. "İkiniz de bir yere kıpırdamayın. Kaçmanıza gerek yok."

İri yarı adam Monahan'a bir bira daha götürüp, Monahan'ı güldüren bir şey söyledi. Sert bir sesti bu, neşesizdi.

Barmen-aşçı geri döndü. "Bu Hetton Yurdu nerede?" dedi. Şimdi John'a hitap ediyordu.

"Cumberland, Maine'de," dedi John. "Cuma geceleri Free- port'taki sinemaya gitmemize izin veriyorlar. Erkek tuvaletinde bir cüzdan buldum. İçinde para vardı. Biz de tatil yapmak için kaçtık, Blaze'in dediği gibi."

"Bir cüzdan buldunuz ha?"

"Evet efendim."

"Peki bu uydurma cüzdanın içinde ne kadar vardı?"

"İki yüz elli dolar civarı."

"Vay canına, bahse girerim hepsi ceplerinizdedir."

"Başka nerede olacaktı ki?" John şaşırmış görünüyordu.

"Vay canına," dedi iri yarı adam tekrar. Buğulu kalay tavana baktı. Gözlerini devirdi. "Bunu bir yabancıya anlatıyorsunuz ha. Öylesine."

İri yarı adam parmaklarını barın üstünde açarak öne eğildi. Suratına yıllar zalim davranmıştı, ama zalim bir surat değildi.

"Size inanıyorum," dedi. "Saçlarınızda o kadar çok saman var ki yalancı olamazsınız. Ama şuradaki polis var ya... onu anında üstünüze salabilirim çocuklar, fare görmüş bir köpek gibi üstünüze atlar. Siz kodesi boylarken, o da benimle parayı kırışabilir."

"Yumruğu yersin," dedi Blaze. "O bizim paramız. Johnny ile ben bulduk. Bak, oraya düştük, kötü bir yer. Senin gibi bir adam, belki her şeyi bildiğini sanıyorsun ama... aman, neyse. O parayı *hak ettik* biz!"

"Büyüyünce tam bir azman olacaksın," dedi iri yarı adam, kendi kendine konuşurcasına. Sonra John'a baktı. "Şu arkadaşının birkaç tahtası eksik. Biliyorsun, değil mi?"

John kendini toplamıştı. Bir şey demeyip iri yarı adamın bakışlarına karşılık vermekle yetindi.

"Ona göz kulak ol," dedi iri yarı adam ve birden gülümsedi. "Büyüyünce geri getir. O zaman nasıl göründüğünü bilmek istiyorum."

John gülümsemeye karşılık vermedi –aslında her zamankinden ciddi görünüyordu– ama Blaze verdi. Her şeyin yolunda olduğunu anlamıştı.

İri yarı adam yirmi dolarlık banknotu çıkardı –yoktan var edivermişti sanki– ve John'a uzattı. "Biftekler müesseseden çocuklar. Şunu alın bakayım, yarın beyzbol maçına gidersiniz. O zamana kadar çaldırmazsanız tabii."

"Bugün gittik," dedi John.

"İyi miydi?" diye sordu iri yarı adam.

Bu sefer John da gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi."

"Hı hı," dedi iri yarı adam. "Kesinlikle. Arkadaşına göz kulak ol."

"Olurum."

"Çünkü arkadaşlar birbirini kollar."

"Biliyorum."

İri yarı adam biftekleri, Sezar salatalarını, taze bezelyeleri, dev kızarmış patates yığınlarını ve kocaman süt bardaklarını getirdi. Tatlı niyetine, tepesinde vanilyalı dondurmalar eriyen kirazlı turtalar ikram etti. Başlangıçta ağır ağır yediler. Sonra Boston Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Monahan çıkıp gidince (Blaze'in görebildiği kadarıyla para ödememişti) ikisi de sofraya yumuldular. Blaze iki parça turta yiyip üç bardak süt içti ve üçüncüsünde iri yarı adam Blaze'in bardağını doldururken kahkahayı bastı.

Çıktıklarında sokaktaki neon tabelalar yanmaya başlamıştı.

"Y'ye gidin," dedi iri yarı adam çıkmalarından önce. "Hemen. Şehir geceleri iki çocuğun gezineceği bir yer değil."

"Peki efendim," dedi John. "Telefonla oda ayırttım bile."

İri yarı adam gülümsedi. "Sen beceriklisin evlat. Gayet iyisin. Ayıyı yanında tut ve sizi dövmeye gelenler olursa arkasından yürü. Özellikle de rengârenk giyinen çocuklar görürsen. Bilirsin, çete ceketleri."

"Evet efendim."

"Birbirinize sahip çıkın."

Son sözü bu oldu.

Ertesi gün sıkılana kadar metrolarda gezdiler ve sonra sinemaya gittiler ve ardından tekrar beyzbol maçına gittiler. Çıktıklarında saat geçti, on bire geliyordu ve bir yankesici Blaze'i soymaya çalıştı, ama Blaze paranın kendi payına düşenini Johnny'nin dediği gibi külotuna koymuş olduğundan yankesicinin eline bir şey geçmedi. Blaze adamın yüzünü görmedi, A Kapısı'ndan çıkan kalabalığa zigzaglar çizerek karışan dar bir sırt gördü o kadar.

İki gün daha kaldılar ve başka filmler seyrettiler, ayrıca bir de Blaze'in anlamadığı, ama Johnny'nin hoşuna giden bir piyes. Nordica'nın balkonundan beş kat büyük olan loca diye bir şeyde oturdular. Büyük bir mağazadaki fotoğraf kabinine girerek fotoğraflarını çektirdiler: Bazılarında Blaze, bazılarında Johnny, bazılarındaysa ikisi birden vardı. Birlikte çektirdiklerinde gülüyorlardı. Metroya biraz daha bindiler, ta ki sonunda tren tutan Johnny bez spor ayakkabılarına kusana dek. Sonra bir zenci gelip onlara bağıra çağıra dünyanın sonundan bahsetti. Onları suçlarmış gibiydi, ama Blaze emin olamadı. Johnny adamın kaçık olduğunu söyledi. Johnny şehirde bir sürü kaçığın bulunduğunu söyledi. "Burada pire gibi ürerler," dedi.

Hâlâ biraz paraları kalmıştı ve son eğlenceyi öneren Johnny oldu. Bir Greyhound'a binip Portland'a geri döndüler ve kalan paralarını bir taksiye harcadılar. John kalan banknotları şoförün önünde yelpaze gibi açarak adamı şaşırttı –oradaki toplamı neredeyse elli doları bulan buruşuk beşliklerin ve birliklerin bazılarında Küçük Clayton Blaisdell'in külodunun kokusu vardı– ve ona Cumberland'deki Hetton Yurdu'na gitmek istediklerini söyledi.

Taksici flamasını indirdi. Güneşli bir yaz sonu ikindisinde, ikiyi beş geçe bahçe kapısına vardılar. John Cheltzman araba yolundan o iç karartıcı tuğla yığınına doğru yarım düzine adım attıktan sonra bayılıverdi. Ateşli romatizması vardı. İki yıl sonra öldü.

– On Üçüncü Bölüm –

Blaze bebeği kulübeye soktuğunda Joe avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Blaze ona hayretle bakakaldı. Çocuk sinirlenmişti! Alnıyla yanakları, hatta minik burnunun kemeri bile kızarmıştı. Gözlerini yummuştu. Yumrukları havada hiddetle küçük çemberler çiziyordu.

Blaze birden paniğe kapıldı. Ya çocuk hastaysa? Ya grip filan olduysa? Her gün bir sürü çocuk gribe yakalanırdı. Bazıları ölürdü. Blaze bu çocuğu doktora götüremezdi. Ama çocuklar hakkında ne biliyordu ki? Salağın tekiydi o kadar. Kendine bile doğru dürüst bakamıyordu.

Birden bebeği arabaya geri götürmek gibi çılgınca bir dürtüye kapıldı. Onu Portland'a götürüp birilerinin kapısının önüne bırakmak.

"George," diye haykırdı. "George, ne yapmalıyım?"

George'un yine gitmiş olmasından korkuyordu, ama George banyodan karşılık verdi. "Karnını doyur. Şu kavanozlardan birinden bir şeyler alıp ver."

Blaze yatak odasına koştu. Yatağın altındaki kartonlardan birini çekip açtı ve rastgele bir kavanoz seçti. Kavanozu mutfağa götürdü ve bir kaşık buldu. Kavanozu masaya, hasır sepetin yanına koyup kapağını açtı. İçindeki şey berbat görünüyordu, kusmuk

gibiydi. Belki de bozulmuştu. Kaygıyla kokladı. Kokusunda terslik yoktu. Bezelye gibi kokuyordu. Sorun yoktu öyleyse.

Yine de tereddüt etti. O açık, çığlık atan ağza yiyecek koyma fikri her nasılsa... geri dönüşsüz gibi geliyordu. Ya o minik piç kurusu boğulursa? Ya istemezse? Ya ona uygun bir şey değilse ve... ve...

Zihni ZEHİR sözcüğünü göstermeye çalıştı ve Blaze bakmayı reddetti. Bebeğin ağzına yarım kaşık dolusu soğuk bezelye tıkıştırdı.

Çığlıklar anında kesildi. Bebeğin gözleri açılıverince Blaze mavi olduklarını gördü. Joe bezelyelerin bir kısmını tükürünce Blaze hiç düşünmeden kaşığın ucuyla onları gerisin geriye itti. Bebek tatmin olmuş bir şekilde emdi.

Blaze ona bir kaşık daha yedirdi. Bebek yemeği kabul etti. Sonra bir tane daha. Yedi dakika içinde koca Gerber Bezelyeleri kavanozu boşalıverdi. Blaze'in hasır sepete eğilmekten beli ağrıdı. Joe geğirerek etrafa yeşil köpükler saçtı. Blaze onun minik yanağını kendi gömleğinin ucuyla sildi.

"Konuyu tekrar açarsan oylama yaparız," dedi. George'un şakalarından biriydi bu.

Joe onun sesini duyunca gözlerini kırpıştırdı. Blaze ona hayretle baktı. Bebeğin cildi temiz ve lekesizdi. Başının tepesindeki sarı saçı şaşılacak kadar gürdü. Ama Blaze'i etkileyen gözleri oldu. Bunlar bir şekilde yaşlı, bilge gözler gibi geldi. Renkleri kovboy filmlerindeki çöl göklerinin uçuk mavisiydi. Kenarları biraz yukarı doğru çekikti, Çinlilerin gözleri gibi. Ona vahşi bir hava veriyorlardı. Neredeyse bir savaşçı havası.

"Sen dövüşçü müsün?" diye sordu Blaze. "Dövüşçü müsün sen minik adam?"

Joe başparmaklarından birini ağzına sokup emmeye başladı. Blaze başta onun belki de biberon istediğini düşündü (Playtex bi-

beronu kurmayı henüz becerememişti), ama çocuk şimdilik başparmağıyla idare eder gibiydi. Yanakları hâlâ kırmızıydı, bu kez ağlamaktan değil de gece yaptığı yolculuk yüzünden.

Gözleri kapanmaya başladı ve kenarlarındaki o vahşi yukarı çekiklik kayboldu. Ama tepesinde duran bu adama, dağınık kahverengi saçlı bu iki metrelik deve hâlâ bakıyordu. Sonra gözleri kapandı. Başparmağı ağzından düştü. Uyudu.

Blaze doğrulunca sırtı kütürdedi. Sepete arkasını dönüp yatak odasına gitmeye başladı.

"Hey andaval," dedi George banyodan. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yatağa."

"Hiç şansın yok. O biberonu birleştirmeyi becerip bebeğin mamasını hazırlayacaksın, uyanınca yesin diye."

"Ha."

Blaze, Playtex biberon setini alıp kullanma kılavuzunu okudu. İki kez okudu. Bu yarım saat sürdü. İlk okuyuşta pek bir şey anlamadı, ikincisinde daha da azını anladı.

"Yapamıyorum George," dedi sonunda.

"Tabii ki yapabilirsin. Şu kullanma kılavuzunu at da *kolları sıva* bakalım."

Böylece Blaze kullanma kılavuzunu sobaya attıktan sonra biberonla uğraşmaya başladı, düzgün takılmamış bir karbüratörle uğraşırcasına. Sonunda plastik astarın biberonun ucundan geçirildikten sonra şişenin üst kısmına oturtulması gerektiğini keşfetti. Bingo. Gayet güzel olmuştu. Dört şişe hazırladı, içlerini pastörize sütle doldurdu ve buzdolabına koydu.

"Artık yatağa gidebilir miyim George?" diye sordu.

Yanıt gelmedi.

Blaze yatağa gitti.

Joe sabahın ilk gri ışığı düşerken onu uyandırdı. Blaze yataktan apar topar kalkıp mutfağa gitti. Bebeği sepette bırakmıştı ve sepet şimdi masada Joe'nun öfkesinin gücüyle ileri geri sallanmaktaydı.

Blaze bebeği alıp omzuna yatırdı. Problemin bir kısmını hemen fark etti. Çocuk sırılsıklamdı.

Blaze onu yatak odasına götürüp yatağına yatırdı. Çocuk, Blaze'in vücudunun açtığı çukurda inanılmaz küçük görünüyordu. Üstünde mavi pijaması vardı ve öfkeyle tekmeler savuruyordu.

Blaze bebeğin pijamasını ve ardından alttaki lastik pantolonu çıkardı. Joe kımıldamasın diye bir elini karnına koydu. Sonra eğilip bezlerin birbirine çengelli iğnelerle nasıl tutturulduğunu inceledi. İğneleri çıkarıp köşeye attı.

Joe'nun penisini inceleyince anında sevindi. Başparmağının tırnağından pek büyük sayılmasa da dimdik duruyordu. Çok şirindi.

"Asan epey heybetliymiş ahbap," dedi.

Joe ağlamayı kesip Blaze'e fal taşı gibi açık, şaşkın gözlerle baktı.

"Asan epey heybetliymiş dedim."

Joe gülümsedi.

"Gu gu," dedi Blaze. İster istemez salakça sırıtmaya başladığını hissetti.

Joe aguladı.

"Gu gu bebek," dedi Blaze.

Joe kahkahayı bastı.

"Gu gu beeebeeek," dedi Blaze neşeyle.

Joe onün suratına işedi.

Tek kullanımlık bebek bezleri de sorun çıkardı. En azından onların çengelli iğneleri yoktu, sadece bantları vardı ve kendi lastik pantolonlarına –aslında naylondu– sahip gibiydiler, ancak Blaze

kutudaki resimdeki gibi bir tane hazırlayana kadar iki tanesini ziyan etti. İş bittiğinde Joe cin gibi uyanıktı ve parmak uçlarını kemiriyordu. Blaze çocuğun herhalde karnının acıktığını düşündü ve bir biberonun en iyisi olabileceğine karar verdi.

Biberonu mutfakta sıcak su musluğunun altında evirip çevirerek ısıtırken George "Mağazadaki karının dediği gibi sulandırdın mı?" dedi.

Blaze biberona baktı. "Ha?"

"İçindeki pastörize süt, değil mi?"

"Hı hı, dosdoğru kutusundan döktüm. Bozuk mu ki George?"

"Hayır, bozuk değil. Ama emziğini çıkarıp biraz su katmazsan çocuk kusar."

"Ha."

Blaze tırnaklarıyla Playtex biberonun emziğini çıkardı ve şişenin dörtte bir kadarını lavaboya döktü. Sonra suyla doldurdu, bir kaşıkla karıştırdı ve emziği geri taktı.

"Blaze." George sinirli değil, ama çok yorgun gibiydi.

"Ne?"

"Bir bebek kitabı almalısın. Ona nasıl bakacağını öğreten bir kitap. Arabaların kullanma kılavuzları gibi. Çünkü bir şeyleri unutup duruyorsun sürekli."

"Tamam George."

"Bir de gazete alsan iyi olur. Ama buraya fazla yakın bir yerden alma. Daha büyük bir yerden al."

"George?"

"Ne?"

"Ben yokken çocuğa kim bakacak?"

Uzun bir sessizlik oldu, öyle uzundu ki Blaze, George'un yine gittiğini sandı. Sonra George "Ben bakarım," dedi.

Blaze kaşlarını çattı. "Sen bakamazsın George. Sen..."

"Ben bakarım dedim. Şimdi kıçını kaldır da onu besle!"

"Ama... ben yokken çocuğun başı belaya girerse... boğazına bir şey kaçarsa filan..."

"*Çocuğu besle lanet olasıca!*"

"Tamam George, tabii."

Diğer odaya gitti. Joe yatakta parmaklarını kemirmeyi sürdürerek dönüp durmaktaydı. Blaze biberonu kadının gösterdiği gibi sıktı, bir parmağını plastik torbanın içine sokarak emziğin ucunda bir damla süt oluşmasını bekledi. Bebeğin yanına oturup Joe'nun parmaklarını ağzından özenle çıkardı. Joe ağlamaya başladı, ama Blaze parmaklarının yerine kauçuk emziği sununca çocuk onu dudaklarıyla sarıp emmeye başladı. Minik yanakları şişip şişip iniyordu.

"İşte böyle," dedi Blaze. "İşte böyle, seni küçük torba taşıyıcı seni."

Joe hepsini içti. Blaze gazını çıkartmak için onu kaldırdığındaysa bir kısmını dışarı tükürdü, birazı Blaze'in termal atletini lekeledi. Blaze umursamadı. Zaten bebeğe yeni kıyafetlerinden birini giydirmek istiyordu. Sadece uyup uymadığına bakmak istiyordu.

Uydu. Blaze bu işi halledince kendi atletini çıkarıp bebeğin tükürüğünü kokladı. Hafif peynir kokusu vardı. Belki de sütü biraz daha sulandırması gerekiyordu. Veya belki de çocuk şişenin yarısını bitirince onu durdurup gazını çıkartmalıydı. George haklıydı. Bir kitaba ihtiyacı vardı.

Aşağıdaki Joe'ya baktı. Bebek ellerinde buruşturduğu ufak bir battaniye parçasını incelemekteydi. Sevimli, minik bir serseriydi. 3. Joe Gerard'la karısı onun için kaygılanacaklardı. Herhalde çocuğun bir dolap çekmecesine tıkıldığını, altı bok içinde kalmış ve karnı aç bir halde çığlıklar atmakta olduğunu düşüneceklerdi. Veya daha da kötüsü, donmuş toprakta açılmış küçük bir çukurun içinde yattığını, donmuş buharlarda inleyerek son nefeslerini verdiğini. Sonra yeşil bir Hefty naylon poşete konduğunu...

Bu fikir aklına nereden gelmişti ki?

George. George söylemişti. Lindbergh'in kaçırılışından bahsedip duruyordu. Kaçıran kişi Hopeman ya da Hoppman filan gibi biriydi.

"George? George, ben yokken çocuğu incitme."

Karşılık gelmedi.

Kaçırılma olayına haberlerde ilk kez, kahvaltı hazırlarken rastgeldi. Joe yerdeydi, Blaze'in onun için serdiği bir battaniyenin üstündeydi. George'un gazetelerinden biriyle oynuyordu. Başının üstüne çadır kurmuş, heyecanla tekmeler savuruyordu.

Spiker rüşvet yemiş bir Cumhuriyetçi senatörle konuşmayı yeni bitirmişti. Blaze, George'un bu haberi duyduğunu umuyordu. George böyle şeyleri severdi.

"Flaş yerel haberimiz, Ocoma Heights'taki bir bebek kaçırma olayı," dedi spiker. Blaze tavadaki patatesleri karıştırmayı kesip dikkatle dinledi. "Zengin gemici ailesi Gerardların bebek varisi olan 4. Joseph Gerard, dün gece geç saatlerde ya da bu sabah erken saatlerde Gerardların Ocoma Heights'taki konağından kaçırıldı. Çocuğun büyükdedesinin –ki bir zamanlar 'Amerikan gemiciliğinin dahi çocuğu' olarak tanınırdı– kız kardeşlerinden biri bu sabahın erken bir saatinde aile aşçısı tarafından yerde baygın yatar halde bulundu. Yetmişlerinin ortalarında olduğu söylenen ve Maine Tıp Merkezi'ne kaldırılan Norma Gerard'ın durumunun ağır olduğu söyleniyor. Castle İlçesi Şerifi John D. Kellahar, FBI'dan yardım isteyip istemediği sorulduğunda, şimdilik yorum yapamayacağını belirtti. Bir fidye mesajı gönderilme olasılığı konusunda da yorum yapmadıysa da..."

Tabii ya, diye düşündü Blaze. Onlardan bir tane göndermem gerek.

"...polisin birkaç ipucunu araştırmakta olduğunu söyledi."

Ne gibi? diye düşünen Blaze gülümsedi. Hep böyle şeyler söylerlerdi. O yaşlı bayanın hali *el zonko* ise, ellerinde nasıl ipuçları olabilirdi ki? Merdiveni bile yanına almıştı. Öyle laf olsun diye boş boş konuşuyorlardı işte.

Kahvaltısını yerde yapıp bebekle oynadı.

O gün öğleden sonra dışarı çıkmaya hazırlandığında çocuk karnı doyurulmuş ve altı değiştirilmiş halde beşikte uyuyordu. Blaze sütü biraz daha sulandırmış ve bu sefer yarısında çocuğun gazını çıkarmıştı. Bu cidden işe yaramıştı. Sihir gibi işe yaramıştı. Ayrıca çocuğun altını değiştirmişti. Başta onca yeşil boku görünce korkmuştu, ama sonra hatırlamıştı. Bezelyeler.

"George? Şimdi gidiyorum."

"Tamam," dedi George yatak odasından.

"Gelip çocuğa göz kulak olsana. Belki uyanır."

"Tamam, ben hallederim, merak etme."

"Hı hı," dedi Blaze pek inanmadan. George ölüydü. Blaze bir ölüyle konuşmaktaydı. Ölü bir adamdan dadılık yapmasını istiyordu. "Hey George. Belki en iyisi ben..."

"Amma uzattın ha. Hadi çık artık, git."

"George..."

"Git dedim! Kaybol!"

Blaze gitti.

Hava ışıl ışıl, pırıl pırıl ve biraz daha sıcaktı. Rakamı tek haneli sıcaklıklarla geçen bir haftadan sonra yirmi derece bir sıcaklık dalgası gibi geliyordu. Ama Blaze ne gün ışığından tat alıyordu, ne de Portland'ın arka yollarında araba sürmekten. George'un bebeğe bakacağına inanmıyordu. Sebebini bilmese de güvenmediğine emindi. Çünkü, anlarsınız ya, George artık onun bir parçasıydı

ve o bir yerlere gittiğinde çok büyük olasılıkla bütün parçalarını yanında götürüyordu, George'u bile. Bu mantıklı değil miydi?

Blaze'e öyle geliyordu.

Sonra odun sobasını düşünmeye başladı. Ya evde yangın çıkarsa ne olacaktı?

Bu ürkütücü görüntü aklına bir kez girince çıkmaz oldu. Joe battaniyesini tekmeleyerek atarsa üşütmesin diye harıl harıl yaktığı soba, bacayı tutuşturabilirdi. Bacadan çatıya kıvılcımlar sıçrayabilirdi. Çoğu sönse de bir tanesi kuru bir çatı padavrasına rastgelip tutuşturabilir, alttaki kuru, parlayıcı kaplama tahtalarını yakabilirdi. Sonra alevler kirişlere uzanırdı. Havada beliren duman yoğunlaşırken bebek ağlamaya başlardı.

Birden çaldığı Ford'u yüz kilometreyle sürmekte olduğunu fark etti. Ayağını gazdan çekti. Bu da kötüydü.

Arabayı Casco Sokağı'ndaki otoparka bıraktı, görevliye iki dolar verdi ve Walgreens'e gitti. Bir *Evening Express* gazetesi alıp soda büfesinin yanındaki karton kapaklı kitap bölümüne gitti. Bir sürü kovboy kitabı. Gotik. Dedektiflik. Bilim kurgu. Sonra en alt rafta, kapağında gülümseyen tüysüz bir bebek bulunan kalın bir kitap buldu. İsmini hemen çözdü; zor sözcükler yoktu. *Çocuk ve Bebek Bakımı.* Arka kapakta, yaşlı bir adamın çevresi çocuklarla çevriliydi. Herhalde kitabı yazan herifti.

Aldıklarının parasını ödeyip kapıdan çıkarken gazeteyi sarsarak açtı. Birden kaldırımda ağzı açık kalakaldı.

Ön sayfada resmi vardı.

Fotoğraf olmaması rahatlatıcıydı, bir polis çizimiydi, şu robot resimle yaptıkları şeylerden biriydi. Çok başarılı sayılmazdı. Alnının göçüklüğünü koymamışlardı. Gözlerinin şekli yanlıştı. Dudakları kesinlikle o kadar kalın değildi. Ama yine de bir şekilde kendisine benziyordu.

Öyleyse yaşlı bayanın bilinci yerine gelmişti. Ama alt başlık bu fikri hemen çürüttü.

FBI BEBEK HIRSIZLARININ BULUNMASINA YARDIM EDECEK

Norma Gerard Başına Aldığı Darbe Sonucu Hayatını Kaybetti

Evening Express Özel Haber

Yazan: James T. Mears

GERARDLARIN BEBEĞİNİN kaçırılmasında kullanılan arabayı süren kişinin –ki muhtemelen suç ortağı yoktu– resmi bu sayfada, bir *Evening Express* özel haberinde yer alıyor. Resim, Portland Polis Teşkilatı'nda çalışan ressam John Black tarafından, Gerard konağından bir buçuk kilometre kadar ötede bulunan ve son dönemde değer kazanan Oakwood apartmanında gece bekçiliği yapan Morton Walsh'un tarifiyle çizildi.

Walsh bugün Portland polisine ve Castle İlçesi Şerifi'nin yardımcılarına şüphelinin Joseph Carter'ı ziyarete geldiğini söyledi, ki bu ismin uydurma olduğu anlaşıldı. Bebek hırsızlığı şüphelisi mavi bir Ford sedan kullanıyordu ve Walsh'un dediğine göre arka koltukta bir portatif merdiven vardı. Walsh'un tanık olarak ifadesinin alınması sürüyor ve vaktin geç bir vakit olması (gece 02.00 civarı) göz önüne alındığında sürücüyü daha çok sorgulamaması şüphe uyandırıyor.

Soruşturmaya yakın bir kaynak, Joseph Carlton'ın "gizemli dairesinin" suç örgütleriyle bağlantılı olabileceğini ve bebeğin belki de iyi organize edilmiş bir çete tarafından kaçırıldığını söyledi. Ne FBI ajanları (şimdi olay mahallindeler) ne de yerel polis bu olasılık konusunda yorum yapmadı.

Şu anda başka ipuçları da var, ancak henüz mektup ya da telefonla fidye istendiğine dair bir açıklama yapılmadı. Bebek hırsızlarından biri, Oakwood otoparkının zincir çitine tırmanırken bir yerini kesmiş ve suç mahallinde kanını bırakmış olabilir. Şerif John D. Kellahar bunu "Eninde sonunda o adamı ya da çeteyi asacak olan halatın yeni bir kısmı" olarak yorumladı.

Bir başka gelişme de, kaçırılan çocuğun büyük büyük halası Norma Gerard, Maine Tıp Merkezi'nde kan basıncını düşürmek için ameliyat edilirken hayatını kaybetti. (Bkz. 2. sayfa, 5. sütun.)

Blaze ikinci sayfayı açtı, ama orada pek bir şey yoktu. Polisin bildiği başka şeyler varsa bile gizliyorlardı. "Çocuğun Kaçırıldığı Ev" ve "Bebek Hırsızlarının Girdiği Yer" adlı iki fotoğraf bulunmaktaydı. *Babadan Bebek Hırsızlarına Rica, 6. Sayfada* yazan küçük bir kutu vardı. Blaze 6. sayfayı açmadı. Okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı hiç ve bu sefer yaşamayı göze alamayacağı bir durumdu bu. Zaten geç kalmıştı, eve ulaşması bir kırk beş dakika daha alırdı, ayrıca...

Ayrıca arabayı biliyorlardı.

Walsh denen o aşağılık piç kurusu. Blaze örgütten ispiyonculuğu yüzünden o aşağılık piç kurusuna dersini vermesini isteyecekti neredeyse. Ama bu arada...

Bu arada şansını denemek zorundaydı. Belki de sağ salim geri dönebilirdi. Arabayı bırakıp gitmesi çok daha kötü olurdu. Her tarafında parmak izleri vardı... George'un "lekeler" dediği şeyler. Belki arabanın plakasını almışlardı; belki Walsh yazmıştı. Bunu ağır ağır ve dikkatle düşündü ve Walsh'un yazmadığına karar verdi. Yani muhtemelen. Yine de bir Ford olduğunu biliyorlardı, bir de mavi olduğunu... ama ilk hali yeşildi tabii. Boyamadan önce.

Belki bu bir fark yaratırdı. Belki sorun çıkmazdı. Belki de çıkardı. Kestirmek güçtü.

Otoparka dikkatle, sine sine yaklaştı, ama etrafta polis görmedi ve görevli bir dergi okumaktaydı. Bu iyiydi. Blaze içeri girdi, Ford'u çalıştırdı ve polislerin yüz yerden hücum etmelerini bekledi. Öyle bir şey olmadı. Dışarı çıkarken, görevli sileceğinin altından sarı makbuzu alırken ona doğru dürüst bakmadı bile.

Portland'dan ve ardından Westbrook'tan çıkması çok uzun geldi. İnsanın bacaklarının arasında açık bir şarap şişesiyle araba kullanması gibiydi biraz, ama daha beteriydi. Arkasından yaklaşan her arabayı sivil polis arabası sanıyordu. Aslında şehirden çıkarken yalnızca bir polis arabası gördü, 1. ve 25. otobanların kavşağından geçerken polis arabası siren çalan ve ışıkları yanıp sönen bir ambulansın peşinden gitti. Bunu görmek rahatlatıcı oldu. Öyle bir polis arabasının ne olduğu anlaşılırdı.

Westbrook geride kalınca bir yan yola, ardından da sert toprağa dönüşerek ormanın içinden Apex'e doğru zigzaglar çizerek uzanan bir başka yan yola saptı. Orada bile kendini tamamen güvende hissetmiyordu ve kulübeye çıkan uzun araba yoluna girince kuş gibi hafiflemiş hissetti kendini.

Ford'u odunluğa soktu ve artık oradan hiç çıkarmamayı düşündü. Kaçırma olayının ses getireceğini ve polisin peşine düşeceğini biliyordu, ama işin bu kadar büyüyeceğini tahmin etmemişti. O resim, geride bıraktığı kan, o göklere çıkarılan kapıcının örgütün eğlence mekânını kolayca ispiyonlayışı...

Ama arabadan çıkar çıkmaz bütün bu düşünceler kesildi. Joe çığlıklar atıyordu. Blaze onun sesini dışarıdan bile duyabiliyordu. Avluyu koşarak geçip eve daldı. George bir şey yapmıştı, George...

Ama George bir şey yapmamıştı. George meydanda yoktu. George ölmüştü ve Blaze bebeği yapayalnız bırakmıştı.

Bebek beşiği öfkeyle sallıyordu ve Blaze, Joe'nun yanına gidince sebebini gördü. Bebek saat onda içtiği sütün çoğunu kusmuştu ve bu ekşi ekşi kokan süt, yüzüyle pijamasının üst kısmına bulaşmıştı. Yüzü berbat bir erik rengindeydi. Boncuk boncuk terlemişti.

Blaze bir fotoğraf makinesinden bakarcasına kendi babasını gördü; kırmızı gözlü, insanın canını yakan iri ellere sahip hantal bir devdi. Bu görüntü suçluluk duygusuna ve dehşete kapılmasına yol açtı; babası yıllardır aklına gelmemişti.

Bebeği beşikten öyle hızlı kaptı ki Joe'nun kafası geriye düştü. Şaşkınlıktan ağlamayı kesti.

"Geçti," dedi Blaze tatlı bir sesle, omzunda bebekle odada yürümeye başlayarak. "Geçti, geçti. Geri döndüm. Evet döndüm. Geçti, geçti. Ağlama artık. Bak buradayım. Buradayım."

Blaze odada üçüncü turunu tamamlamadan bebek uyudu. Blaze altını değiştirirken işi bu sefer daha çabuk halletti, düğmelerini ilikledi ve onu tekrar beşiğe yatırdı.

Sonra düşünmek için oturdu. Bu sefer cidden düşünmek için. Şimdi ne yapmalıydı? Fidye mesajı yazmalıydı, değil mi?

"Evet," dedi.

Dergilerdeki harflerle yaz; filmlerde öyle yaparlardı. Bir sürü porno dergi ve çizgi roman aldı. Sonra harfleri kesmeye başladı.

BEBEK ELİMDE

İşte. İyi bir başlangıçtı bu. Pencereye gidip radyoyu açınca Ferlin Husky "Wings of a Dove"u söylemeye başladı. Güzel şarkıydı. Eskiydi ama iyiydi. George'un Renny's'ten aldığı Hytone marka bir kutu kâğıdı bulduktan sonra biraz unla suyu karıştırarak tutkal yaptı. Çalışırken müziğe mırıldanarak eşlik etti. Bozuk menteşelerde sallanan eski bir bahçe kapısı gibi paslı, gıcırtılı bir ses çıkarıyordu.

Masaya gidip o zamana kadar kestiği harfleri yapıştırdı. Aklına bir düşünce geldi: Kâğıtta parmak izi kalır mıydı? Bilmiyordu ama pek mümkün gelmiyordu. Yine de riske atılmamak iyiydi. Üstüne harfler yapıştırılmış kâğıdı buruşturup attı ve George'un deri eldivenlerini buldu. Küçük geliyorlardı ama zorlanarak da olsa geçirdi. Sonra aynı harfleri tekrar arayıp buldu ve yapıştırdı:

BEBEK ELİMDE

Haberler başladı. Dikkatle dinledi ve birisinin Gerardların evini arayarak iki bin dolar fidye istediğini duydu. Blaze kaşlarını çattı. Sonra spiker bu aramayı bir delikanlının Wyndham'daki bir telefon kulübesinden yaptığını söyledi. Polis izini bulmuştu. Onu yakaladıklarında şaka yaptığını söylemişti.

İstersen sabaha kadar şaka yaptım de, yine de içeri atarlar evlat, diye düşündü Blaze. Adam kaçırmak ciddi suçtur.

Kaşlarını çattı, düşündü, başka harfler kesti. Hava durumu raporu başladı. Açık ve parçalı bulutlu. Kar geliyor.

BEBEK ELİMDE. ONU TEKRAR SAĞ GÖRMEK İSTİYORSANIZ

Onu tekrar sağ görmek istiyorsanız... ne? *Ne?* Blaze'in aklı karıştı. Bizi arayın, operatörlerimiz bekliyor mu? Amuda kalkıp Dixie'yi ıslıkla çalın mı? İki tane indirim kuponuyla elli sent bozukluk gönderin mi? Enselenmeden parayı nasıl alacaktı?

"George? Bu kısmı hatırlayamadım."

Karşılık gelmedi.

Çenesini bir eline dayayıp cidden düşünmeye başladı. Çok soğukkanlı olmalıydı. George gibi soğukkanlı. O gün Boston'a kaçarlarken otobüs durağındaki John Cheltzman gibi soğukkanlı. Beynini kullanmalıydı. Saksıyı çalıştırmalıydı saksıyı.

Bir çetenin üyesiymiş rolü yapması gerekeceği kesindi. O zaman parayı alırken onu tutuklayamazlardı. Tutuklarlarsa kendisini bırakmalarını yoksa partnerlerinin çocuğu öldüreceğini söylerdi. Blöf yap. *Piyastosa* getir.

"Biz böyle çalışırız," diye fısıldadı. "Değil mi George?"

İkinci denemesini buruşturup attı ve başka harfler arayıp düzgünce kare şeklinde kesti.

BEBEK ÇETEMİZDE. ONU TEKRAR SAĞ GÖRMEK
İSTİYORSANIZ

Bu iyiydi. Bu gayet güzeldi. Blaze ona bir süre hayran hayran baktıktan sonra dönüp bebeği kontrol etti. Bebek uyuyordu. Başı yan dönmüş ve minik bir yumruğu çenesinin altına tıkıştırılmıştı. Kirpikleri upuzundu ve saçından daha koyuydu. Blaze ondan hoşlandı. Bir bebekten hoşlanacağı hiç aklına gelmezdi, ama bu seferkinden hoşlanmıştı.

"Aygır gibisin Joey," deyip bebeğin saçını okşadı. Eli bebeğin kafasından iriydi.

Blaze masaya saçılmış dergilere, gazetelere ve kâğıt parçalarına geri döndü. Tutkalının birazını kemirerek bir süre düşündü. Sonra tekrar işe koyuldu.

BEBEK ÇETEMİZDE. ONU TEKRAR SAĞ GÖRMEK
İSTİYORSANIZ SERİ NUMARALARI ALINMAMIŞ BİR MİLYON
DOLAR BULUN. PARAYI BİR EVRAK ÇANTASINA KOYUN.
HER AN TESLİM ETMEYE HAZIR OLUN. SAYGILARIMIZLA,
4. JOE GERARD'I KAÇIRANLAR.

İşte. Onlara bir şeyler söylemiş oluyordu, ama fazla değil. Böylece bir plan kuracak kadar vakit kazanırdı.

Kirli, eski bir zarf bulup mektubunu içine koydu, sonra kestiği harflerle zarfın ön tarafına şunu yazdı:

GERARDLARA
OCOMA
ACİL!

Nasıl göndereceğini bilmiyordu. Bebeği tekrar George'la baş başa bırakmak istemiyordu ve polisin aradığı Ford'u kullanmaya cesaret edemiyordu, ama postaya vermek de istemiyordu. George olsa her şey çok kolaylaşırdı. O zaman kendisi evde oturup bebeğe bakarken George zekâ gerektiren işleri hallederdi. Blaze, Joe'nun karnını doyurmaktan, altını değiştirmekten filan gocunmazdı. Hem de hiç gocunmazdı. Hatta hoşuna gidiyordu.

Neyse, önemli değildi. Mektubu yarına kadar gönderemezdi zaten, yani plan yapacak vakti vardı. Veya George'unkini hatırlayacak kadar.

Kalkıp tekrar bebeğe baktı, TV'nin bozuk olmasına üzüldü. İnsan bazen TV'den parlak fikirler edinebilirdi. Joe hâlâ uyuyordu. Blaze uyanmasını istedi, oyun oynayabilsinler diye. Onu sırıttırabilsin diye. Çocuk sırıtınca gerçek bir oğlan gibi duruyordu. Ayrıca şimdi giyinik olduğundan Blaze onunla rahatça oynayabilirdi, üstüne işenme korkusu olmadan.

Ama bebek uykudaydı ve yapacak bir şey yoktu. Blaze radyoyu kapattı ve plan kurmak için yatak odasına gitti, ama kendisi de uyuyakaldı.

Uyumadan önce kendini az çok iyi hissettiğini fark etti. George'un ölümünden beri ilk kez kendini az çok iyi hissediyordu.

– On Dördüncü Bölüm –

Bir karnavaldaydı –belki de Hetton Yurdu'ndaki çocukların o külüstür, eski, mavi otobüse binip gitmelerine yılda bir kez izin verilen Topsham Fuarı'ndaydı– ve Joe omzundaydı. Panayırdan geçerken sise benzer bir dehşete kapıldı, çünkü çok yakında *onlar* tarafından fark edilecek ve her şey bitecekti. Joe uyanıktı. İnsanı incecik gösteren komik aynalardan birinin önünden geçerlerken Blaze çocuğun fal taşı gibi açık gözlerle her şeye baktığını gördü. Blaze, Joe'yu ağırlaştığında bir omzundan diğerine aktararak, bir yandan da polisleri kolaçan ederek yürümeyi sürdürdü.

Çevresindeki karnaval sağlıksız neon ışıklarının görkemiyle bezeliydi. Sağdan bir tellalın megafondan yükselen sesi geldi: "*Buraya gelin, ne ararsanız var burada, altı güzel kız, altı tatlı kız, Boston'daki Club Diablo'dan dosdoğru buraya geldiler, bu kızlar içinizi gıcıklayacak, sizi memnun edecek, kendinizi Gay Paree'de sanacaksınız!*"

Burası çocuklara göre bir yer değil, diye düşündü Blaze. Dünyada küçücük bir çocuğa uygun en son yer.

Soldaki Eğlence Evi'nin önündeki mekanik palyaço, kahkahalar atarak ileri geri sallanıyordu. Yukarı dönük ağzında öyle geniş bir sırıtış vardı ki, acı çekiyordu sanki. Bağırsaklarının derinliklerine gömülü bir teypten çıkan manyakça kahkahası durmadan yineleniyordu. Pazusunda mavi bir çapa dövmesi bulunan devasa

bir adam, piramit şeklinde dizilmiş tahta süt şişelerine sert lastik toplar fırlatıyordu; yatırılmış siyah saçı rengârenk ışıkların altında susamuru derisi gibi parlıyordu. Yaban Faresi tangır tungur inip çıktıkça, büstiyerli ve minik etekli kızlar çığlığı basıyorlardı. Ay Roketi yukarı aşağı, her tarafa giderken hızı yüzünden içindekilerin suratları uzayıp goblin maskelerine dönüşüyordu. Bir sürü koku vardı: Kızarmış patates, sirke, tako, patlamış mısır, çikolata, haşlanmış midye, pizza, biber, bira. Panayır yassı, kahverengi bir dildi ve üstüne binlerce buruşturulmuş ambalaj kâğıdı ve milyonlarca sönmüş izmarit saçılmıştı. Işıkların altında bütün suratlar basık ve tuhaftı. Burnundan yeşil bir sümük sarkan, ihtiyar bir adam elmaşekeri yiyerek yanlarından geçti. Sonra bir yanağı erik renginde doğum lekesiyle kaplı bir oğlan. Arı kovanı şeklinde sarı bir peruk takmış yaşlı bir zenci kadın. Üstünde BRUNSWICK EJDERLERİNİN MALIDIR yazılı bir tişörtle bermuda şort giymiş, varisli, şişman bir adam.

"Joe," diye sesleniyordu biri. "Joe... *Joe!*"

Blaze dönüp kalabalıkta sesleneni görmeye çalıştı. Sonra o kadını gördü, yine o geceliği giymiş olan ve memeleri üstteki dantelli kısımdan resmen taşan kadını. Joe'nun genç ve güzel annesini.

Dehşete kapıldı. Kadın onu görecekti. Mutlaka görecekti. Görünce de Blaze'in bebeğini alıp götürecekti. Blaze, Joe'ya sımsıkı sarıldı, onu elinde tutmayı garantileyebilirmiş gibi. O minicik beden sıcak ve rahatlatıcıydı. Blaze çocuğun pıtır pıtır canını göğsünde hissedebiliyordu.

"Orada!" diye bağırdı Bayan Gerard. "İşte bebeğimi çalan adam orada! Tutun şunu! Yakalayın! Bebeğimi bana geri verin!"

İnsanlar dönüp baktılar. Blaze şimdi atlıkarıncanın yanındaydı ve müzik çok yüksekti. Seke seke yankılanıyordu.

"Durdurun onu! O adamı durdurun! Bebek hırsızını durdurun!"

Dövmeli ve yatırılmış saçlı adam Blaze'e doğru yürümeye başlayınca Blaze nihayet kaçabildi. Ama panayır uzamıştı. Kilometrelerce uzanıyordu, sonsuz bir Eğlence Otobanı'ydı. Hepsi peşindeydiler: Kocaman doğum lekeli oğlan, sarı peruklu zenci kadın, bermuda şortlu şişman adam. Mekanik palyaço gülüp duruyordu.

Blaze hayvan postuna benzer bir şey giymiş dev bir adamın yanında duran bir başka tellalın önünden koşarak geçti. Adamın tepesindeki tabelada Leopar Adam olduğu yazılıydı. Tellal megafonunu kaldırıp konuşmaya başladı. Sesi panayırda gök gürültüsü gibi gürledi.

"*Acele edin, acele edin, acele edin! Meşhur bebek hırsızı Küçük Clayton Blaisdell'i görmek için tam zamanında geldiniz! Bırak o çocuğu ahbap! İşte burada millet, Apex'teki Parker Yolu'ndaki evinden dosdoğru buraya geldi ve çaldığı araba arka taraftaki odunlukta gizli! Acele edin, acele edin, acele edin, bebek hırsızını canlı seyredin, işte burada...*"

Blaze hızlandı, hıçkıra hıçkıra soluyordu, ama yaklaşıyorlardı. Dönüp bakınca Joe'nun annesinin başı çektiğini gördü. Kadının yüzü değişiyordu. Soluklaşıyordu, dudakları hariç. Onlar kızarıyordu. Dişleri üzerlerine doğru uzuyordu. Parmak uçları kırmızı pençelere dönüşüyordu. Kadın Yorga'nın Gelini'ne dönüşüyordu.

"Tutun şunu! Yakalayın! *Öldürün bebek hırsızını!*"

Sonra George ona gölgelerden fısıldadı. "Buraya gel Blaze! Çabuk! *Kımıldasana* be adam!"

Blaze sesin geldiği tarafa dönünce kendini Aynalı Labirent'te buldu. Panayır birden binlerce çarpık parçaya bölünüp dağıldı. Blaze daracık koridorda köpek gibi soluyarak, sağa sola çarparak koştu. Sonra George önünde belirdi (ve arkasında ve her iki yanında) ve şunu söyledi: "Onu bir uçaktan atmalarını sağlamalısın Blaze. Bir uçaktan. Bir uçaktan atmalarını sağla."

"Çıkamıyorum," diye inledi Blaze. "George, çıkmama yardım et."

"Ben de onu yapmaya çalışıyorum işte göt! *Bir uçaktan atmalarını sağla!*"

Şimdi hepsi dışarıdaydılar ve içeri bakıyorlardı, ama aynalar yüzünden sanki çevresini sarmış gibi görünüyorlardı. "*Bebek hırsızını yakalayın!*" diye haykırdı Gerard'ın karısı tiz bir sesle. Dişleri artık kocamandı.

"Yardım et bana George."

Sonra George gülümseyince Blaze onun da dişlerinin uzun olduğunu gördü. Fazla uzun. "Yardım edeceğim," dedi George. "Bebeği bana ver."

Ama Blaze vermedi. Blaze geriledi. Üstüne yürüyen bir milyon George, bebeği almak için ellerini uzattı. Blaze dönüp bir başka ışıltılı koridora daldı, langırt topu gibi sağa sola çarpa çarpa koştu, Joe'yu düşürmemeye çalıştı. Burası çocuklara göre bir yer değildi.

– On Beşinci Bölüm –

Blaze şafağın ilk ve hafif ışığıyla uyanınca başta nerede olduğunu bilemedi. Sonra her şeyi anımsayınca yan dönerek hızlı hızlı soludu. Yatağı ter içindeydi. Tanrı aşkına, ne korkunç bir rüyaydı.

Bebeğe bakmak için kalkıp usulca mutfağa gitti. Joe mışıl mışıl uyuyordu; önemli ve ciddi düşüncelere dalmışçasına dudakları büzülmüştü. Blaze çocuğun göğsünün hafif ve düzenli bir şekilde inip kalktığını görene kadar ona baktı. Joe'nun dudakları kımıldayınca Blaze çocuğun rüyasında biberonunu mu yoksa annesinin meme ucunu mu gördüğünü merak etti.

Sonra ocağa kahveyi koyup altında paçalı donuyla masaya oturdu. Dün aldığı gazete hâlâ oradaydı, kaçırma mesajının artıklarının arasında. Kaçırılmayla ilgili haberi tekrar okumaya başladı ve 2. sayfanın dibindeki kutu tekrar gözüne ilişti: *Baba, Çocuğu Kaçıranlara Yalvarıyor, 6. sayfada*. Blaze altıncı sayfayı açınca siyah çerçeveye alınmış yarım sayfalık bir yazı gördü. Okudu:

ÇOCUĞUMUZU ELİNDE BULUNDURAN KİŞİLERE!

NE İSTERSENİZ YAPACAĞIZ, JOE'NUN HÂLÂ SAĞ OLDUĞUNU KANITLAMANIZ ŞARTIYLA. FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU (FBI) FİDYEYİ ALMANIZA KARIŞ-

MAYACAĞINI GARANTİ ETTİ, AMA *JOE'NUN HÂLÂ SAĞ OLDUĞUNA DAİR KANIT İSTİYORUZ!*

GÜNDE ÜÇ ÖĞÜN YER, AKŞAMLARI KONSERVE BEBEK MAMASIYLA SEBZE VE ARDINDAN YARIM BİBERON DOLUSU SÜT. PASTÖRİZE SÜTLE KAYNATILIP, STERİLİZE EDİLMİŞ SUYUN BİRE BİR ORANDA KARIŞTIRILMASINA ALIŞIKTIR.

LÜTFEN ONU İNCİTMEYİN, ÇÜNKÜ ONU ÇOK SEVİYORUZ.

III. JOSEPH GERARD

Blaze gazeteyi kapadı. Bunu okuyunca mutsuz olmuştu, tıpkı Loretta Lynn'ın "Your Good Girl's Gonna Go Bad" şarkısını duyunca olduğu gibi.

George yandaki yatak odasından ansızın "Aman çok üzüldüm, ühü ühü," deyiverince Blaze sıçradı.

"Şşşt, onu uyandıracaksın."

"Boş versene," dedi George. "Beni duyamaz."

"Ha," dedi Blaze. Bu doğruydu herhalde. "Oran nedir George? Biberonda bire bir oran filan diyor."

"Boş ver," dedi George. "Bebeği cidden merak etmişler ha? 'Günde üç öğün yer, ardından yarım biberon dolusu... onu incitmeyin, çünkü onu seviyoz, seviyoz, seviyoz.' Midem kalktı resmen."

"Dinle..." diye söze başladı Blaze.

"Hayır, *dinlemeyeceğim*! *Dinle* deme bana! O her şeyleri, değil mi? Kırk milyon civarında paralarını saymazsak! Parayı alıp çocuğu parça parça göndermek lazım aslında. Önce bir el parmağını, sonra bir ayak parmağını, sonra o minik..."

"George, *kapa çeneni*!"

Afallayarak elini ağzına götürdü. George'a çenesini kapamasını söylemişti demin. Bunu neden yapmıştı ki? Derdi neydi?

"George?"

Yanıt gelmedi.

"George, özür dilerim. Ama öyle konuşmaman gerek." Gülümsemeye çalıştı. "Çocuğu sağ salim geri vermeliyiz, değil mi? Plan bu. Değil mi?"

Yanıt gelmedi ve bu sefer Blaze kendini cidden kötü hissetmeye başladı.

"George? George, sorun ne?"

Uzun süre yanıt gelmedi. Sonra neredeyse duyamayacağı kadar hafif, sadece aklından geçen bir düşünce olabilecek kadar hafif bir ses:

"Onu benimle yalnız bırakman gerekecek Blaze. Eninde sonunda."

Blaze avcuyla ağzını sildi. "Ona bir şey yapmasan iyi olur George. Yapmasan iyi olur. Seni uyarıyorum."

Karşılık gelmedi.

Dokuzda Joe uyanmış, altı değiştirilmiş, doyurulmuş bir halde mutfak zemininde oyun oynuyor Blaze ise masada oturmuş radyo dinliyordu. Kâğıt parçalarını ve katılaşmış un macununu atmıştı ve masada yalnızca Gerardlara göndereceği mektubu vardı. Nasıl göndereceğini bulmaya çalışıyordu.

Haberleri üç kez okumuştu. Polis bir ay önce bir kereste fabrikasından kovulmuş olan, Aroostook İlçesi'nden gelme, Charles Victor Pritchett adlı iri kıyım bir serseriyi tutuklamıştı. Adam daha sonra serbest bırakılmıştı. Walsh denen o cılız, bücür kapıcı onu teşhis etmedi herhalde diye, düşündü Blaze. Ne yazık ki. İyi bir şüpheli onu bir süre rahatlatırdı oysa.

Sandalyesinde huzursuzca kımıldandı. Bu kaçırma işini kıvırması şarttı. Mektubu göndermek konusunda bir plan yapmalıydı.

Ellerinde resmi vardı ve arabayı biliyorlardı. Rengini bile biliyorlardı... yine o Walsh denen piç kurusu yüzünden.

Zihni yavaş ve ağır işliyordu. Kalktı, tekrar kahve yaptı, sonra gazeteyi yeniden aldı. Polisin çizdiği portresine kaşlarını çatarak baktı. Dörtgen çeneli, iri surat. Geniş, basık burun. Epeydir kesilmemiş gür saçlar (sonuncu kesimi George, bir mutfak makasıyla fütursuzca kırparak yapmıştı). Çukura kaçmış gözler. Kalın ensesini çok az benzetmişlerdi ve iriliği konusunda fikirleri yoktu herhalde. Otururken hiç belli olmazdı, çünkü bacakları en uzun kısmıydı.

Joe ağlamaya başlayınca Blaze bir biberonu ısıttı. Bebek onu iterek uzaklaştırınca Blaze onu dalgın dalgın kucağında hoplattı. Joe hemen sustu ve bulunduğu yeni yükseklikten etrafa bakınmaya başladı: Odanın diğer ucundaki üç tane postere, ocağın arkasındaki duvara çivilenmiş yağlı asbest kalkana, iç tarafları kirli ve dış tarafları buz tutmuş olan pencerelere.

"Geldiğin yere pek benzemiyor ha?" diye sordu Blaze.

Joe gülümsedi, sonra Blaze'in sırıtmasına yol açan o tuhaf, beceriksiz kahkahasını atmayı denedi. Bacaksızın iki dişi vardı, en uçları diş etlerinin arasından çıkmıştı. Blaze çıkmaya çalışan diğer dişlerinden bazılarının onu rahatsız edip etmediğini merak etti; Joe sık sık ellerini çiğniyor ve bazen uykusunda mızırdanıyordu. Şimdi tükürüğü akmaya başlamıştı ve Blaze cebinden çıkardığı eski bir kâğıt peçeteyle ağzını sildi.

Bebeği bir daha George'la yalnız bırakamazdı. George kıskanıyordu sanki. George sanki istiyordu ki...

Blaze kasılmış olabilirdi, çünkü Joe dönüp ona komik bir sorgulayıcı ifadeyle baktı, *Neyin var ahbap?* dercesine. Blaze bunu pek fark etmedi. Çünkü mesele şuydu ki... artık George *kendisiydi*. Yani bir parçasının istediği şey...

Yine bunu düşünmekten kaçındı ve kaygılı zihni odaklanacak başka bir şey buldu.

Bir yere gidince *George* da gidiyordu. Şimdi kendisi George ise bu mantıklıydı. A, B'ye götürür, bu kadar basit, derdi Johnny Cheltzman olsa.

Giderse, *George* da giderdi.

Yani George ne kadar isterse istesin, Joe'yu incitemezdi.

İçinde bir şeyler gevşedi. Bebeği bırakma fikrinden hâlâ hoşlanmıyordu, ama yanında onu incitebilecek birinin bulunmasındansa yalnız kalması daha iyiydi... hem Blaze'in bunu yapması şarttı. Başka kimse yoktu.

Ama kılık değiştirmesi iyi olurdu kesinlikle, ne de olsa resmini filan çizmişlerdi. Naylon çorap gibi bir şey, ama doğal. Ne?

Aklına bir fikir geldi. Bir anda değil, yavaş yavaş. Neredeyse çamur denebilecek kadar yoğun suyun içinden yüzeye yükselen bir kabarcık gibi.

Joe'yu tekrar yere bırakıp banyoya gitti. Makasla bir havluyu önüne koydu. Sonra George'un ecza dolabında aylardır kablosu çevresine dolanmış halde duran Norelco marka tıraş makinesini aldı.

Saçını uzun, çirkin tutamlar halinde kesti, geride yer yer kıl öbekleri kalana dek. Sonra Norelco'nun fişini takıp bunları da kesti. Elindeki tıraş makinesi ısınana ve yeni çıplak kalmış kafa derisi tahriş olup pembeleşene kadar devam etti.

Aynadaki görüntüsüne merakla baktı. Göçük alnı şimdi daha da belirgindi, yıllardır ilk kez tamamen ortadaydı ve *cidden* korkunç görünüyordu –bir fincan kahveyi taşıyabilecek kadar derin görünüyordu–, ama Blaze bunun dışında polisin çizdiği resimdeki çılgın bebek hırsızına pek benzediğini düşünmüyordu. Almanya ya da Berlin gibi bir yerden gelme bir yabancı gibi görünüyordu. Ama gözleri hâlâ aynıydı. Ya gözleri onu ele verirse ne olacaktı?

"George'un gözlüğü vardı," dedi. "Olay bu... değil mi?"

Böyle iyice dikkat çekici olduğunu biraz fark etti, ama belki de bu daha iyiydi. Hem başka ne yapabilirdi ki? Boyunun bir seksenden uzun olması elinde değildi. Tek yapabileceği görünüşünü aleyhine değil, lehine çevirmeye çalışmaktı.

George'un başarabileceğinden çok daha iyi bir şekilde kılık değiştirdiğini fark etmediği gibi, George'un artık aptallığın yanık yüzeyinin altındaki alevli, yarı çılgın bölgede işleyen bir zihnin ürünü olduğunun da farkında değildi. Hayatı boyunca kendini bir salak olarak görmüş, bunu tıpkı göçük alnı gibi yaşamının bir parçası olarak kabullenir olmuştu. Ama o yanık yüzeyin altında işlemeyi sürdüren bir şey vardı. Yanmış bir çayırın altındaki canlıların –köstebeklerin, solucanların, mikropların– ölümcül içgüdüsüyle işliyordu. Her şeyi anımsayan kısım buydu. Her acıyı, her zulmü, dünyanın kendisine yaptığı her kötülüğü.

Apex'in arka yollarından birinde hızla yürürken bir yük kamyonu hırıldayarak yanında durdu. İçerideki adam gri saçlıydı ve üstünde bir termal fanilayla kareli bir yün ceket vardı.

"Atla!" diye bağırdı.

Blaze kasaya tutunup içeri girdi. Teşekkür etti. Sürücü kafa salladıktan sonra "Westbrook'a gidiyorum," dedi. Blaze de kafa salladı ve adama başparmaklarını kaldırdı. Sürücü vites değiştirdi ve kamyon tekrar ilerlemeye başladı. Sanki bunu istemezmiş gibiydi.

"Seni daha önce görmüştüm, değil mi?" diye bağırdı kamyoncu motor gürültüsü yüzünden. Penceresi kırıktı ve içeri döne döne dolan soğuk ocak rüzgârları klimadan yayılan sıcak havayla boğuşuyordu. "Palmer Yolu'nda mı oturuyorsun?"

"Evet!" diye bağırarak karşılık verdi Blaze.

"Jimmy Cullum da orada otururdu," diyen kamyoncu, Blaze'e inanılmayacak kadar hırpalanmış bir Luckies paketi uzattı. Blaze bir tane aldı.

"Sıkı adamdı," dedi Blaze. Kafasının yeni keli görünmüyordu; kırmızı bir örgü bere takmıştı.

"Jimmy güneye gitti. Baksana, arkadaşın hâlâ buralarda mı?"

Blaze adamın herhalde George'u kastettiğini fark etti. "Yok," dedi. "New Hampshire'da iş buldu."

"Ya?" dedi kamyoncu. "Bana da bulsa keşke."

Tepenin doruğuna varmışlardı ve kamyon diğer taraftan inmeye başladı, engebeli yolda tangır tungur hızlandı. Blaze taşıdıkları kanunsuz yükün kendilerini ittiğini hissedebiliyordu neredeyse. Kendisinin de yük kamyonları sürdüğü olmuştu; bir keresinde sınırı herhalde yarım ton aşan bir kasa dolusu Noel ağacını Massachusetts'e götürmüştü. O zaman kaygılanmamıştı, ama şimdi kaygılanıyordu. Joe ile ölümün arasında sadece kendisinin durduğunu fark etti.

Ana yola çıktıklarında sürücü kaçırılma olayından bahsetti. Blaze biraz gerildiyse de şaşırmadı.

"O çocuğu kaçıran herifi buldular mı taşaklarından asmalılar," diye fikrini belirtti kamyoncu. Kamyonu üçüncü vitese gacır gucur geçirdi.

"Herhalde," dedi Blaze.

"Şu uçak kaçırma olayları kadar sık olmaya başladı. Onları hatırlıyor musun?"

"Hı hı." Hatırlamıyordu.

Sürücü izmaritini pencereden atar atmaz yeni bir sigara yaktı. "Buna bir dur demek gerek. Öyle herifler için zorunlu idam cezası olmalı. İdam mangası olabilir."

"O herifi yakalayacaklar mı sence?" diye sordu Blaze. Kendini filmlerdeki bir casus gibi hissetmeye başlamıştı.

"Bu da soru mu?" diye sordu şoför, 1. Otoban'a saparak.

"Haklısın galiba."

"Demek istediğim, kesinlikle. Tabii ki yakalayacaklar. Her zaman yakalarlar. Ama çocuk ölmüş olacak, demedi deme."

"Şey, bilmem ki," dedi Blaze.

"Ya? Ama *ben* biliyorum. Çılgınca bir fikir zaten. Bu zamanda, bu çağda adam kaçırmak ha? FBI paraları işaretleyecek veya seri numaralarını alacak veya üzerlerine görünmez işaretler koyacak, hani şu sadece morötesi ışınlarıyla görülenlerden."

"Olabilir," dedi Blaze kaygılanarak. Böyle şeyler aklına gelmemişti. Yine de parayı Boston'da George'un tanıdığı herife satacaksa ne fark ederdi ki? Kendini yine iyi hissetmeye başladı. "O Gerardlar cidden bir milyon dolar bulabilir mi sence?"

Sürücü ıslık çaldı. "O kadar mı istiyorlarmış?"

Blaze o an seve seve kendi dilini ısırıp yutabileceğini hissetti. "Hı hı," dedi. *Ah George,* diye düşündü sonra.

"Bunu bilmiyordum," dedi sürücü. "Sabah gazetesinde yazmıyordu. Radyodan mı duydun?"

George usulca, gayet net bir sesle konuştu: "Öldür onu Blaze."

Sürücü elini kulağına yasladı. "Ne? Duyamadım."

"Evet dedim, radyodan." Blaze kucağında kavuşmuş halde duran ellerine baktı. İri, güçlü ellerdi. Bir tanesi bir vuruşta bir Collie'nin boynunu kırmıştı, ki o zaman daha tam cüssesine ulaşmamıştı bile.

"O fidyeyi alabilirler," dedi sürücü, ikinci sigarasının izmaritini atıp üçüncüyü yakarak, "ama harcayamayacaklar. Kesinlikle. *Asla.*"

Şimdi 1. Otoban'da ilerliyor, donmuş bataklıkların ve kışın kepenkleri indirilmiş midye lokantalarının yanından geçiyorlardı.

Kamyoncu paralı yoldan ve oradaki tartma istasyonlarından uzak duruyordu. Blaze onu suçlamıyordu.

Boğazına, âdemelmasına vursam, daha öldüğünü anlamadan gözünü cennette açar, diye düşündü Blaze. Sonra direksiyonu kapıp onu yana çekebilirim. Yolcu koltuğuna çekebilirim. Onu gören herkes biraz kestiriyor sanır. Zavallı adam, diye düşünürler, herhalde bütün gece direksiyon salla...

"...gidiyorsun?"

"Ha?" diye sordu Blaze.

"Nereye gidiyorsun dedim. Unuttum da."

"Ha. Westbrook'a."

"Şey, benim bir buçuk kilometre ileriden Marah Yolu'na sapmam lazım. Bir arkadaşla buluşacağım."

"Ha," dedi Blaze. "Tamam."

George dedi ki: "Şimdi yapmalısın Blaze. Tam zamanı, tam yeri. Biz böyle çalışırız."

Böylece Blaze sürücüye döndü.

"Bir sigara daha ister misin?" diye sordu sürücü. "Ne dersin?" Konuşurken başını biraz yana eğdi. Böylece mükemmel bir hedefe dönüştü.

Blaze biraz kasıldı. Kucağındaki elleri titriyordu. Sonra "Hayır. Bırakmaya çalışıyorum," dedi.

"Ya? Aferin sana. Burası da bir cadının meme ucu gibi soğuk ha, değil mi?" Sürücü sapağa yaklaşırken vites küçülttü ve motor çürüyen egzoz borusundan geri ateşleme yaparken aşağıdan patlama sesleri geldi.

"Maalesef," dedi Blaze. Boğazına bir kaşık dolusu toz dökülmüştü sanki.

"Hı hı, hayat berbattır, sonra da geberir gidersin." Adam frene bastı. Acı çeken bir ruhun çığlıkları gibi sesler duyuldu. "Giderken atlaman gerekecek; kusura bakma, ama çalıştırırken zorlanıyor."

"Olur," dedi Blaze. O an geçip gitmişti ve midesi bulanıyordu şimdi. Korkuyordu da. O sürücüyü hiç görmemiş olsa ne iyi olurdu.

"Arkadaşını görürsen selam söyle," dedi sürücü ve aşırı yüklü kamyonu Blaze'in Marah Yolu olduğunu farz ettiği yola saptırırken tekrar vites küçülttü.

Blaze kapıyı açıp buz tutmuş güvenlik şeridine atladı ve kapıyı arkasından kapadı. Sürücü bir kere korna çaldıktan sonra kamyon pis kokulu bir egzoz dumanı bulutunun arasında kükreyerek tepeye çıktı.

Blaze ellerini ceplerine sokup 1. Otoban'da yürümeye başladı. Portland'ın banliyölerinin ötesindeki geniş güney bölgesindeydi ve iki üç kilometre sonra karşısına içinde mağazalarla bir sinema bulunan büyük bir alışveriş merkezi çıktı. İçeride The Giant Kleen Kloze U-Wash-It adlı bir çamaşırhane vardı. Çamaşırhanenin önündeki posta kutusuna gidip fidye mektubunu içine attı.

İçeride bir gazete bayii vardı. Bir gazete almak için bayiye girdi.

"Anne bak!" dedi küçük bir çocuk, bozuk parayla çalışan bir kurutma makinesinden giysiler çıkaran annesine. "Şu adamın kafasında delik var."

"Sus," dedi çocuğun annesi.

Blaze çocuğa gülümseyince çocuk hemen annesinin bacağının arkasına saklandı. O güvenli yerden bakarak Blaze'i tepeden tırnağa süzdü.

Blaze gazetesini alıp dışarı çıktı. Bir otel yangını, kaçırılma hikâyesini birinci sayfanın dibine itmişti, ama Blaze'in resmi hâlâ oradaydı. KAÇIRANLARIN ARANMASI SÜRÜYOR, deniyordu başlıkta. Gazeteyi arka cebine tıkıştırdı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Yola kestirmeden çıkmak için otoparktan geçerken, gözüne üstünde anahtarları duran eski bir Mustang ilişti. Fazla düşünmeden arabaya binip gazladı.

– On Altıncı Bölüm –

Küçük Clayton Blaisdell o gri ocak ikindisinde, saat 16.30'da, mektubunu The Giant Kleen Kloze U-Wash-It'in önündeki posta kutusuna attıktan bir buçuk saat kadar sonra, kaçırılma vakasındaki baş şüpheliye dönüştü. Polislerin tabiriyle "vakada çığır açıcı bir gelişme" olmuştu. Ama o günkü kaçırılma haberinde belirtildiği gibi FBI'a telefon edilmesinden önce bile kimlik tespiti sadece bir zaman meselesi haline gelmişti zaten.

Polisin elinde pek çok bilgi vardı. Morton Walsh'un yaptığı tasvir vardı bir kere (bu hengame biter bitmez Boston'daki işverenleri tarafından kovulacaktı). Oakwood'un ziyaretçi otoparkını çevreleyen zincir çitin tepesinden bol miktarda mavi iplik toplanmıştı ve bunların ucuz bir marka olan D-Boy kot pantolonlarının iplikleri olduğu saptanmıştı. Gayet belirgin bot izlerinin fotoğrafları çekilip kalıpları alınmıştı. Bir kan numunesi vardı, ki AB Rh negatifti. Craftwork Lightweight Supreme marka olduğu saptanan bir portatif merdivenin izlerinin fotoğrafları çekilip kalıpları alınmıştı. Evdeki yine o belirgin bot izlerinin fotoğrafları vardı. Ayrıca Norma Gerard ölmeden önce polis ressamının resmindeki adamın kendisine saldıran kişiye oldukça benzediğini söylemişti.

Komaya girmeden önce, Walsh'un atladığı bir ayrıntıyı da eklemişti: Adamın alnı epey içeri göçüktü, sanki oraya bir tuğla ya da boruyla vurulmuş gibi.

Bu bilgilerin pek azı basına verilmişti.

Göçük alnın dışında, soruşturmacılar özellikle iki gerçekle ilgilenmişlerdi. Birincisi D-Boy kot pantolonları sadece kuzey New England'daki birkaç düzine mağazada satılmaktaydı. İkincisi ve daha da iyisi, Craftworks Merdivenleri yalnızca bağımsız hırdavatçılara toptan satış yapan bir firmaydı. Ames'e, Mammoth Mart'a, Kmart'a satış yapmıyordu. Küçük bir polis ordusu bu bağımsız satıcıları ziyarete başladı. Blaze'in mektubunu gönderdiği gün Apex Hırdavatçısı'na ulaşmamışlardı, ama buna sadece birkaç saat kalmıştı.

Gerardların evindeki telefonlara yer saptama cihazları yerleştirilmişti. 4. Joseph Gerard'ın babasına, eninde sonunda yapılacak olan telefon görüşmesi sırasında nasıl davranması gerektiği özenle anlatılmıştı. Joe'nun annesi yukarıda, bol miktarda sakinleştirici verilmiş haldeydi.

Görevlilerinden hiçbirine bebeği kaçıran kişi ya da kişileri sağ ele geçirme emri verilmemişti. Adli uzmanların tahminlerine göre peşinde oldukları adamlardan biri (ki belki de sadece tek kişi vardı) en az 1.93 boyunda ve 113 kilo civarındaydı. Adamın kuvvetinin ve zalimliğinin kanıtı Norma Gerard'ın kırılmış kafatasıydı, kanıta gerek vardıysa tabii.

Sonra, o gri günün 16.30'unda, vakayla görevlendirilmiş Özel Ajan Albert Sterling'i Nancy Moldow aradı.

Sterling'le partneri Bruce Ganger, Baby Shoppe'a girer girmez Nancy Moldow "Resminizde bir yanlışlık var," dedi. "Aradığınız adamın alnının ortasında derin bir çukur bulunuyor."

"Evet, madam," dedi Sterling. "Bu bilgiyi gizli tutuyoruz."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bildiğinizi bilmesin diye."

"Doğru."

Kadın yanında duran delikanlıya işaret etti. Mavi bir naylon önlük giymiş ve kırmızı papyon takmış olan delikanlı çok heye-

canlı gibiydi. "Bu Brant. O... o... *adamın* satın aldığı şeyleri götürmesine yardım etti."

"Soyadınız?" diye sordu Ajan Granger, mavi önlüklü çocuğa. Not defterini açtı.

Çocuğun âdemelması, bir direkteki maymun gibi inip çıktı. "Brant Romano, efendim. O adamın arabası Ford'du." Arabanın imalat senesini söylerken Sterling çocuğun kendinden çok emin olduğunu düşündü. "Ama gazetede dendiği gibi mavi değildi. Yeşildi."

Sterling, Moldow'a döndü. "Bu adam neler aldı madam?"

Kadın hafifçe güldü. "Neler *almadı* ki? Hepsi de bebeklerle ilgiliydi tabii, burada öyle şeyler satıyoruz. Bir bebek yatağı, bir beşik, bir bez değiştirme masası, giysiler... filan. Mama tabağı bile aldı."

"Elinizde tam liste var mı?" diye sordu Granger.

"Elbette. Kötü bir şey yaptığı hiç aklıma gelmemişti. Aslında tatlı bir adama benziyordu, gerçi alnındaki o göçük... o *çukur*..."

Granger sempatiyle kafa salladı.

"Ayrıca çok zeki değildi sanki. Ama beni kandıracak kadar zekiymiş demek ki. Küçük yeğeni için alışveriş yaptığını söyleyince salak gibi ona inandım."

"İri yarıydı tabii."

"İri de laf mı, *dev* gibiydi! Sanki bir... bir..." Kaygıyla güldü. "Bir bebek dükkânında bir boğanın yanında olmak gibiydi!"

"Boyu ne kadardı?"

Kadın omuz silkti.

"Benimki 1.62 ve onun *kaburgalarına* ancak geliyordum. Yani bu durumda..."

"Buna inanmazsınız herhalde," dedi Brant, "ama bana iki metre gibi geldi. Hatta belki biraz daha fazla."

Sterling son bir soru sormaya hazırlandı. Bunu sona saklamıştı, çünkü bir sonuç çıkmayacağına neredeyse emindi.

"Bayan Moldow, bu adam nasıl ödeme yaptı?"

"Nakit," dedi kadın hemen.

"Anlıyorum." Sterling, Granger'a baktı. Bekledikleri yanıttı bu.

"Cüzdanındaki paraları *görmeliydiniz.*"

"Çoğunu harcadı," dedi Brant. "Bana beş dolar bahşiş verdi, ama o zaman cüzdanında pek bir şey kalmamıştı."

Sterling buna aldırmadı. "Nakit ödeme yapıldığına göre elinizde bu adamın kaydı yok."

"Hayır. Kaydı yok. Hager's'a birkaç sene içinde güvenlik kameraları konacak sanırım..."

"Yüzyıllar sonra," dedi Brant. "Pintilikte rakip tanımayız."

"Pekâlâ," dedi Sterling not defterini kapatarak, "gidiyoruz. Ama size kartvizitimi vermek istiyorum, böylece aklınıza yeni..."

"İsmini *biliyorum,*" dedi Nancy Moldow.

İkisi de dönüp ona baktılar.

"O kalın para tomarını çıkarmak için cüzdanını açınca ehliyetini gördüm. İsmi hayatta bir kez yapılacak türden bir satış olduğu için aklımda kaldı, ama daha da önemlisi... *görkemli* bir isim gibi gelmişti. Ona hiç uymuyordu sanki. Öyle bir adamın isminin Barney ya da Fred olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Şu Taşdevri'ndekiler gibi, bilirsiniz."

"İsmi neydi?" diye sordu Sterling.

"Clayton Blaisdell. Hatta *Küçük* Clayton Blaisdell'di sanırım."

O akşam beş buçukta aradıkları adamı saptamışlardı. Küçük Clayton Blaisdell, namı diğer Blaze; iki kere içeri atılmıştı, birinde çocukken kaldığı devlet yurdunun –Hetton Yurdu diye bir yerdi– müdürüne saldırıp dövmekten, diğerindeyse yıllar sonra dolandırıcılık ve sahtekârlıktan. Suç ortağı olduğundan şüphelenilen George Thomas Rackley, namı diğer Hırıltı, Blaze onun aleyhine ifade vermeyince kurtulmuştu.

Polis dosyalarına göre Blaisdell ile Rackley, Blaisdell'in yakalanmasına yol açan dolandırıcılık girişiminden (ki dinsel bir do-

laptı ve o iri çocuğun zihinsel yeteneklerini biraz aşıyordu) önce en az sekiz sene birlikte çalışmışlardı. Blaisdell, Güney Portland Islahevi'nde IQ testine girmiş ve "engelli sınırında" denen bir kategoriye girecek kadar düşük puan almıştı. Sayfanın kenarına birisi kırmızı büyük harflerle GERİ ZEKÂLI diye yazmıştı.

Sterling o dolandırıcılığın ayrıntılarını oldukça eğlenceli buldu. Tekerlekli sandalyedeki iri yarı bir adamı (Blaisdell'i) iten ufak tefek bir adam (Rackley olduğu neredeyse kesindi) kendini Rahip Gary Crowell olarak tanıtmıştı. Rahip Gary (kendine böyle diyordu), Japonya'daki misyonerlik faaliyetleri için para topladığını öne sürmüştü. Kurbanlar –çoğu bankada biraz parası olan yaşlı kadınlardı– kolay ikna olmazlarsa Rahip Gary bir mucize gerçekleştiriyordu. İsa'nın gücü sayesinde tekerlekli sandalyedeki iri yarı adamın tekrar yürümesini sağlıyordu.

Tutuklanmanın gerçekleşme şekli daha da eğlenceliydi. Arlene Merrill adlı seksenlik bir ihtiyar şüphelenmiş ve Rahip Gary ile "asistanı" salondayken polisi aramıştı. Kadın daha sonra onlarla polis gelene kadar konuşmak için salona geri dönmüştü.

Rahip Gary durumu sezip sıvışmıştı. Blaisdell kalmıştı. Tutuklamayı gerçekleştiren polis memuru raporuna "*Şüpheli henüz iyileşmediği için kaçmadığını söyledi,*" diye yazmıştı.

Sterling bütün bunları düşününce kaçırma işine iki kişinin karıştığına karar verdi. En az iki. Rackley mutlaka bu işin içindeydi, yoksa Blaisdell gibi salak bir adam bunu tek başına kıvıramazdı.

Telefonu açtı, bir arama yaptı. Birkaç dakika sonra telefonu çaldı ve açınca şaşırdı. George Thomas "Hırıltı" Rackley geçen sene ölmüştü. Portland rıhtımındaki tanınmış bir kumarhanenin yakınlarında bıçaklanmış halde bulunmuştu.

Lanet olsun. Öyleyse başka biri vardı.

O çam yarması herifi bir zamanlar Rackley'nin yönettiği gibi şimdi yöneten biri olmalıydı.

Mutlaka böyle biri vardı, değil mi?

O gece yedide, bütün eyalette Küçük Clayton Blaisdell için arama emri çıkarıldı; birkaç yıl sonra bu emirlere BOLO denecekti.

Bu arada Gorhamlı Jerry Green, Mustang'inin çalındığını fark etmişti. Kırk dakika kadar sonra arabası Eyalet Polisi'nin arama listesindeydi.

O sıralar Westbrook Polis Departmanı, Sterling'e Georgia Kingsbury adlı bir kadının numarasını verdi. Bayan Kingsbury akşam gazetesini okurken, oğlu omzunun üstünden bakarak polisin çizdiği resmi göstermiş ve "Çamaşırhanedeki adam gazetede ne arıyor? Hem niye kafasındaki çukuru çizmemişler?" diye sormuştu.

Bayan Kingsbury, Sterling'e "Bakar bakmaz, aman Tanrım dedim," dedi.

7.40'ta Sterling ile Granger, Kingsburylerin evine vardılar. Ana oğula Küçük Clayton Blaisdell'in hapishane fotoğrafının bir kopyasını gösterdiler. Kopya bulanıktı, ama Kingsburyler hemen teşhis ettiler. Sterling, Blaisdell'in akılda kalan biri olduğunu tahmin etti. Norma Gerard'ın hayatı boyunca içinde yaşadığı evde gördüğü son şeyin bu çam yarması olduğunu düşünmek Steerling'in hiddete kapılmasına yol açtı.

"Bana gülümsedi," dedi Kingsburylerin oğlu.

"Ne hoş evlat," dedi Sterling ve çocuğun saçını okşadı.

Çocuk geri çekildi. "Elin soğuk," dedi.

Arabada Granger "Büyük patronun çocuk için alışveriş yapmaya öyle bir herifi göndermesi tuhaf değil mi sence?" dedi. "Çok kolay akılda kalacak bir herifi?"

Sterling düşününce bunu gerçekten biraz tuhaf buldu, ama Blaisdell'in yaptığı alışverişin boyutu akla başka bir şeyi de getiriyordu. Bu iyimser bir fikir olduğundan üstünde odaklanmaya karar verdi. Bebek için yapılan onca alışveriş, onu en azından şimdilik sağ tutmak niyetinde olduklarının göstergesiydi.

Granger hâlâ ona bakıyor, yanıt bekliyordu.

Bu yüzden Sterling "O tipler neyi, neden yaparlar kimbilir?" dedi. "Haydi gidelim."

Bebeği kaçıranlardan biri olduğu neredeyse kesinleşmiş olan Blaisdell'in ismi 20.05'te eyalet polisine ve yerel polise bildirildi. 20.20'de Portland kışlasından Eyalet Atlı Polisi Paul Hanscom, Sterling'i aradı. Hanscom, Georgia Kingsbury'nin Blaisdell'i gördüğü alışveriş merkezinde, aynı saatlerde 1970 Mustang'in çalındığını bildirdi. FBI'ın bunu APB'ye[18] eklemek isteyip istemeyeceğini sordu. Sterling, FBI'ın bunu çok isteyeceğini söyledi.

Sterling artık Ajan Granger'ın sorusunun yanıtını bildiğine karar verdi. Aslında çok basitti. Operasyonun beyni, Blaisdell'den daha zekiydi –bebeğin bakımını bahane ederek geri planda kalacak kadar zekiydi– ama *çok da* zeki değildi.

Şimdi artık bütün mesele çemberin daralmasını beklemekti. Ve ummaktı...

Ama Ajan Sterling sadece ummaktan fazlasını yapabileceğine karar verdi. O gece 22.15'te koridorun ucundaki erkekler tuvaletine gidip kabinlerle pisuvarlara baktı. İçerisi boştu. Buna şaşırmadı. Burası aslında küçük bir ofisti o kadar, FBI'ın kıçındaki kırsal bir sivilceydi. Ayrıca vakit geç oluyordu.

Kabinlerden birine girdi, diz çöktü ve çocukken yaptığı gibi ellerini kavuşturdu. "Tanrım, ben Albert. O bebek hâlâ yaşıyorsa ona göz kulak ol, tamam mı? Ayrıca Norma Gerard'ı öldüren adamı bulursam lütfen onu öldürmem için bana bahane vermesini sağla. Sağ ol. Oğlun İsa'nın adına sana dua ediyorum."

Erkekler tuvaleti boş olduğu için üstüne bir de Ave Maria okudu.

18 Bütün Noktalara Bildiri. (çev.)

– On Yedinci Bölüm –

Bebek onu sabah dörde çeyrek kala uyandırdı ve biberonla bile sakinleşmedi. Ağlamayı sürdürünce Blaze biraz korkmaya başladı. Elini Joe'nun alnına koydu. Teni serin gibiydi, ama çığlıkları ürkütücüydü. Blaze çocuğun damarlarının çatlayacağından korktu.

Joe'yu bez değiştirme masasına koydu. Bezini çıkardı ve sorunun onda olmadığına karar verdi. Nemliydi, ama boklu değildi. Blaze çocuğun poposunu pudralayıp yeni bir bez bağladı. Çığlıklar devam ediyordu. Blaze korkunun yanı sıra kendini çaresiz hissetmeye başladı.

Blaze çığlıklar atan bebeği omzuna koydu. Mutfakta geniş turlar atarak onu gezdirmeye başladı. "Sus," dedi. "İyisin. Sorunun yok. *Harikasın*. Uyu. Haydi bebecik, hanimiş bebecik. Şşşt bebecik, şşşt. Yoksa karda uyuyan ayıyı uyandırırsın, o da bizi ham yapmak ister. Şşşşşşşşt."

Belki sebebi yürümekti. Belki de Blaze'in sesiydi. Her halükârda Joe'nin çığlıkları azaldı ve kesildi. Kulübenin mutfağında birkaç tur daha atıldığında bebeğin kafası Blaze'in boynunun kenarına yaslandı. Solukları uzadı ve uyuyakaldı.

Blaze onu özenle beşiğe yatırıp sallamaya başladı. Joe kımıldadı, ama uyanmadı. Ağzını bulan minik elini hararetle çiğneme-

ye başladı. Blaze şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Belki de bir terslik yoktu sonuçta. Kitapta dendiğine göre ya dişleri kaşınınca ya da acıkınca ellerini öyle çiğnerlerdi ve Blaze, Joe'nun acıkmadığına emindi.

Bebeğe tepeden bakarken Joe'ya tatlı denilebileceğini bu sefer daha bilinçli olarak düşündü. Sevimliydi de. Bunu herkes görebilirdi. *Çocuk ve Bebek Bakımı*'nda doktorun bahsettiği evrelerden geçerek büyümesini seyretmek ilginç olurdu. Joe emeklemeye başlamak üzereydi. O bacaksız, Joe'nun onu kulübeye getirişinden sonra defalarca el ve dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Daha ileride yürüyecekti... ve ağzından çıkan sesler sözlere dönüşecekti... sonra da... sonra...

Sonra hayatında *birisi* olacaktı.

Rahatsız edici bir düşünceydi bu. Blaze artık uyuyamazdı. Kalkıp radyoyu açtı, sesini kısık tuttu. Rekabet içindeki bin kanalın cızırtısı arasından WLOB'nin güçlü sinyalini arayıp buldu.

Sabah 04.00 haberlerinde kaçırılma olayıyla ilgili bir gelişme yoktu. Bu sorun değil gibiydi; mektubu henüz Gerardların eline geçmemiş olmalıydı. Hatta belki yarına kadar geçmezdi, alışveriş merkezinden mektupların ne zaman alındığına bağlıydı. Ayrıca polisin elinde ipucu yoktu herhalde. Dikkatli davranmıştı, Oakwood'daki o herif hariç (Blaze ismini unutmuştu bile); George'un "cidden temiz iş" diyeceği türden bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Bazen iyi bir dolandırıcılığın ardından, o ve George bir şişe Four Roses alırlardı. Sonra sinemaya gidip büfeden aldıkları kolayı Roses'la karıştırarak içerlerdi. Film uzunsa bazen bittiğinde George yürüyemeyecek kadar sarhoş olurdu. Daha ufak tefek olduğundan içki onu daha çok etkiliyordu. Güzel zamanlardı. Blaze'in aklına Johnny Cheltzman'la birlikte Nordica'da gösterilen eski filmleri kıs kıs gülerek seyrettikleri günleri getiriyordu.

Radyoda tekrar müzik başladı. Joe mışıl mışıl uyuyordu. Blaze kendisinin de yatağa geri dönmesi gerektiğini düşündü. Yarın yapacak çok iş vardı. Hatta belki de bugün. Gerardlara bir fidye mesajı daha göndermek istiyordu. Parayı almak için aklına güzel bir fikir gelmişti. Dün gece gördüğü rüyada gelmişti, şu çılgınca rüyada. O zaman anlam verememişti, ama bebeğin ağlamasıyla uyanmadan önceki tatlı, derin, rüyasız uykusu zihnini açmıştı sanki. Onlara fidyeyi bir uçaktan atmalarını söyleyecekti. Çok yüksekten uçmayan küçük bir uçaktan. Mektupta uçağın 1. Otoban üzerinden, Portland'dan Massachusetts sınırına doğru güneye uçmasını ve sinyal veren kırmızı bir ışığı aramasını söyleyecekti.

Blaze bunu nasıl yapacağını biliyordu: ikaz lambalarıyla. Şehirdeki hırdavatçıdan yarım düzine alıp, seçtiği bir yere yığacaktı. Kolayca görülürlerdi. Mekânı da seçmişti: Ogunquit'in güneyindeki bir oduncu yolu. O yoldaki bir açıklıkta bazen kamyoncular park edip öğle yemeklerini yer ya da kamyon kasasında taşıdıkları uyku tulumlarında kestirirlerdi. Açıklık 1. Otoban'a yakındı ve otobanın üstünden uçan bir pilot, yığın halinde durup da dev bir kırmızı el feneri gibi parlayan ikaz lambalarını mutlaka görürdü. Blaze fazla zamanı olmayacağını biliyordu, ama yeterince olacağını düşünüyordu. O oduncu yolu haritalarda yer almayan, Boggy Steam Yolu ve Bumpnose Yolu gibi isimlere sahip bir sürü karmaşık yola açılıyordu. Blaze hepsini biliyordu. Bir tanesi 41. Otoban'a çıkıyordu ve Blaze oradan kuzeye geri dönebilirdi. Ortalık yatışana kadar saklanacak bir yer bulabilirdi. Hetton Yurdu'na gitmeyi bile düşünmüştü. Orası şimdi boştu ve kapatılmıştı, önüne SATILIK tabelası dikilmişti. Blaze son birkaç sene içinde oraya defalarca gitmişti, mahalledeki sözde hayaletli evde ödü patlamış küçük bir çocuk gibi oraya çekilmişti.

Gerçi ona göre HY *cidden* hayaletliydi. Bunu biliyordu; kendisi de hayaletlerden biriydi.

Her neyse, her şey yolunda gidecekti, önemli olan buydu. Bir ara korkutucu olmuştu ve o yaşlı kadına üzülüyordu (adını da unutmuştu), ama artık gayet temiz bir iş...

"Blaze."

Banyoya baktı. Kesinlikle George'tu. Banyo kapısı, George'un tuvaletini yaparken konuşmak istediğinde hep bıraktığı şekilde aralıktı. Bunu yaparken bir keresinde "İki uçtan da bok çıkıyor," deyince birlikte gülmüşlerdi. İsteyince eğlenceli olabiliyordu, ama sesinden anlaşıldığı kadarıyla bu sabah hiç eğlenceli bir ruh halinde değildi. Ayrıca Blaze banyodan son çıkışında o kapıyı kapadığını sanıyordu. Belki bir esinti yüzünden açılmıştı, ama esinti filan hissetmi...

"Seni yakalamak üzereler Blaze," dedi George. Sonra umutsuzca bir homurtuyla: "Salak herif."

"Kim yakalamak üzere?" diye sordu Blaze.

"Polisler. Kimden bahsediyorum sandın ki, Cumhuriyetçi Ulusal Komite'den mi? FBI. Eyalet Polisi. Yerel maviliier bile."

"Hayır, öyle bir şey yok. Cidden iyi gidiyorum Blaze. Sahiden. Temiz iş oldu. Sana ne yaptığımı anlatayım, ne kadar dik..."

"Bu kulübeden kaçmazsan, yarın öğlene kadar seni yakalayacaklar."

"Nasıl... ne..."

"O kadar aptalsın ki kendi ayağına takılıyorsun. Niye uğraşıyorum bilmem. Bir düzine hata yaptın. Şansın varsa polisler şimdiye kadar sadece altı ya da sekiz tanesini keşfetmiştir."

Blaze başını eğdi. Yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Ne yapmalıyım?"

"Buradan kaç. Hemen."

"Nereye..."

"Ayrıca çocuktan kurtul," dedi George. Neredeyse aklına sonradan gelmişçesine.

"*Ne?*"

"Anlatamıyor muyum? Ondan kurtul. Kahrolası bir yük o. Fidyeyi onsuz da alabilirsin."

"Ama onu geri götürürsem nasıl..."

"Onu geri götürmekten bahsetmiyorum!" diye bağırdı George. "Onu ne sanıyorsun, kahrolası bir depozitolu şişe mi? Onu öldürmekten bahsediyorum! Hemen şimdi yap!"

Blaze ayaklarını kımıldattı. Kalbi küt küt atıyordu ve George'un birazdan banyodan çıkacağını umuyordu çünkü çişi gelmişti ve lanet olası bir hayaletin yanında işemeyecekti. "Bekle... düşünmeliyim. George, belki biraz yürüyüşe çıksan... sen geri dönünce konuşabiliriz."

"*Düşünemezsin!*" George'un sesi neredeyse ulumaya dönüşecek kadar yükselmişti. Sanki acı çekiyordu. "Bunu anlaman için polislerin gelip de boynunun tepesinde taşıdığın o taş parçasına bir kurşun sıkmaları mı gerekiyor? *Düşünemezsin* Blaze! Ama *ben düşünebilirim!*"

Sesi alçaldı. Makulleşti. Neredeyse ipeksi bir tona büründü.

"Şimdi uyuyor, yani hiçbir şey hissetmez. Yastığını al –hatta senin gibi koktuğu için hoşuna gider– sonra da suratına bastır. Sımsıkı bastır. Ebeveyni çoktan öldüğünü düşünüyordur zaten eminim. Yerine yeni bir Cumhuriyetçi peydahlamak için hemen ertesi gece işe koyulmuşlardır herhalde. Sonra da fidyeyi almayı deneyebilirsin. Ve sıcak bir yerlere gitmeyi. Bunu hep istemiştik. Değil mi? Değil mi?"

Doğru söylüyordu. Acapulco ya da Bahama Adaları gibi bir yerlere.

"Blaze, ne diyorsun ahbap? Haklı mıyım, yoksa çok mu haklıyım?"

"Haklısın George. Galiba."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Bizde işler böyledir."

Birden artık hiçbir şey basit görünmez oldu. George polisin giderek yaklaştığını söylediyse muhtemelen haklıydı, mavililerin kokusunu alırdı hep. Ayrıca buradan bir an önce gidecekse, çocuk *sahiden* ona ayakbağı olurdu... George bu konuda da haklıydı. Artık işi o kahrolası fidyeyi alıp bir yerlerde saklanmaktı. Ama çocuğu öldürmek? *Joe*'yu öldürmek?

Blaze'in aklına birden, onu *sahiden* öldürürse –çok, çok nazikçe– Joe'nun dosdoğru cennete gidip orada bir bebek melek olacağı fikri geldi. Yani belki de George bu konuda da haklıydı. Blaze, kendisinin çoğu insan gibi cehenneme gideceğine emindi. Burası pis bir dünyaydı ve insan yaşadıkça daha çok kirleniyordu.

Yastığı alıp büyük odaya, ocağın yanında uyuyan Joe'ya gitti. Joe'nun eli ağzından düşmüştü, ama parmaklarında hâlâ o hararetli çiğnemeden kalan izler vardı. Burası acı verici bir dünyaydı da. Sadece pis değil, aynı zamanda acı vericiydi. Dişlerin çıkması acıların en hafifi ve daha başlangıcıydı.

Blaze elinde yastıkla beşiğin başında durdu; yastığın kılıfında saç toniği izleri vardı hâlâ. Eskiden saçı varken kullandığı toniğin.

George her zaman haklıydı... haksız olduğu zamanlar hariç. Blaze'e bu iş hâlâ yanlış geliyordu.

"Öff," dedi ve sesi aklına suyu getirdi.

"Çabuk ol," dedi George banyodan. "Acı çektirme."

Blaze diz çöküp yastığı bebeğin yüzüne koydu. Dirsekleri beşikteydi, o küçük göğüs kafesinin iki yanındaydı ve Joe'nun iki kere nefes aldığını... durduğunu... tekrar nefes aldığını... tekrar durduğunu hissedebiliyordu. Joe kımıldanıp sırtını kavislendirdi. Aynı anda başını çevirip tekrar soluk almaya başladı. Blaze yastığı biraz daha bastırdı.

Ağlamadı. Blaze çocuğun ağlamasının daha iyi olabileceğini düşündü. Bebeğin böcek gibi sessizce ölmesi acıklıdan da beter geliyordu. Korkunçtu. Blaze yastığı kaldırdı.

Joe başını çevirdi, gözlerini açtı, kapadı, gülümsedi ve başparmağını ağzına soktu. Sonra tekrar uykuya daldı.

Blaze kesik kesik soluyordu. Göçük alnı ter içinde kalmıştı. Yumruklarıyla hâlâ tuttuğu yastığa baktı ve sıcakmışçasına bırakıverdi. Titremeye başladı ve kesilsin diye karnını tuttu. Kesilmiyordu. Birazdan her tarafı zangır zangır titremeye başladı. Kasları telgraf telleri gibi uğulduyordu.

"İşini bitir Blaze."

"Hayır."

"Sen yapmazsan ben yaparım."

"Yap öyleyse."

"Onu elinde tutacağını sanıyorsun, değil mi?" George banyodan güldü. Su borusundan akan suyu çağrıştıran bir sesti. "Zavallı avanak. Yaşamasına izin verirsen büyüyünce senden nefret eder. Nefret ettirirler. O iyi insanlar. O iyi, zengin, göt, Cumhuriyetçi milyonerler. Sana hiçbir şey öğretmedim mi Blaze? Bir avanağın bile anlayabileceği dilden konuşayım: Yanıyor olsan, ateşi söndürmek için üstüne işemezler bile."

Blaze yere, orada yatan korkunç yastığa baktı. Hâlâ titriyordu, ama şimdi ayrıca yüzü yanıyordu. George'un haklı olduğunu biliyordu. Yine de "Yanmayı planlamıyorum George," dedi.

"*Hiçbir şeyi* planlamazsın zaten! Blazer, agu agu yapan şu minik, mutlu oyuncağın büyüyüp koca adam olunca sırf senin kahrolası mezarına tükürmek için ta on beş kilometre öteden gelecek. Şimdi son kez söylüyorum, *o çocuğu öldür*!"

"Hayır."

Birden George gitti. Belki sahiden de oradaydı, çünkü Blaze bir şeyin –bir varlığın– kulübeyi terk ettiğini hissetti. Pencereler açılmadı, kapılar kapanmadı, ama evet; kulübe şimdi daha boştu.

Blaze banyo kapısına gidip ayağıyla açtı. İçeride lavabodan başka bir şey yoktu. Paslı bir duş. Bir de klozet.

Tekrar uyumaya çalıştı ama yapamadı. Az kalsın yapacağı şey kafasının içinde perde gibi asılıydı. George'un söyledikleri de: *Seni yakalamak üzereler. Ve bu kulübeden kaçmazsan, yarın öğlene kadar seni yakalayacaklar.*

En kötüsü de: *Büyüyüp koca adam olunca sırf senin kahrolası mezarına tükürmek için ta on beş kilometre öteden gelecek.*

Blaze ilk kez cidden avlandığını hissetti. Bir bakıma şimdiden yakalandığını hissediyordu... kaçamayacağı bir ağda çırpınan bir böcek gibi. Aklına eski film replikleri gelmeye başladı. *Onu ölü ya da diri yakalayın. Hemen dışarı çıkmazsan içeri geliyoruz ve ateş ederek geleceğiz. Eller havaya pislik... her şey bitti.*

Doğrulup oturdu, terliyordu. Saat beşe geliyordu, bebeğin ağlamasıyla uyanmasından beri bir saat kadar geçmişti. Şafak sökecekti, ama şimdilik ufuktaki hafif bir turuncu çizgiden ibaretti. Tepedeki yıldızlar her şeye kayıtsız kalarak kadim eksenlerinde dönüyorlardı.

Bu kulübeden kaçmazsan, yarın öğlene kadar seni yakalayacaklar.

İyi ama nereye gidecekti?

Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. Günlerdir biliyordu.

Kalkıp hızlı, sert hareketlerle giyindi: Termal iç çamaşırları, yün gömlek, iki çift çorap, Levi's, botlar. Bebek hâlâ uyuyordu ve Blaze'in ancak ona göz atacak zamanı oldu. Lavabonun altından aldığı kâğıt poşetlere bebek bezlerini, Playtex Nurser biberonları, süt kutularını koymaya başladı.

Poşetler dolunca onları çalıntı Ford'un yanında duran Mustang'e taşıdı. En azından Mustang'in bagajının anahtarına sahipti ve poşetleri oraya koydu. Koşarak eve döndü. Gitmeye karar verince paniklemişti.

Bir başka poşete Joe'nun giysilerini koydu. Bez değiştirme masasını katlayıp onu da aldı, Joe'nun yeni bir yerde onu seveceğini, çünkü alışık olduğunu belli belirsiz düşünerek. Mustang'in bagajı ufaktı, ama poşetlerin bir kısmını arka koltuğa koyarak bez değiştirme masasını sıkıştırmayı başardı. Beşik de arka koltuğa konabilirdi. Bebeğin yiyeceklerini yolcu koltuğunun altına koyup üzerlerine battaniyeleri yerleştirebilirdi. Joe'nun iştahı giderek açılıyordu.

Bir kere daha gidip geldikten sonra Mustang'i çalıştırdı ve içerisi güzelce ısınsın diye klimayı açtı. Saat beş buçuktu. Gün ağarıyordu. Yıldızlar solmuştu; artık sadece Venüs parlıyordu.

Blaze eve geri dönüp Joe'yu beşiğinden aldı ve yatağına yatırdı. Bebek mırıldansa da uyanmadı. Blaze beşiği arabaya götürdü.

Geri dönünce telaşla etrafa bakındı. Radyoyu pencere denizliğinden aldı, fişini çıkardı, kablosunu çevresine doladı ve masaya bıraktı. Yatak odasında, yatağın altından eski kahverengi bavulunu çıkardı – yıpranmıştı ve kenarları sürtünmekten beyazlaşmıştı. Giysilerinin geri kalanını apar topar içine tıktı. Bunların tepesine birkaç porno dergiyle birkaç çizgi roman koydu. Bavulla radyosunu dışarıdaki, dolmaya başlamış olan arabaya götürdü. Ardından son bir kez eve geri döndü.

Bir battaniye serip Joe'yu üstüne koydu, sarmaladı ve o bohçayı ceketinin içine soktu. Sonra ceketinin fermuarını çekti. Joe artık uyanmıştı. Kozasından bir gerbil gibi kafasını çıkarmış bakınıyordu.

Blaze onu arabaya taşıdı, direksiyonun başına geçti ve Joe'yu yolcu koltuğuna bıraktı.

"Şimdi, sakın oradan düşeyim deme Sıska," dedi.

Joe gülümsedi ve hemen battaniyeyi başına çekti. Blaze hafifçe kıkırdadı ve aynı anda zihninde Joe'nun yüzüne yastığı bastırışı belirdi. Ürperdi.

Geri geri odunluktan çıktı, arabayı çevirip araba yoluna girdi... ve her ne kadar farkına varmasa da bölgedeki yolların çeşitli yerlerine kurulmuş olan barikatlarla karşılaşmadan iki saatten kısa bir süre içinde uzaklaştı.

Portland'la banliyölerinin çevresinden dolanmak için arka ve tali yolları kullandı. Motorun düzenli sesiyle klimanın yaydığı sıcak hava Joe'yu neredeyse anında rüyalar diyarına geri götürmüştü. Blaze en sevdiği country müzik kanalını açtı, çünkü şafakta yayına başlıyorlardı. Her sabahki gibi İncil'den alıntılar okundu, sonra bir çiftlik raporu verildi, ardından Houston'daki Freedom Line'da çıkan sağcı bir başmakale okundu ki George duysa ağzına geleni söylerdi.

"4. Joseph Gerard'ı kaçıranların aranması sürüyor," diye bildirdi spiker ciddiyetle, "ve birkaç yeni gelişme olabilir."

Blaze kulaklarını dört açtı.

"Soruşturmaya yakın bir kaynağın iddiasına göre Portland Posta İşletmesi dün gece muhtemel bir fidye mektubu aldı ve bu mektubu arabayla doğrudan Gerardların evine gönderdi. Yerel yetkililer ve Federal Soruşturma Bürosu'nun baş ajanı Albert Sterling yorumda bulunmadılar."

Blaze bu kısma dikkat etmedi. Mektubunun Gerardların eline geçmesi iyiydi. Bir sonraki sefer onları araması gerekecekti. Zaten yanına gazete, zarf ve tutkal malzemesi almayı unutmuştu. Hem telefon etmek her zaman daha iyiydi. Daha çabuktu.

"Sırada hava durumu var. Merkezi Yukarı New York Eyaleti'nde bulunan alçak basıncın doğuya yönelmesiyle birlikte New Englandlıların mevsimin en şiddetli kar fırtınasını yaşamaları bekleniyor. Ulusal Hava Servisi tipi uyarısında bulundu ve bugün öğlenden itibaren kar yağışı görülebilir."

Blaze 136. Otoban'a, üç kilometre sonra da Stinkpine Yolu'na saptı. Johnny ile birlikte bir zamanlar kunduzların baraj kurmalarını seyrettiği gölün –şimdi donmuştu– kenarından geçerken düşsü ve yoğun bir *déjà vu* hissine kapıldı. Blaze'in Johnny ve İtalyana benzer bir çocukla birlikte gizlice girdiği, terk edilmiş bir çiftlik evi vardı. Bir dolapta bir sürü ayakkabı kutusu bulmuşlardı. Bir tanesinde müstehcen resimler vardı –her şeyi yapan erkeklerle kadınlar, kadınlarla kadınlar, hatta bir tanesinde bir kadınla bir at ya da eşek– onlara akşama kadar bakmışlar, hisleri hayretle şehvet ve tiksinti arasında gidip gelmişti. Blaze, İtalyana benzeyen çocuğun ismini hatırlayamıyordu, sadece herkesin ona Toe-Jam dediğini hatırlıyordu o kadar.

Blaze bir buçuk kilometre ötedeki çataldan sağa sapıp özensizce (ve daracık) kürenmiş ve ardından tekrar karla kaplanmasına göz yumulmuş çukurlu, bozuk bir yola girdi. Üç yüz metre kadar sonra, çocukların Sweet Baby Sapağı dedikleri (Blaze eskiden sebebini biliyordu, ama şimdi unutmuştu) bir virajın ilerisinde, yola gerilmiş bir zincire rastladı. Blaze çıktı, zincire yürüdü ve çürük asma kilidi hafifçe çekerek açtı. Buraya daha önce de gelmişti ve o zaman kilidin eskimiş mekanizmasını kırmak için defalarca sertçe çekmek zorunda kalmıştı.

Zinciri yere bırakıp ilerideki yolu taradı. Son fırtınadan beri kürenmemişti, ama gerileyip biraz hız kazanırsa Mustang'in sorun çıkarmayacağını düşündü. Daha sonra gelip zinciri tekrar yola gerebilirdi; ilk defa olmayacaktı bu. Burası onu çekiyordu.

En güzeli ne miydi? Kar geliyordu ve kar, izlerini örtecekti.

Arabaya bindi, geri vitese aldı ve yaklaşık altı metre geri geri gitti. Sonra birinci vitese geçip gaza bastı. Mustang adına yakışır bir şekilde harekete geçti. Motor hırlıyordu ve arabanın sahibinin taktırdığı RPM göstergesi kırmızıya geçiyordu, bu yüzden Blaze

elinin kenarıyla vites yükseltti, küçük çalıntı midillisi zorlanmaya başlarsa tekrar düşürebileceğini düşünerek.

Kara daldı. Mustang kaymaya çalıştı, ama Blaze onu kontrol altında tuttu ve arabanın hoş, minik burnu düzeldi. Blaze yarı rüya olan bir anıya dalmış bir adam gibi araba kullanıyor, iki tarafta uzanan, Mustang'in saplanıp kalacağı gizli çukurlardan uzak durmak için bu rüyaya güveniyordu. Hızlanan arabanın iki yanından karlar uçuşuyordu. Çamlardan yükselen kargalar kirli beyaz gökyüzüne süzüldüler.

Birinci tepeye çıktı. Ardından yol sola sapıyordu. Araba yine kaymaya çalışınca Blaze ona bir kez daha hâkim oldu son anda; direksiyon bir an ellerinin arasında dönmüştü ve sonra tekerlekler zemini hafifçe kavrayınca yeniden kontrolü altına girdi. Uçuşan karlar ön camı kapladı. Blaze silecekleri çalıştırdı, ama bir an arabayı körlemesine sürdü, dehşet ve neşeyle gülerek. Ön cam tekrar temizlenince hemen ileride ana bahçe kapısını gördü. Kapalıydı, ama artık elini uyuyan bebeğin göğsüne düşmesin diye koyup da dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Mustang karın içinde saatte atmış kilometreyle sarsıla sarsıla gidiyordu. Bir tangırtıyla birlikte arabanın şasisi sarsıldı ve rot balans ayarı muhtemelen iflah olmaz şekilde bozuldu. Parçalanan tahtalar etrafa uçuştu. Mustang ileri geri yükselip alçaldı... döndü... durdu.

Blaze motoru tekrar çalıştırmak için elini uzattı, ama motor hırıldadıktan sonra sustu.

Orada, karşısında kasvetli Hetton Yurdu duruyordu: İsli tuğlalardan oluşma üç kat. Başını kaldırıp tahtalarla kapatılmış pencerelere donakalmış bir halde baktı. Daha önce geldiği zamanlarda da böyle olmuştu. Eski anılar canlandı, renklendi, ayaklanmaya başladı. John Cheltzman'ın onun yerine ödevlerini yapışı. Kanun'un bunu keşfedişi. Bulunan cüzdan. Cüzdandaki parayı nasıl harcayacaklarını planlamakla geçirdikleri uzun geceler, ışık-

lar söndükten sonra yataktan yatağa fısıldaşmaları. Yer cilası ve tebeşir kokusu. Duvarlardaki ürkütücü resimler, sanki insanı takip eden gözler.

Kapıda iki tabela vardı. Birinde CUMBERLAND İLÇESİ ŞERİFİ TARAFINDAN GİRİŞ YASAKLANMIŞTIR yazılıydı. Diğerindeyse SATILIK YA DA KİRALIK, CASTLE ROCK, MAİNE'DEKİ EMLAKÇI GERALD CLUTTERBUCK'I ARAYIN yazılıydı.

Blaze, Mustang'i çalıştırdı, birinci vitese aldı ve yavaş yavaş gitti. Tekerlekler kaymaya çalışıyordu durmadan ve Blaze direksiyonu sımsıkı tutmak zorunda kalıyordu, ama küçük araba hâlâ çalışmaya gönüllüydü ve ana binanın doğu tarafından yavaşça ilerledi. O binayla yandaki uzun ve alçak depo arasında biraz boşluk bulunuyordu. Hareket etmeyi sürdürsün diye gazı sonuna kadar kökleyerek Mustang'i oraya soktu. Motoru durdurduğundaki sessizlik sağır ediciydi. Mustang'in artık en azından kendisinin işine yaramayacağını kimsenin söylemesine gerek yoktu; en erken ilkbahara kadar burada kalacaktı.

Blaze ürperdi, oysa arabanın içi soğuk değildi. Evine geldiğini hissediyordu.

Kalmaya.

Arka kapıyı uğraşarak açıp, üç battaniyesiyle güzelce sarmalamış olduğu Joe'yu içeri soktu. İçerisi dışarıdan daha soğuk gibiydi. Sanki soğuk, binanın kemiklerine işlemişti.

Bebeği yukarıya, Martin Coslaw'un ofisine götürdü. Buz tutmuş penceredeki isim kazınmıştı ve ardındaki oda boş bir kutudan ibaretti. Burada artık Kanun'un varlığı hissedilmiyordu. Blaze ondan sonra kimin geldiğini anımsamaya çalıştıysa da başaramadı. Hem zaten o zaman kendisi yoktu. Kuzey Windham'a, kötü çocukların gittiği yere gitmişti.

Joe'yu yere bırakıp binada gezinmeye başladı. Birkaç masa, ortalığa saçılmış birkaç tahta parçası, buruşuk kâğıtlar vardı. Bunlardan bir kucak dolusu aldı, ofise taşıdı ve duvara monte edilmiş küçük şöminede ateş yaktı. Ateş istediği kıvama gelince ve bacanın tıkalı olmadığına emin olunca Mustang'e geri dönüp içini boşaltmaya başladı.

Öğlen olduğunda yerleşmişti. Bebek beşiğindeydi, hâlâ uyuyordu (gerçi uyanma belirtileri göstermeye başlamıştı). Bezleri ve konserve mamaları raflara özenle dizilmişti. Blaze kendine bir sandalye bulmuş ve bir köşeye iki battaniyeyi döşek niyetine sermişti. Oda biraz ısınmıştı, ama hâlâ soğuktu. Soğuk duvarlardan sızıyor ve kapının altından esiyordu. Çocuğu sarmalanmış halde tutması gerekecekti.

Blaze ceketini giyip dışarı çıktı, önce yoldaki zincire gitti. Zinciri eski yerine taktı ve kırık olmasına karşın kilidin hâlâ kapanabilmesine sevindi. Kırık olduğu sadece çok yakından bakınca anlaşılıyordu. Sonra parçalanmış ana bahçe kapısına gitti. Kapının büyük parçalarını olabildiğince doğrulttu. Hiç inandırıcı görünmüyordu, ama en azından parçaları kara saplayınca dik durdular (artık ter içindeydi). Hem lanet olsun... bu kadar yaklaşan olursa başı zaten belada demekti. Salak olabilirdi ama *o kadar* da değildi.

Geri döndüğünde Joe uyanıktı ve açlıktan bağırıyordu. Bu artık Blaze'i eskisi kadar korkutmuyordu. Çocuğa minik ceketini giydirdi (yeşil... ve sevimliydi), sonra gezinsin diye yere bıraktı. Joe sürünmeye çalışırken Blaze bir etli mama konservesini açtı. Lanet olası kaşığı bulamadığından –eninde sonunda bir yerden çıkardı herhalde, çoğu şey gibi– çocuğa parmağının ucuyla yedirdi. Geceleyin Joe'nun bir dişinin daha çıktığını görmek çok hoşuna gitti. Böylece üç tane dişi olmuştu.

"Kusura bakma, soğuk," dedi Blaze, "Bir çaresine bakarız, tamam mı?"

Joe akşam yemeğinin soğuk olmasına aldırmadı. Hapır hupur yedi. Sonra karnı doyunca karın ağrısı yüzünden ağlamaya başladı. Blaze neden ağladığını biliyordu; artık karın ağrısı ağlamasını, diş çıkarma ağlamasını ve *yoruldum* ağlamasını birbirlerinden ayırt edebiliyordu. Joe'yu omzuna koyup odada onunla birlikte gezindi, sırtını okşadı ve tatlı sözler söyledi. Sonra, Joe ağlamayı sürdürünce, Blaze tatlı sözler söylemeyi sürdürerek onunla birlikte koridorda ileri geri dolandı. Joe ağlamanın yanı sıra titremeye başlayınca Blaze onu bir battaniyeyle sardı ve kenarını kafasının üstünden aşağı kukuleta gibi çekti.

Üçüncü kata çıkıp 7. Oda'ya, Martin Coslaw'la ilk kez, aritmetik dersinde tanıştığı yere gitti. İçeride üç sıra kalmış, bir köşeye yığılmışlardı. Birinin üstünde, daha sonradan yazılmış iç içe bir sürü grafitinin (kalpler, erkek ve kadın cinsel organları, emdirme ve domaltma istekleri) arasında neredeyse kaybolmuş halde duran, özenle ve büyük harflerle bizzat yazmış olduğu CB baş harflerini gördü.

Şaşırarak bir eldivenini çıkarıp parmaklarını o eski kesiklerin üstünde gezdirdi. Doğru dürüst hatırlamadığı bir çocuk kendisinden önce buraya gelmişti. İnanılmazdı. Üzücüydü de, telefon tellerinde tek başlarına oturan kuşları aklına getiren tuhaf bir şekilde. Kesikler eskiydi, tahtaya verilen hasar zamanla belirsizleşmişti. Tahta onları kabullenmiş, kendi parçasına dönüştürmüştü.

Arkasında bir tıkırtı duyar gibi olunca hızla döndü.

"George?"

Yanıt gelmedi. Sözcük yankılanarak geri döndü. Onunla dalga geçiyordu sanki. Milyon filan yok, sadece bu oda var, diyordu sanki. Bu oda bir zamanlar utandığı ve korktuğu yerdi. Bu oda öğrenmeyi beceremediği yerdi.

Joe omzunda kımıldanıp hapşırdı. Burnu kırmızıydı. Ağlamaya başladı. Sesi o soğukta ve boş binada incecikti. Rutubetli tuğlalar tarafından emiliyordu sanki.

"Yapma," dedi Blaze tatlı bir sesle. "Sorun yok, ağlama. Buradayım. Sorun yok. İyisin. İyiyim."

Bebek yine titriyordu ve Blaze onu aşağıya, Kanun'un ofisine geri götürmeye karar verdi. Onu şöminenin yanındaki beşiğine koyacaktı. Üstüne fazladan bir battaniye örtecekti.

"Sorun yok tatlım, her şey yolunda. Her şey iyi."

Ama Joe bitkin düşene kadar ağladı ve bundan kısa süre sonra da kar başladı.

– On Sekizinci Bölüm –

Boston maceralarından sonraki yaz Blaze ile Johnny Cheltzman, Hetton Yurdu'ndan başka çocuklarla birlikte yabanmersini toplamaya gittiler. Onları kiralayan adam, Harry Bluenote muhafazakârdı. Sonradan George'un kullandığını duyacağı aşağılayıcı anlamda değil, en iyi Lord Baden-Powell geleneğinden gelme bir şekilde. West Harlow'da elli dönümlük yabanmersini arazisi vardı ve her iki ilkbaharda bir araziyi yakardı. Her temmuzda yabanmersinlerini toplamak için iki düzine kadar genç serseri kiralardı. Diğer küçük çiftçiler gibi mahsul satışından elde ettiği azıcık bir paradan başka kazancı yoktu bu işten. HY'den oğlanlar, Wiscasset Sorunlu Kızlar Yurdu'ndan da kızlar kiralayıp kuart başı üç sent verebilirdi; çocuklar parayı kabul edip temiz havaya çıktıkları için kendilerini şanslı sayarlardı. Bunu yapmak yerine yerli çocukların isteyip de aldıkları yedi papeli veriyordu. Tarlalara götürüp getiren otobüsün parası da kendi cebinden çıkıyordu.

Yüzü derin kırışıklarla kaplı, gözlerinin feri kaçmış, uzun boylu, sıska, ihtiyar bir Yanki'ydi. İnsan o gözlere uzun süre bakınca adamın deli olduğuna emin oluyordu. Grange gibi bir çiftçi derneğine üye değildi. Zaten onu kabul etmezlerdi. Meyvelerini suçlulara toplatan bir adamı istemezlerdi. Lanet olsun, o çocuklar *cidden* suçluydular, ister on altı yaşında olsunlar, ister altmış bir.

Ahlaklı bir kasabaya geliyorlardı ve namuslu insanlar kapılarını kilitlemek zorunda kalıyorlardı. Yollarda yürüyen tuhaf gençlerden sakınmak zorunda kalıyorlardı. Oğlanlardan *ve* kızlardan. Onları –suçlu oğlanlarla suçlu kızları– bir araya getirince ortaya Sodom'la Gomorra gibi bir şey çıkıyordu. Herkes öyle diyordu. Yanlıştı bu. Özellikle de insan kendi çocuklarını doğru dürüst yetiştirmeye çalışırken.

Sezon temmuzun ikinci haftasından ağustosun üçüncü ya da dördüncü haftasına dek sürerdi. Bluenote, arazisinin ortasından geçen Royal nehri boyunca on kulübe yaptırmıştı. Oğlanlar için altı, kızlar içinse biraz ileride ayrı bir öbek halinde duran dört kulübe vardı. Nehir boyundaki göreceli konumları nedeniyle oğlanların kaldığı yere Akıntı Kulübeleri, kızlarınkineyse Kıvrım Kulübeleri deniyordu. Bluenote'un oğullarından biri –Douglas– oğlanlarla birlikte kalırdı. Blunote her temmuzda Kıvrım Kulübelerinde kalacak, "kamp anneliği" ve aşçılık yapacak bir kadın bulmak için ilan verirdi. Kadına iyi para öderdi, yine kendi cebinden.

Skandal, bir sene kasaba toplantısında, bir Southwest Bend koalisyonu Bluenote'un mülkünün vergilerinin yeniden hesaplanmasında diretince patlak verdi. Niyetleri onun kârını azaltarak solcu sosyal dayanışma programlarını olanaksız hale getirmek gibiydi.

Bluenote tartışmanın sonuna kadar sustu. Oğlu Dougie ile kasabada kendisine destek olan iki, üç arkadaşı onu canla başla savunmuşlardı. Sonra tam Başkan tokmağını vurup toplantıyı bitirirken Bluenote kalkıp konuşmak istediğini söyledi. İzin verildi. Gönülsüzce.

"Toplama sırasında hiçbirinizin tek bir şeyi kaybolmadı. Tek bir araba hırsızlığı, haneye tecavüz ya da ahır kundakçılığı görülmedi. Bir çorba kaşığı bile çalınmadı. Sizden tek istediğim, o çocuklara iyi bir hayatın insana neler kazandırdığını göstermeniz.

Gördükten sonra bu konuda ne yapacakları onlara kalmış. Hiçbirinizin dara düştüğü, yardıma ihtiyaç duyduğu olmadı mı? Böyle bir öneriyi destekleyip de nasıl kendinize Hıristiyan diyebiliyorsunuz diye sormayacağım, çünkü biriniz kalkıp bana İncil'den nutuk çekmeye başlarsınız. Ama bu nasıl bir şey yahu! Nasıl pazar günü İyi Samiriyeliyi okuyup da pazartesi gecesi böyle bir şeyi destekleyebiliyorsunuz?"

Bunu duyan Beatrice McCafferty patladı. Katlanır sandalyesinden güçlükle doğrularak (sandalye gıcırdayarak teşekkür etmiş olabilir), Başkan'ın kafa sallayarak izin vermesini bile beklemeden bağırmaya başladı: "Tamam, asıl meseleye gelelim öyleyse! *Zina!* Sen şimdi kalkmış o kulübelerde yan yana kalan oğlanlarla kızlar arasında bir şey olmadığını mı söylüyorsun Harry Bluenote?" Asık suratla etrafa bakındı. "Bay Bluenote saf mı acaba? Gece yarıları neler olduğunu sanıyor acaba, hırsızlık ya da ahır kundakçılığı yapılmıyorsa?"

Harry Bluenote bunu oturarak dinlemedi. Toplantı salonunun diğer tarafında, başparmaklarını pantolon askılarına takmış halde ayakta durdu. Yüzü bütün çiftçilerinki gibi donuk kırmızıydı. Uçuk, tuhaf gözlerinin kenarları eğlenme belirtisi olarak çok hafif kalkmış olabilir. Belki de kalkmamıştır. Kadının sözünü bitirmesini bekledikten sonra, sakin ve tonlamasız bir sesle konuştu. "Hiç bakmadım Beatrice, ama tecavüz olmadığı kesin."

Bunun üzerine konunun "daha sonra tekrar ele alınmasına," karar verildi. Kuzey New England'da askıya almanın kibarcasıdır bu.

John Cheltzman ve Hetton Yurdu'ndaki diğer çocuklar geziye baştan itibaren sevindiler, ama Blaze'in kuşkuları vardı. "Dışarıda çalışmak" konusunda Bowieleri fazlasıyla iyi hatırlıyordu.

Toe-Jam "takılacak" bir kız bulmaktan bahsedip duruyordu. Blaze kendisinin buna fazla kafa yormasının gerekeceğini san-

mıyordu. Aklında hâlâ Marjorie Thurlow vardı, ama diğerlerini düşünmenin anlamı neydi ki? Kızlar sert erkekleri severlerdi, filmlerdeki gibi onları koruyabilecek adamları.

Hem kızlar onu korkutuyordu. HY'deyken bir tuvalet kabinine elinde Toe-Jam'in hazine değerindeki *Girl Digest* dergisiyle girip de otuzbir çekmek kolaydı. Sorununu halletmeyi sağlıyordu. Diğer çocuklardan duyduğu kadarıyla otuzbir çekmek ile sokmak aşağı yukarı aynı şeydi, ayrıca otuzbirin bir avantajı vardı: Günde dört beş kez yapabilirdiniz.

Blaze on beş yaşındayken nihayet tam cüssesine erişiyordu. Bir doksan beş boyundaydı ve bir gün John onun bir omzundan diğerine ip gererek ölçüm yaptığında omuz genişliği yetmiş bir santim çıkmıştı. Saçı kahverengi, kaba, kalın ve yağlıydı. Elleri açıkken otuzar santim genişlikteki bloklardı. Gözleri şişe yeşiliydi, parlak ve dikkat çekiciydi... kesinlikle bir salağın gözleri değildi. Diğer çocuklar yanında pigme gibi duruyorlardı, ama onunla rahatça, fütursuzca dalga geçebiliyorlardı. John Cheltzman'ı –artık JC ya da Jeepers Cripe olarak tanınıyordu– Blaze'in şahsi totemi olarak kabullenmişlerdi ve iki çocuk Boston maceraları sayesinde Hetton Yurdu'nun kapalı toplumunda halk kahramanı olmuşlardı. Çocukların bir St. Bernard'ın çevresine üşüşmelerini gören herkes bunun nasıl bir şey olduğunu anlar.

Bluenote'a vardıklarında Dougie Bluenote onları kulübelerine götürmek için bekliyordu. Onlara o yaz Akıntı Kulübelerini, Güney Portland Islahevi'nden gelen yarım düzine oğlanla paylaşacaklarını söyledi. Bu haberi duyunca suratlar asıldı. Güney Portlandlı çocuklar birinci sınıf kabadayılar olarak tanınırdı.

Blaze, 3. Kulübe'de John ve Toe-Jam'le birlikte kalacaktı. John, Beantown yolculuğundan sonra zayıflamıştı. Hetton Yurdu'nun doktoru (Donald Hugh adlı Camel tiryakisi yaşlı bir

şarlatandı) ateşli romatizmasına sadece ağır bir grip teşhisi koymuştu. Bu teşhis John'ın ölümüne sebep olacaktı, ama buna daha bir sene vardı.

"İşte kulübeniz," dedi Doug Bluenote. Babasının çiftçi suratını almıştı, ama tuhaf uçuk gözlerini değil. "Sizden önce bir sürü çocuk kullandı. Hoşunuza gitmişse temiz kullanın, ki sizden sonraki çocuklar da kullanabilsinler. Geceleri hava soğursa odun sobasını yakabilirsiniz, ama sanmam. Dört tane yatak var, yani istediğinizi seçebilirsiniz. Biri daha gelirse son kalanı alır. Yemek ısıtmak ve kahve yapmak için bir elektrikli ocak var. Sabahları çıkmadan önce fişini çekin. Geceleri uyumadan önce de fişini çekin. Kül tablaları var. İzmaritlerinizi onlara atın. Yere atmayın. Bahçeye de atmayın. İçki içmek ve poker oynamak yok. Ben ya da babam tarafından içki içerken ya da poker oynarken yakalanırsanız işiniz biter. İkinci bir şansınız olmaz. Kahvaltı altıda, büyük evde yapılır. Öğle yemeğinizi orada yersiniz." Yabanmersini tarlalarını gösterdi. "Akşam yemeği altıda, büyük evde yenir. Yarın sabah yedide toplama işine başlayacaksınız. Size iyi günler beyler."

O gidince etrafa bakındılar. Fena bir yer sayılmazdı. Soba Invincible markaydı, eskiydi ve bir kuzinesi vardı. Bütün yataklar yerdeydi; yıllardır ilk kez istif halinde yatmayacaklardı. Mutfakla iki yatak odasının dışında, oldukça geniş bir de oturma odası vardı. Burada Pomona portakal sandığından yapılma bir kitaplık bulunuyordu. Kitaplıkta İncil, gençler için bir seks rehberi, *Bir Bar Odasında On Gece* ve *Rüzgâr Gibi Geçti* yer almaktaydı. Yerde solmuş bir dokuma kilim duruyordu. Döşeme, HY'nin cilalı fayans zeminlerinin tersine gevşek tahtalardan oluşmuştu.

Diğerleri yataklarını yaparlarken, Blaze nehri aramak için sundurmaya çıktı. Nehir oradaydı. Akıntısının bu noktasında alçak bir çukurdan geçiyordu. Ama biraz yukarıdaki türbülanslı bir bölümün sakinleştirici uğultusu duyulabiliyordu. Kemirilmiş ağaçlar,

meşeler ve söğütler, yansımalarını görmek istercesine suya eğilmişlerdi. Yusufçuklar, kızböcekleri ve sivrisinekler suyun hemen üstünden uçuyor, hatta bazen suya değiyorlardı. Uzaklardan bir ağustosböceğinin kalın vızıltısı geliyordu.

Blaze içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti.

Sundurmanın en üst basamağına oturdu. Bir süre sonra John çıkıp yanına oturdu.

"Toe nerede?" diye sordu Blaze.

"O seks kitabını okuyor. Resim arıyor."

"Buldu mu?"

"Henüz hayır."

Bir süre sessizce oturdular.

"Blaze?"

"Hı?"

"Fena sayılmaz ha?"

"Evet."

Ama Bowieleri hâlâ hatırlıyordu.

Beş buçukta büyük eve doğru yürüdüler. Nehri takip eden patika onları kısa sürede Kıvrım Kulübelerine, yarım düzine kızın toplanmış olduğu yere götürdü.

HY'li çocuklar ve Güney Portlandlı kabadayılar yürümeyi sürdürdüler, sanki her günleri kızların –*memeli* kızların– çevresinde geçiyormuş gibi. Kızlar onlara katıldılar, bazıları birbirleriyle çene çalarken ruj sürüyorlardı, sanki oğlanların –*pis sakallı* oğlanların– yanında bulunmak, sinek öldürmek kadar sıradan bir şeymiş gibi. Bir iki tanesi külotlu çorap giymişti, diğerlerindeyse soket vardı. Soketler inciklerin tam aynı noktasından kıvrılmıştı. Kusurlar makyajla örtülmüştü... kimilerininki topkeklerin krema katmanları kadar kalındı. Kızlardan biri yeşil far kullanarak diğer

kızları hasetten çatlatmıştı. Hepsi de yürürken kalça kıvırmayı, John Cheltzman'ın sonradan Orospu Yürüyüşü diyeceği şeyi kusursuzlaştırmışlardı.

Güney Portlandlı kabadayılardan biri balgam tükürdü. Sonra dişlerinin arasına bir alfalfa otu soktu. Bunu dikkatle izleyen diğer oğlanlar, kızların yanındaki fütursuzluklarını sergilemek için yapacak bir şey *–ne olursa–* bulmaya çalıştılar. Çoğu balgam tükürmekle yetindi. Yaratıcı olan bazıları ellerini arka ceplerine soktular. Bazıları ikisini birden yaptı.

Güney Portlandlı oğlanlar, Hettonlu oğlanlardan avantajlıydılar herhalde; çünkü şehirde kızlar daha boldu. Güney Portlandlı oğlanların anaları on dolarlık fahişeler, kız kardeşleri iki dolara otuzbir çeken kızlar olabilirdi; ama kabadayıların çoğu, kızların ne olduğunu en azından *temelde* biliyorlardı.

HY'li çocuklarsa neredeyse tamamen erkeklerden ibaret bir toplumda yaşıyorlardı. Cinsel eğitimleri yerel rahiplerin misafir konuşmacı olarak geldiklerinde anlattıklarından ibaretti. Bu taşralı vaizlerin çoğu oğlanlara mastürbasyonun insanı aptallaştırdığını ve cinsel ilişkiye girerlerse penislerinin kararıp pis kokmaya başlayabileceğini söylüyorlardı. Çocuklar ayrıca arada sırada Toe-Jam'in eline geçen porno dergilere bakıyorlardı (*Girl Digest* bunların en yenisi ve en güzeliydi). Kızlarla nasıl konuşulacağını filmlerden öğrenmişlerdi. Cinsel ilişki nasıl bir şeydir bilmiyorlardı; çünkü –Toe'nun bir keresinde hüzünle söylediği gibi– düzüşme ancak Fransız filmlerinde gösterilen bir şeydi. Onlarınsa hayatlarında gördükleri tek Fransız filmi *Fransız Bağlantısı* idi.

Böylece Kıvrım Kulübelerinden büyük eve yapılan yolculuk, genelde gergin (ama düşmanca olmayan) bir sessizlik içinde geçti. Yeni koşullara alışmak için o kadar çaba sarf etmeseler, Dougie Bluenote'un gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebilirlerdi.

İçeri girdiklerinde Harry Bluenote yemek odasının kapısına yaslanmıştı. Oğlanlarla kızlar duvarlardaki tablolara (Currier & Ives, N. C. Wyeth), yumuşak renkli eski mobilyalara, bir ucuna BÜYÜ YAP ve diğer ucuna AÇ GEL, TOK GİT yazılmış olun uzun yemek masasına aval aval baktılar. En çok da doğu duvarındaki büyük yağlıboya tabloya baktılar. Harry'nin müteveffa karısı Marian Bluenote'tu bu.

Kendilerini sert sanıyor olabilirlerdi –bazı açılardan öyleydiler– ama cinsellikleriyle yeni tanışmaya başlayan çocuklardılar henüz. Hayatları boyunca yaptıkları gibi sıraya dizildiler içgüdüsel olarak. Bluenote buna göz yumdu. Sonra odaya giren her oğlanın ve kızın elini sıktı. Kızlara kibarca başını sallayarak selam verdi, Kewpie bebekleri gibi göründüklerini hiç belli etmeden.

En son Blaze geldi. Bluenote'tan on beş santim uzundu, ama ayaklarını sürüyor, yere bakıyor ve HY'ye geri dönmek istiyordu. Bu iş fazla zordu. Bu iş berbattı. Dili damağına yapışmıştı. Elini körlemesine uzattı.

Bluenote onunla el sıkıştı. "Tanrım, amma iriymişsin. Ama yabanmersini toplamak için yaratılmamışsın."

Blaze ona anlamadan baktı.

"Kamyon sürmek ister misin?"

Blaze yutkundu. Boğazına bir şey takılmıştı da bir türlü aşağı inmiyordu sanki. "Kullanmayı bilmiyorum efendim."

"Öğretirim," dedi Bluenote. "Zor değil. İçeri girip akşam yemeğini ye."

Blaze içeri girdi. Masa maundu. Havuz gibi parlıyordu. İki tarafına sandalyeler dizilmişti. Tepede, filmlerdeki gibi bir avize asılıydı. Blaze otururken hem terlediğini hem de üşüdüğünü hissetti. Solunda bir kızın olması kafa karışıklığını iyice arttırıyordu. Ne zaman o tarafa baksa gözleri kızın memelerine kayıyordu. Bunu

engellemeye çalıştıysa da başaramadı. Onlar... *oradaydılar* işte. Dünyada yerleri vardı.

Bluenote'la kamp annesi servis yaptılar. Etli yahniyle koca bir hindi vardı. Büyük bir ahşap kâse dolusu, üç soslu salata vardı. Bir tabak yerfasulyesi, bir tabak bezelye, bir tabak doğranmış havuç vardı. Patates püresiyle dolu seramik bir kap da vardı.

Bütün yiyecekler masaya konunca ve herkes ışıl ışıl tabakların karşısında yerlerini alınca ortalığa sessizlik çöktü. Oğlanlarla kızlar bu ziyafete halüsinasyonmuş gibi bakakalmışlardı. Birinin midesi guruldadı. Ahşap bir köprüden geçen bir kamyonun sesi gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Bluenote. Masanın başında, solunda kamp annesiyle oturuyordu. Oğlu diğer uçtaydı. "Biraz dua edelim."

Çocuklar başlarını eğerek vaazı beklediler.

"Tanrım," dedi Bluenote, "bu oğlanları ve kızları kutsa. Bu yiyecekleri de kutsa, ki onlara yarasın. Amin."

Birbirlerine gizlice, gözlerini kırpıştırarak bakıp bunun şaka olup olmadığını anlamaya çalıştılar. Veya bir numara. Amin denmesi yiyebilecekleri anlamına geliyordu, ama dünya tarihinin en kısa duasını duymuşlardı demin.

"Yahniyi uzatsanıza," dedi Bluenote.

O yazki toplama ekibi canla başla çalıştı.

Bluenote ile oğlu ertesi sabah kahvaltıdan sonra ikişer tonluk iki tane Ford'la büyük eve geldiler. Oğlanlarla kızlar kasalara tırmandılar ve ilk yabanmersini tarlasına götürüldüler. Kızlar bu sabah bol pantolonlar giymişlerdi. Yüzleri uyumaktan şişmişti ve pek makyajlı değildi. Daha genç ve yumuşak görünüyorlardı.

Sohbetler başladı. Önce çekingence, ama sonra giderek doğallaştı. Kamyonlar tarlalardaki tümseklerin üstünden geçerken herkes güldü. Resmi bir tanışma faslı olmadı. Sally Ann

Robichaux'ta Winston vardı ve paketi paylaştı; bir uçta oturan Blaze bile bir tane aldı. Güney Portlandlı kabadayılardan biri Toe-Jam ile porno kitaplardan bahsetmeye başladı. Anlaşılan Brian Wick adlı bu kişi, Bluenote tarlasına gelirken yanına cep kitabı boyutunda *Fizzy* diye bir dergi almıştı. Toe *Fizzy* hakkında iyi şeyler duyduğunu itiraf edince, ikisi pazarlık yapmaya başladılar. Kızlar bu konuşmayı duymamış gibi yaparken bir yandan da anlayışlı görünmeyi başardılar.

Tarlaya vardılar. Alçak yabanmersini çalıları meyvelerle dolmuştu. Harry ile Douglas Bluenote kasa kapaklarını indirince herkes aşağı atladı. Tarla kısa kazıklarda dalgalanan beyaz kumaş flamalarla şeritlere bölünmüştü. Bir başka kamyon –daha eski ve büyüktü– geldi. Bunun kenarlarında yüksek motifler vardı. Sonny adlı ufak tefek bir zenci sürüyordu. Blaze, Sonny'nin tek kelime bile ettiğini hiç işitmedi.

Bluenotelar ekiplerine dişleri birbirine yakın yabanmersini tırmıkları verdiler. Sadece Blaze'e verilmedi. "Tırmık sadece olgun yabanmersinlerini alacak şekilde tasarlanmıştır," dedi Bluenote. Arkasında Sonny kamyondan bir oltayla bir balık sepeti çıkardı. Başına bir hasır şapka geçirip tarladaki bir dizi ağaca doğru yürümeye başladı. Arkasına bakmadı.

"Ama," dedi Bluenote, bir parmağını kaldırarak, "insan yapımı olduğundan kusursuz değildir. Bazen yaprakları ve ham meyveleri de alır. Buna aldırmayın, yavaşlamayın da. Onları ahırda ayıklarız. Hepiniz orada olacaksınız, yani yevmiyenizden kesmeyiz merak etmeyin. Anladınız mı?"

O gün ayrılmaz arkadaşlara dönüşecek olan Brian ile Tom-Joe kollarını kavuşturmuş yan yana duruyorlardı. Başlarıyla onayladılar.

"Şimdi, bilesiniz diye söylüyorum," diye devam etti Bluenote. Tuhaf, soluk gözleri parlıyordu. "Kuart başına yirmi altı sent alı-

rım. Size yedi sent düşer. Sanki sizin emeğinizden kuart başına on dokuz sent kazanıyormuşum gibi görünebilir, ama öyle değil. Masrafları düşünce bana kuart başına on sent kalıyor. Sizinkinden üç sent fazla. Bu üç sente kapitalizm denir. Tarla benimse kâr da benimdir, siz pay alırsınız." Tekrarladı. "Bilesiniz diye söylüyorum. İtirazı olan?"

İtirazı olan yoktu. O sıcak sabah güneşinde hipnotize olmuş gibiydiler.

"Tamam. Bir şoförüm var; bu sensin Hoss. Bir sayıcıya ihtiyacım var. Sen, çocuk. İsmin ne?"

"Şey, John. John Cheltzman."

"Buraya gel."

Johnny'nin kenarları kanaviçeli kamyonun arkasına binmesine yardım edip ona ne yapılması gerektiğini açıkladı. Çinko kaplı bir sürü çelik kova vardı. Kova isteyen herkese koşup bir tane vermesi gerekiyordu. Her boş kovanın kenarında beyaz birer selobant parçası bulunmaktaydı. Johnny'nin her dolu kovanın üstüne toplayıcının adını yazması gerekiyordu. Dolu kovalar, kamyon hareket halindeyken sarsılıp düşmesinler diye delikli bir çerçevenin içine yerleştirileceklerdi. Ayrıca toplamların yazılacağı eski, tozlu bir karatahta bulunuyordu.

"Pekâlâ evlat," dedi Bluenote. "Şunları sıraya geçirip kovalarını ver bakayım."

Johnny kızardı, genzini temizledi ve sıraya geçmelerini fısıldadı. Lütfen. Üstüne çullanmalarını bekler gibiydi. Bunun yerine sıraya geçtiler. Kızların bazıları eşarp takıyor ya da ağızlarına sakız atıyorlardı. John onlara kovalarını verdi, isimlerini kimlik selobantlarına iri, siyah, büyük harflerle yazdı. Oğlanlarla kızlar çalışacakları yerleri seçtiler ve günlük çalışma başladı.

Blaze kamyonun yanında durup bekledi. Göğsünde yoğun, şekilsiz bir heyecan vardı. Şoförlük yapmak yıllardır hayaliydi.

Bluenote kalbinin gizli dilini okumuştu sanki. Söylediğinde *cid-diyse* tabii.

Bluenote yanına geldi. "Sana ne derler evlat? Hoss dışında?"

"Bazen Blaze. Bazen de Clay."

"Pekâlâ Blaze, gel bakayım." Bluenote onu kamyona sokup direksiyonun başına geçti. "Bu üç süratli bir International Harvester'dır. Yani üç ileri, bir geri vitesi vardır. Şu döşemeden çıkan şeye vites kolu denir, görüyor musun?"

Blaze başıyla onayladı.

"Şu sol ayağımı koyduğum şeyse debriyajdır. Görüyor musun?"

Blaze başıyla onayladı.

"Vites değiştirmek isteyince ona bas. Vitesi istediğin yere getirince ayağını debriyajdan kaldır. Fazla yavaş kaldırırsan stop ettirirsin. Fazla hızlı kaldırırsan –birden kaldırırsan– hem bütün meyveleri devirebilir, hem de arkadaşının kıçüstü oturmasına yol açabilirsin. Çünkü kamyon sarsılır. Anladın mı?"

Blaze başıyla onayladı. İlk sıralarda çalışan oğlanlarla kızlar şimdiden biraz ilerlemişlerdi. Douglas Bluenote birinden diğerine giderek tırmığı en iyi şekilde kullanmanın ve ellerinin su toplamasını önlemenin yollarını öğretiyordu. Onlara her çekişin sonunda bileklerini çevirmeyi de gösterdi; böylece yapraklarla küçük dalların çoğu dökülüyordu.

Yaşlı Bluenote genzini temizleyip tükürdü. "Vites işini merak etme. Şimdilik geri ve birinci vitesleri öğrensen yeter. Şimdi buraya bak da sana yerlerini göstereyim."

Blaze baktı. Toplama çıkarmayı öğrenmesi yıllar almıştı (kalan sayılar da onun için bir gizem olmuştu, Johnny ona kova taşımak gibi düşünmesini söyleyene dek). Bütün temel sürücülük becerilerini bir sabah içinde öğrendi. Kamyonu yalnızca iki kez stop ettirdi. Bluenote sonradan oğluna debriyajla gaz pedalı arasındaki hassas dengeyi o kadar çabuk öğrenen birini daha görmediğini

söyledi. Blaze'e söylediğiyse şu oldu: "İyi gidiyorsun. Tekerlekleri çalılara sokma."

Blaze şoförlükten fazlasını yaptı. Herkesin kovalarını da alıp kamyona taşıdı, John'a verdi ve boşalan kovaları toplayıcılara geri götürdü. Yüzünden gün boyunca bir sırıtış eksik olmadı. Mutluluğu herkese bulaşan bir virüstü.

Üç civarı gökgürültülü, şimşekli bir fırtına koptu. Çocuklar büyük kamyonun arkasına doluştular, Bluenote'un oturdukları yere dikkat etmeleri uyarısına uyarak.

"Sizi ben geri götüreyim," dedi Bluenote, marşpiyeye çıkarak. Blaze'in asılan suratını görünce sırıttı. "Acele etme Hoss... yani Blaze."

"Tamam. Sonny denen adam nerede?"

"Yemek yapıyor," diye kestirip attı Bluenote, debriyaja basıp vitesi bire alarak. "Şansımız varsa taze balık; yoksa yine yahni. Akşam yemeğinden sonra benimle kasabaya gitmek ister misin?"

Blaze konuşamayacak kadar heyecanlandığından başıyla onayladı.

O akşam Harry Bluenote, Federal Foods Şirketi'nden gelen alıcıyla pazarlık edip de istediği fiyatı alırken Blaze, Douglas'la birlikte sessizce seyretti. Douglas çiftliğin eski kamyonetlerinden biriyle onları eve götürdü. Kimse konuşmadı. Blaze farların sergilediği yola bakarken şöyle düşündü: Bir yere gidiyorum. Ardından: *Zaten* bir yerdeyim. İlk düşünce sevindirdi. İkincisi öyle muazzamdı ki ağlamak istemesine yol açtı.

Günler, haftalar geçti ve her şeyin bir ritmi vardı. Erkenden kalkılıyordu. Doya doya kahvaltı yapılıyordu. Öğleye kadar çalışılıyor, tarlada doya doya öğle yemeği yeniyordu (Blaze'in dört tane sandviç yediği oluyor ve kimse olmaz demiyordu). İkindileri fırtına kopana ya da Sonny geçip giden sıcak günün içinde, canlı

bir rüyadaki sesleri andıran çınlamalar çıkaran büyük, pirinç akşam yemeği çanını çalana dek çalışıyorlardı.

Bluenote, Blaze'in arka yollardan tarlalara kamyon sürerek gidip gelmesine izin vermeye başladı. Blaze'in şoförlük becerisi giderek artıyordu ve sonunda neredeyse dahilik noktasına ulaştı. Alçakta duran ahşap tutacaklara konulan kapların tekini bile asla devirmiyordu. Akşam yemeklerinden sonra sık sık Harry ve Douglas'la Portland'a gidip Harry'nin çeşitli yemek şirketleriyle pazarlığa tutuşmasını seyrediyordu.

Temmuz ayı tükenen diğer ayların gittiği yere gidip kayboldu. Sonra da ağustosun yarısı. Yaz yakında bitecekti. Bunu düşünmek Blaze'i üzüyordu. Yakında yine Hetton Yurdu'nda olacaktı. Sonra kış gelecekti. Blaze, Hetton'da bir kış daha geçirme fikrine katlanmakta zorlanıyordu.

Harry Bluenote'un kendisini ne kadar sevmeye başladığının farkında değildi. O iri kıyım oğlan doğuştan arabulucuydu ve toplama işi hiç bu kadar keyifli geçmemişti. Sadece bir tek kavga çıktı. Normalde yarım düzine çıkardı. Henry Gilette diye bir çocuk, diğer Güney Portlandlı çocuklardan birini yirmi bir oyununda (teknik açıdan poker sayılmazdı) hile yapmakla suçladı. Blaze, Gilette'i ensesinden tuttuğu gibi uzaklaştırdı. Sonra diğer çocuğun Gilette'e parasını geri vermesini sağladı.

Sonra ağustosun üçüncü haftasında bir güzellik daha oldu. Blaze bekaretini yitirdi.

Kızın ismi Anne Bradstay'di. Kundakçılıktan Pittsfield'ı boylamıştı. Erkek arkadaşıyla birlikte Presque Adası ile Mars Tepesi arasındaki altı patates deposunu yakıp kül ettikten sonra enselenmişti. Bunu akıllarına yapacak başka bir şey gelmediği için yaptıklarını söylemişlerdi. Yanışlarını seyretmek eğlenceliydi. Anne, Curtis'in kendisini arayıp "Haydi patates kızartalım," dediğini ve

böylece gittiklerini söylemişti. Yargıç –Curtis Pebble'ın yaşında bir oğlunu Kore'de yitirmişti– böyle bir can sıkıntısına anlam veremediği gibi, sempati de duymamıştı. Oğlana Shawshank Eyalet Hapishanesi'nde altı yıl vermişti.

Anne, kızların Pittsfield Kotex Fabrikası dediği yerde bir sene kalmıştı. Buna pek aldırmamıştı. Üvey babası on üç yaşındayken bekaretini almıştı ve ağabeyi sarhoşken, yani sık sık onu döverdi. Bu berbat hayattan sonra Pittsfield tatil mekânı gibiydi.

Altın kalpli bir yaralı kız değildi, yalnızca yaralı bir kızdı o kadar. Kötü bir insan değildi, ama eli uzundu, parlak şeylere karga gibi meraklıydı. Toe, Brian Wick ve Güney Portland'dan iki tane daha oğlan paralarını birleştirip Anne'e Blaze ile yatması için dört dolar teklif ettiler. Bunu sırf meraktan yaptılar. Kimse John Cheltzman'a söylemedi –Blaze'e, hatta Doug Bluenote'a haber vereceğinden korktular– ama kamptaki diğer herkes biliyordu.

Gecede bir kez oğlanların kulübelerinden bir kişi, büyük eve giden yoldaki kuyuya iki kovayla giderdi... biri içmek, biri yıkanmak için. O gece sıra Toe-Jam'deydi, ama yabanmersinlerinin karnını ağrıttığını söyleyip Blaze'e yerine gitmesi için bir çeyreklik teklif etti.

"Boş ver, sorun değil, bedavaya giderim," diyen Blaze kovaları aldı.

Çeyrekliğin cebinde kaldığına sevinen Toe, arkadaşı Brian'a haber vermeye gitti.

Gece karanlık ve mis kokuluydu. Yeni doğan ay turuncuydu. Blaze hiçbir şey düşünmeden vurdumduymazca yürüyordu. Kovalar birbirine çarpıp tangırdıyordu. Omzuna bir el hafifçe dokununca irkilmedi.

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye sordu Anne. Kendi kovalarını kaldırıp gösterdi.

"Tabii," dedi Blaze. Sonra dili damağına yapıştı ve kızarmaya başladı.

Kuyuya yan yana yürüyerek gittiler. Anne çürük dişlerinin arasından usulca ıslık çalıyordu.

Oraya vardıklarında Blaze kalasları kenara çekti. Taş kuyunun derinliği sadece altı metreydi, ama içine atılan bir taş gizemli, boğuk bir şıpırtı çıkardı. Beton ağzının çevresinde gür çayır otlarıyla yabangülleri bitmişti. Etraftaki yarım düzine eski meşe nöbet tutar gibiydiler. Ay şimdi bir tanesinin dallarının arasından donuk hüzmeler gönderiyordu.

"Suyunu ben çeksem olur mu?" diye sordu Blaze. Kulakları yanıyordu.

"Sahi mi? Çok iyi olur."

"Tabii," dedi Blaze, düşüncesizce sırıtarak. "Tabii ki iyi olur." Aklına Margie Thurlow geldi, oysa bu kız ona hiç benzemiyordu.

Betonun bir kenarına monte edilmiş bir halkalı cıvataya bağlanmış, güneşten solmuş bir halat vardı. Blaze bu halatın serbest ucunu kovalardan birine bağladı. Kovayı kuyuya attı. Bir şıpırtı duyuldu. Sonra kovanın dolmasını beklediler.

Anne Bradstay baştan çıkarma sanatında uzman değildi. Elini Blaze'in kot pantolonunun kasığına koyup penisini kavradı.

"Hey!" dedi Blaze şaşırarak.

"Senden hoşlanıyorum," dedi kız. "Neden beni düzmüyorsun? İster misin?"

Blaze ona hayretle bakakaldı... gerçi kızın elinin tuttuğu kısmı şimdi kadim bir dille konuşmaya başlamıştı. Kız uzun bir elbise giymişti, ama kalçalarını göstermek için onu kaldırmıştı. Sıskaydı, ama ay ışığında yüzü güzel görünüyordu. Gölgeler daha da güzelleştiriyordu.

Blaze onu acemice öpüp sarıldı.

"Vay, sopa gibisin ha?" diye sordu kız nefes almaya çalışarak (ve Blaze'in aletini iyice sıkarak). "Şimdi yavaş ol, tamam mı?"

"Tabii," dedi Blaze ve kızı kucağına aldı. Çayır otlarına yatırdı. Kemerini çözdü. "Bu konuda hiçbir bilgim yok," dedi.

Anne acı acı gülümsedi. "Kolaydır," dedi. Eteğini kalçalarının üstüne çekti. Altında külot yoktu. Blaze ay ışığında incecik bir siyah kıl üçgeni gördü ve fazla bakarsa onun kendisini öldüreceğini düşündü.

Kız gayet sakin konuştu. "Aletini buraya sok."

Blaze pantolonunu indirip kızın üstüne uzandı. Altı metre kadar ötedeki bir ağacın tepesine tünemiş olan Brian Wick, Toe-Jam'e fal taşı gibi açık gözlerle baktı. "Şunun aletine bak!" diye fısıldadı.

Toe kafasının yan tarafına tık tık vurup "Tanrı buradan aldığını oraya vermiş herhalde," dedi. "Şimdi kapa çeneni."

Seyretmek için dönüp baktılar.

Ertesi gün Toe, Blaze'in kuyudan sudan fazlasını aldığını duyduğundan bahsetti. Blaze neredeyse mosmor olup dişlerini sergiledikten sonra çekip gitti. Toe bir daha bundan bahsetmeye cesaret edemedi.

Blaze, Anne'in şövalyesi oldu. Sürekli peşinden gitti ve geceleri üşümesin diye ikinci battaniyesini ona verdi. Anne bundan hoşlandı. Kendi tarzıyla Blaze'e âşık oldu. İkisi toplama sezonunun geri kalanı boyunca kızlarla oğlanların kulübelerine su taşıyıp durdular ve kimse bu konuda ağzını açmadı. Cesaret edemezlerdi.

Hetton'a geri dönmelerinden önceki son gece Harry Bluenote, Blaze'e akşam yemeğinden sonra biraz kalıp kalmayacağını sordu. Blaze olur dedi, ama huzursuzlanmaya başlamıştı. Aklına gelen ilk düşünce, Bay Bluenote'un onun ve Anne'in kuyunun

yanında yaptıkları şeyi öğrenip küplere bindiği oldu. Kendini kötü hissetti, çünkü Bay Bluenote'u seviyordu.

Diğer herkes gidince Bluenote bir puro yakıp temizlenmiş yemek masasının çevresinde iki kez dolandı. Öksürdü. Zaten dağınık olan saçını iyice dağıttı. Sonra neredeyse bağırdı: "Baksana, kalmak ister misin?"

Bay Bluenote'un söyleyeceğini sandığı şeyle *söylediği* şey arasındaki uçurumu ilk başta aşamayan Blaze öylece bakakaldı.

"Eee? İster misin?"

"Evet," demeyi başardı Blaze. "Evet, tabii. Ben... tabii."

"Güzel," dedi Bluenote, rahatlamış görünerek. "Çünkü Hetton Yurdu sana göre bir yer değil. Sen iyi bir çocuksun, ama yardıma ihtiyacın var. Çok çabalıyorsun ama..." Blaze'in kafasını gösterdi. "O nasıl oldu?"

Blaze'in eli hemen göçük alnına gitti. Kızardı. "İğrenç, değil mi? Yani görüntüsü. Tanrım."

"Şey, hoş değil, ama daha kötüsünü gördüm." Bluenote bir koltuğa çöktü. "Nasıl oldu?"

"Babam beni merdivenden attı. Akşamdan kalma filandı. İyi hatırlamıyorum. Neyse..." Omuzlarını silkti. "Bu kadar."

"Bu kadar ha? Şey, bu kadarı yeter herhalde." Tekrar kalkıp köşedeki buzdolabına giderek kendine bir plastik bardak dolusu su aldı. "Bugün doktora gittim –bazen çarpıntım oluyor, ama erteleyip duruyordum–, bana bir şeyin yok dedi. Rahatladım." Bardağı buruşturup çöpe attı. "İnsan yaşlanıyor, sorun bu. Bundan haberin yok, ama öğreneceksin. İnsan yaşlanıyor ve bütün hayatı bir ikindi şekerlemesinde gördüğü bir rüyaymış gibi gelmeye başlıyor. Biliyor musun?"

"Tabii," dedi Blaze. Söylenenlerin tek kelimesini duymamıştı. Burada Bay Bluenote'la birlikte yaşayacaktı! Bunun ne demek olabileceğini yeni yeni kavramaya başlıyordu.

"Seni alırsam bakabileceğime emin olmak istedim," dedi Bluenote. Duvardaki kadın resmini başparmağıyla gösterdi. "O oğlanları severdi. Bana üç tane verdi ve sonuncusunu doğururken öldü. Dougie ortancaları. Büyük olan Washington Eyaleti'nde, Boeing'e uçaklar yapıyor. En küçükleri dört sene önce araba kazasında öldü. Üzücüydü, ama şimdi anacığının yanında olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Belki salakça bir fikir, ama kendimizi olabildiğince avuturuz işte. Değil mi Blaze?"

"Evet efendim," dedi Blaze. Kuyudaki Anne'i düşünüyordu. Ay ışığındaki Anne'i. Sonra Bay Bluenote'un gözlerindeki yaşları gördü. Onu hem afallattılar hem de biraz ürküttüler.

"Haydi git," dedi Bay Bluenote. "Ama kuyuda fazla oyalanma, duydun mu beni?"

Ama Blaze kuyuda oyalandı. Anne'e olanları anlatınca kız kafasını salladı. Sonra o da ağlamaya başladı.

"Sorun nedir Annie?" diye sordu Blaze ona. "Sorun nedir tatlım?"

"Hiç," dedi kız. "Suyumu çeker misin? Kovaları getirdim."

Blaze suyu çekti. Kız onu pür dikkat seyretti.

Günün son toplama işi saat birde bitti ve fazla toplanmadığını Blaze bile fark etti. Yabanmersinleri tükenmişti.

Artık hep sürücülük yapıyordu. Kamyonla düşük viteste gezinirken Harry Bluenote seslendi. "Haydi bakalım! Kamyona! Blaze bizi geri götürecek. Üstünüzü değiştirip büyük eve gelin! Kek ve dondurma var."

Bir grup çocuk gibi bağıra çağıra kasaya tırmandılar ve John dönüp onlara bağırarak yabanmersinlerine dikkat etmelerini söylemek zorunda kaldı. Blaze sırıtıyordu. Bütün gün sürecekmiş gibi gelen türden bir sırıtıştı.

Bluenote yolcu koltuğuna yürüdü. Bronz teni solgun görünüyordu ve alnı ter içindeydi.

"Bay Bluenote? İyi misiniz?"

"Tabii," dedi Harry Bluenote. Son kez gülümsedi. "Öğle yemeğini fazla kaçırdım herhalde. Haydi bizi götür Bla..."

Göğsünü kavradı. Boynunun iki yanındaki damarlar şişti. Blaze'e fal taşı gibi açık gözlerle, ama sanki onu görmüyormuş gibi baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Blaze.

"Kalp," dedi Bluenote ve ardından öne doğru düştü. Alnı metal gösterge paneline çarptı. Eski, yıpranmış koltuk kılıfını bir an iki eliyle kavradı, sanki dünya tepetaklak oluvermiş gibi. Sonra yana kayıp açılan kapıdan yere düştü.

Dougie Bluenote kamyonun çevresinde yürümekteydi. Koşmaya başladı. "*Baba!*" diye haykırdı.

Bluenote büyük eve hızla, sarsıla sarsıla giden kamyonun içinde, oğlunun kollarında can verdi. Blaze bunu pek fark etmedi. I-H kamyonun büyük, çatlak direksiyonuna eğilmiş, karşısındaki toprak yola bir zırdeli gibi bakmaktaydı.

Bluenote yağmura yakalanmış bir köpek gibi bir iki kez titredikten sonra öldü.

Onu içeri taşırlarken Bayan Bricker –kamp annesi– yere limonata dolu bir sürahiyi düşürdü. Çam döşemenin her tarafına buz küpleri saçıldı. Bluenote'u salona götürüp kanepeye yatırdılar. Bir kolu yere düştü. Blaze onu alıp Bluenote'un göğsüne koydu. Tekrar düştü. Sonrasında Blaze kolu tuttu o kadar.

Dougie Bluenote yemek odasında, toplama sezonunun bitişindeki dondurma partisi (her çocuğun tabağının yanına ufak bir veda armağanı bırakılmıştı) için hazırlanmış olan uzun masanın

yanında durmuş telaşla telefonda konuşuyordu. Diğer toplayıcılar sundurmada toplanmış içeri bakıyorlardı. Hepsi de dehşete kapılmış gibiydiler, rahatlamış görünen Johnny Cheltzman hariç.

Blaze dün gece ona her şeyi anlatmıştı.

Doktor gelip kısa bir muayene yaptı. İşi bitince Bluenote'un yüzünü bir battaniyeyle örttü.

Ağlamayı kesmiş olan Bayan Bricker tekrar başladı. "Dondurma," dedi. "Bu kadar dondurmayı ne yapacağız? Ah, Tanrım!" Önlüğüyle önce yüzünü, sonra başının tamamını örttü, kukuleta gibi.

"Çağır onları da yesinler," dedi Dougie Bluenote. "Sen de Blaze. Sen de ye."

Blaze hayır anlamında kafa salladı. Bir daha hiç acıkmayabilirmiş gibi hissediyordu.

"Öyleyse boş ver," dedi Doug. Ellerini saçlarında gezdirdi. "Hetton'ı aramam gerekecek... ve Güney Portland'ı... Pittsfield'ı... Tanrım, Tanrım, Tanrım." Yüzünü duvara yasladı ve o da ağlamaya başladı. Blaze öylece oturup kanepede yatan üstü örtülü figüre baktı.

Önce HY'nin kamyoneti geldi. Blaze arkada oturup tozlu arka camdan baktı. Büyük ev giderek ufaldı ve sonunda gözden kayboldu.

Diğerleri biraz konuşmaya başladılarsa da Blaze suskunluğunu korudu. Durumu kavramaya başlıyordu. Bir çözüm bulmaya çalışıyor ve başaramıyordu. Anlamsız gelse de durumu kavrıyordu.

Yüzü hareketlenmeye başladı. Önce ağzı seğirdi, sonra gözleri. Yanakları titremeye başladı. Böyle şeyleri kontrol edemiyordu. Elinden gelmiyordu. Sonunda ağlamaya başladı. Alnını kamyonetin arka camına dayayıp at kişnemesini andıran bir şekilde, yüksek sesle, monotonca, hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sürücü Martin Coslaw'un kayınbiraderiydi. "Biri şu geyiği sustursa nasıl olur?" dedi.

Ama kimsenin ona dokunmaya cesareti yoktu.

Anne Bradstay'in bebeği sekiz buçuk ay sonra doğdu. Gürbüz bir oğlandı... dört kilo sekiz yüz gramdı. Evlatlık verilmesi kararı alınınca Wyatt soyadlı Sacolu bir çocuksuz çift neredeyse anında talip oldular. Çocuk Bradstay, Rufus Wyatt'a dönüştü. On yedi yaşındayken lisede Amerikan futbolu takımının kaptanı oldu; bir sene sonra da New England takımının. Edebiyat okumak için Boston Üniversitesi'ne gitti. Özellikle Shelley, Keats ve Amerikalı şair James Dickey'yi seviyordu.

– On Dokuzuncu Bölüm –

Karlı havada karanlık erken çöktü. Saat beşte müdürün ofisindeki tek ışık şöminede titreşen ateşti. Joe mışıl mışıl uyuyordu, ama Blaze onun için kaygılanıyordu. Bebeğin solukları hızlı gibiydi, ama burnu akıyor ve göğsü hırıldıyordu. Yanakları ateşten kızarmıştı.

Bebek kitabının dediğine göre diş çıkarırlarken genellikle ateşleri yükselir ve bazen nezle ya da nezle semptomları görülürdü. Blaze *nezleyi* anladı (*semptomlar* nedir bilmiyordu). Kitapta onları sıcak tutun deniyordu. Kitabı yazan herif için söylemesi kolaydı; Joe uyanıp da emeklemek isteyince Blaze ne halt edecekti peki?

Gerardları aramalıydı, bu gece. Bu kar fırtınasında parayı uçaktan atamazlardı, ama kar muhtemelen yarın geceye kadar dinerdi. Blaze parayı alacak ve Joe'yu vermeyecekti. O zengin Cumhuriyetçilerin canı cehennemeydi. O ve Joe artık birbirlerine aittiler. Kaçacaklardı. Bir şekilde.

Ateşe bakarken bir gündüz düşüne daldı. Kendini bir açıklıkta ikaz lambaları yakarken gördü. Tepede beliren küçük bir uçağın ışıkları. Motorun eşek arısı vızıltısı. Uçak doğumgünü pastası gibi ışıl ışıl olan sinyale doğru gelir. Havada bir beyazlık... ucuna ufak bir çanta bağlanmış bir paraşüt!

Sonra Blaze buraya geri dönüyor. Çantayı açıyor. İçi mangır dolu. Her tomar düzgünce bantlanmış. Blaze paraları sayıyor. Hepsi tamam.

Sonra Acapulco'daki küçük bir adada (oranın Bahamalarda olduğuna inanıyordu, ama yanılıyor da olabilirdi) kendine kıyıya vuran büyük dalgalara bakan yüksek bir arazide bir kulübe satın almış. İki yatak odası var, biri büyük, biri küçük. Arkada iki hamak var, biri büyük, biri küçük.

Zaman geçiyor. Belki beş sene. İşte bir çocuk sahilden koşarak geliyor... gün ışığında ıslak bir adele gibi parlayan sahilden. Bronz tenli. Saçı uzun ve siyah, bir Kızılderili savaşçısınınki gibi. El sallıyor. Blaze de el sallıyor.

Blaze yine hafif kahkahalar duyar gibi oldu. Hızla döndü. Kimse yoktu.

Ama gündüz düşü bozulmuştu. Kalkıp kollarını ceketine soktu. Oturup botlarını giydi. Bunu gerçekleştirecekti. Ayakları ve kafası kararlıydı ve bu haldeyken söylediğini mutlaka yapardı. Gurur meselesiydi. Sahip olduğu tek şey buydu.

Bebeği tekrar kontrol ettikten sonra dışarı çıktı. Ofis kapısını ardından kapatıp merdivenlerden paldır küldür indi. George'un tabancasını pantolonunun beline tıkıştırmıştı ve bu sefer doluydu.

Eski oyun bahçesinden esen rüzgâr, alışana kadar onu sendeletecek kadar güçlüydü. Yüzüne vuran kar, yanaklarıyla alnına iğneler batırıyordu. Ağaçların tepeleri sağa sola eğiliyordu. Yer yer daha şimdiden bir metre kalınlığa ulaşmış olan kar tabakası daha da kalınlaşıyordu. Blaze'in artık gelirken bıraktığı izler için kaygılanmasına gerek yoktu.

Paytak paytak yürüyerek, kar ayakkabılarının olmamasına hayıflanarak çite gitti ve beceriksizce tırmandı. İndiğinde kalçalarına

kadar kara gömüldü ve kuzeye, Cumberland'in merkezine doğru güçlükle yürümeye başladı.

Yol beş kilometre kadardı ve daha yarısında Blaze'in nefesi kesildi. Yüzü uyuşmuştu. Kalın çoraplarına ve eldivenlerine karşın elleriyle ayakları da. Yine de yola devam etti, kar birikintilerinin etrafından dolanmakla uğraşmayıp dosdoğru ortalarından geçerek. İki kere kara gömülmüş çitlere takıldı ve birinin dikenli telleri kot pantolonunu yırtıp bacağını yardı. Nefesini küfretmekle harcamayarak kalkıp yola devam etti.

Yola çıktıktan bir saat sonra bir ağaç tarlasına girdi. Burada kusursuzca budanmış küçük mavi ladinler ikişer metre arayla sıra sıra uzanıyordu. Blaze karın sadece sekiz santim derinlikte olduğu ve bazı kısımlarda hiç bulunmadığı uzun, korunaklı bir koridordan yürüyebildi. Burası Cumberland İlçesi Parkı'ydı ve ana yolun kenarındaydı.

Küçük ormanın batı sınırına ulaşınca toprak setin tepesine oturup aşağıdaki 289. Yol'a kaydı. Yolun ilerisindeki, esen karda güçlükle seçilen bir pırıldağı çok iyi hatırlıyordu... iki kenarı kırmızı, diğer ikisiyse sarıydı. Ardında birkaç sokak lambası hayaletler gibi parıldıyordu.

Blaze karla kaplı ve trafiksiz yoldan geçip köşedeki Exxon'a yürüdü. Cüruf briket binanın yanındaki küçük bir ışık havuzu, bir ankesörlü telefonu aydınlatıyordu. Yürüyen bir kardanadam gibi görünen Blaze telefon kulübesine girdi... içeride iki büklüm oldu. Bozuk para bulamayınca bir an panikledi, ama pantolonunda iki ve ceket cebinde de bir tane çeyreklik buldu. Sonra parası geri geliverdi. Bilinmeyen numaralar servisi ücretsizdi.

"Joseph Gerard'ı aramak istiyorum," dedi. "Ocoma."

Bir anlık sessizlikten sonra operatör ona numarayı verdi. Blaze numarayı telefonu karların çoğundan koruyan buğulu cama yazarken, bu numaranın aslında rehberde bulunmadığının ve

operatörün ona FBI'ın talimatına uyarak verdiğinin farkında değildi. Bu teselli etmek ya da tuhaflıklar yapmak isteyen kişilere imkân sağlıyordu tabii, ama bebeği kaçıran kişiler aramazlarsa yer saptama cihazları kullanılamazdı.

Blaze 0'ı çevirip kadına Gerardların telefon numarasını verdi. Şehirlerarası konuşma ücreti verip vermeyeceğini sordu. Öyle olacaktı. Yetmiş beş sente üç dakika konuşup konuşamayacağını sordu. Operatör hayır dedi; Ocoma'yla üç dakikalık konuşma bir dolar doksan sent tutardı. Blaze'in telefon kredi kartı var mıydı?

Yoktu. Blaze'in herhangi bir kredi kartı yoktu.

Operatör ona ücreti ev telefonuna yazdırabileceğini söyledi, ki kulübede *sahiden de* bir telefon vardı (gerçi George öldüğünden beri bir kere bile çalmamıştı), ama Blaze bu numaraya kanmayacak kadar zekiydi.

Öyleyse ödemeli mi? diye sordu operatör.

"Ödemeli, hı hı!" dedi Blaze.

"İsminiz bayım?"

"Küçük Clayton Blaisdell," dedi Blaze hemen. Onca yolu tepip de bozuk parası yok diye telefon edememekten kurtulduğuna çok sevindiğinden, bu taktik hatasını neredeyse iki saat boyunca fark etmeyecekti.

"Teşekkürler bayım."

"*Sana* teşekkürler," dedi Blaze, kendini zeki hissederek. Kendini bir salak kadar soğukkanlı hissederek.

Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı. "Evet?" Ses ihtiyatlı ve bezgin gibiydi.

"Oğlun elimde," dedi Blaze.

"Bayım, bugün beni on kişi arayıp aynı şeyi söyledi. Kanıtla."

Blaze şaşırdı. Bunu beklememişti. "Şey, yanımda değil. Partnerimde."

"Ya?" Sadece bu kadardı. *Ya?*

"İçeri girince karını gördüm," dedi Blaze. Aklına gelen tek şey buydu. "Cidden çok güzelmiş. Beyaz bir geceliği vardı. Şifoniyerinizin üstünde bir sürahi vardı... şey, yan yana üç tane sürahi."

Diğer uçtaki ses "Başka bir şeyler söyle," dedi. Ama sesi artık bezgin değildi.

Blaze düşündü. Aklına diğer uçtaki inatçı adamı ikna edecek başka hiçbir şey gelmiyordu. Sonra geliverdi. "Yaşlı bayanın bir kedisi vardı. O yüzden aşağı indi. Beni kedi sandı... şey..." Biraz daha düşündü. "*Mikey!*" diye bağırdı. "O bayana o kadar sert vurduğum için üzgünüm. İstemeden oldu, ama korkmuştum."

Diğer uçtaki adam ağlamaya başladı. Ani ve afallatıcıydı bu. "O iyi mi? Tanrı aşkına, Joey iyi mi?"

Arkadan anlaşılmaz sesler geldi. Bir kadın konuşuyordu sanki. Bir başkası bağırıyor ve ağlıyordu. Bağıran ve ağlayan anneydi herhalde. Ermeniler fazla duygusal oluyorlardı anlaşılan. Fransızlar da öyleydi.

"Sakın kapatma!" dedi Joseph Gerard (Gerard olmalıydı). Paniklemiş gibiydi. "O iyi mi?"

"Hı hı, iyi," dedi Blaze. "Bir dişi daha çıktı. Böylece üç tane oldu. Bezleri sürekli değişiyor. Ben... yani *biz*... altını güzelce pudralıyoruz. Karının sorunu ne? Çocuğun altını ondan başkası pudralayamaz mı sanıyor?"

Gerard köpek gibi soluyordu. "Ne isterseniz yaparız bayım. Top sizde."

Blaze bunu duyunca biraz irkildi. Neden aradığını neredeyse unutmuştu.

"Tamam," dedi. "İşte yapmanızı istediğim şey."

Portland'da bir AT&T operatörü, Özel Ajan Albert Sterling'le konuşuyordu. "Cumberland'in merkezi," dedi. "Benzin istasyonundaki ankesörlü telefon."

"Tamam," dedi Sterling ve yumruğunu havaya kaldırdı.

"Yarın akşam sekize kadar küçük bir uçak bulun," dedi Blaze. Kendini huzursuz hissetmeye başlıyor, telefonda fazla uzun konuştuğu hissine kapılıyordu. "1. Otoban boyunca güneye, New Hampshire sınırına doğru gitmeye başlasın. Alçaktan uçsun. Anlaşıldı mı?"

"Bekle... bulabileceğime emin değilim..."

"Emin olsan *iyi olur*..." dedi Blaze. George gibi konuşmaya çalışıyordu. "Çocuğunu bir torba içinde geri almak istemiyorsan beni oyalama."

"Tamam," dedi Gerard. "Tamam, anladım. Yazıyorum."

Sterling, Bruce Ganger'a bir kâğıt parçası verdi ve telefon etmesi için işaret etti. Granger, Eyalet Polisi'ni aradı.

"Pilot bir sinyal ışığı görecek," dedi Blaze. "Parayı bir çantaya koyup paraşütle at. Tam ika... ışığın üstüne düşecek şekilde at. Sinyalin. Çocuğu ertesi gün geri alabilirsin. Poposu için kullandığım... yani kullandığımız... bazı şeyleri bile gönderebilirim." Aklına bir espri geldi. "Ek ücret talep etmeden."

Sonra serbest eline bakınca, Joe'yu geri alabileceklerini söylerken parmaklarıyla küs işareti yapmış olduğunu gördü. Tıpkı ilk yalanını söyleyen bir çocuk gibi.

"Sakın kapatma!" dedi Gerard. "Tam anlamadım..."

"Akıllı adamsın," dedi Blaze. "Bence anlamışsındır."

Kapatıp Exxon istasyonundan koşarak çıktı, neden koştuğunu bilmeden, sadece yapılması gereken bir şeymiş gibi hissederek. Tek şeymiş gibi. Pırıldağın altından koştu, sapıp sokağı geçti ve toprak sete dev adımlarla tırmandı. Sonra İlçe Parkı'nın sıra sıra dizili ladinlerinin arasında gözden kayboldu.

Ardından parlak beyaz gözlü, devasa bir canavar tepeden aşağı hırlayarak indi. Fırtınayı yararken iki metre yetmiş santimlik yan kanatları etrafa kar fışkırtıyordu. Kar küreme aracı, Blaze'in

saparak yoldan geçerken bıraktığı izleri sildi. Dokuz dakika sonra iki Eyalet Polisi arabası Exxon istasyonunda durduğunda, Blaze'in toprak setten Park'a uzanan ayak izleri hayal meyal seçilen çukurlardan ibaretti. Polisler ankesörlü telefonun etrafında toplanıp el fenerlerini tutarlarken bile arkalarındaki rüzgâr işine devam ediyordu.

Beş dakika sonra Sterling'in telefonu çaldı. "Buradaymış," dedi diğer uçtaki Eyalet Polisi. Sterling arkadan gelen rüzgâr sesini duyabiliyordu. Çığlık gibiydi resmen. "Buradaymış, ama gitmiş."

"Nasıl gitmiş?" diye sordu Sterling. "Arabayla mı yaya mı?"

"Kimbilir? Kar küreme aracı biz gelmeden hemen önce buradan geçmiş. Ama tahminimce arabayla gitmiştir."

"Sana tahminini soran yok. Benzin istasyonu mu? Onu gören olmuş mu?"

"Fırtına yüzünden kapalılar. Açık olsalardı bile... telefon yan taraftaki bir duvarda."

"Orospu çocuğunun şansına bak," dedi Sterling. "Amma *ballıymış*, orospu çocuğu. Apex'teki o berbat, küçük kulübenin etrafını sardık ve dört porno dergiyle bir kavanoz dolusu suyu süzülmüş bezelye ele geçirdik. Ayak izleri var mı? Yoksa rüzgâr örtmüş mü?"

"Telefonun çevresinde hâlâ ayak izleri vardı," dedi polis. "Rüzgâr üzerlerini örttü, ama ona aittiler."

"Yine mi tahmin yürütüyorsun?"

"Hayır. Büyüktüler."

"Tamam. Yollara barikat kondu, değil mi?

"Küçük ve büyük bütün yollara," dedi polis. "Şu anda halloluyor."

"Oduncu yollarına da."

"Oduncu yollarına da," dedi polis. Hakarete uğramış gibi konuşmuştu.

Sterling aldırmadı. "Eee, onu kıstırdık mı? Bunu diyebilir miyiz polis bey?"

"Evet."

"Güzel. Yarın hava düzelir düzelmez, üç yüz adamla oraya geliyoruz. Bu iş fazla uzadı."

"Evet efendim."

"Kar küreme aracı," dedi Sterling. "İşe bak." Telefonu kapadı.

Blaze, HY'ye geri döndüğünde bitkindi. Çite tırmanıp diğer taraftaki kara yüz üstü kapaklandı. Burnu kanıyordu. Sadece otuz beş dakikada geri dönmüştü. Doğruldu, sendeleyerek binanın çevresinden dolandı ve içeri girdi.

Joe'nun hiddetli, ıstıraplı çığlıklarıyla karşılaştı.

"Tanrım!"

Basamakları ikişer ikişer çıkarak koşup Coslaw'un ofisine daldı. Ateş sönmüştü. Beşik devrilmişti. Joe yerde yatıyordu. Başı kan içindeydi. Yüzü morarmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı, minik elleri tozlanıp beyazlaşmıştı.

"Joe!" diye bağırdı Blaze. "Joe! Joe!"

Bebeği kucaklayıp bezlerinin durduğu köşeye koştu. Bir tanesini kapıp Joe'nun alnındaki yarığı sildi. Oradan kan boşanıyordu sanki. Yaranın içinde bir kıymık vardı. Blaze onu çıkarıp yere attı.

Bebek kollarında çırpınıyor ve daha da yüksek sesle haykırıyordu. Blaze, Joe'yu sımsıkı tutarak kanı silmeyi sürdürdü ve eğilip yakından baktı. Yara tırtıklıydı, ama o iri kıymık parçası yokken çok da kötü görünmüyordu. Tanrı'ya şükür ki gözüne saplanmamıştı. Gözüne de saplanabilirdi.

Bir biberon bulup soğuk haliyle Joe'ya verdi. Joe iki eliyle biberonu kavrayıp iştahla emmeye başladı. Blaze soluk soluğa bir battaniye alıp bebeği sardı. Sonra kendi battaniyelerinin üzerine uzanıp, sarmalanmış bebeği göğsüne koydu. Blaze gözlerini

kapar kapamaz korkunç bir şekilde başı döndü. Dünyadaki her şey uzaklaşıyordu sanki: Joe, George, Johnny, Harry Bluenote, Anne Bradstay, tellerdeki kuşlar ve yollarda geçen geceler.

Sonra kendine geldi.

"Artık birlikteyiz Joey," dedi. "Ben seninim, sen de benimsin. Her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Ara ara şiddetle pencerelere vuran rüzgâr onları zangırdatıyordu. Joe başını çevirip emziği çıkararak boğuk boğuk öksürdü, göğsü temizlenirken dili dışarı çıktı. Sonra emziği tekrar ağzına aldı. Blaze elinin altında onun minik kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu.

"Biz böyle çalışırız işte," dedi Blaze ve bebeğin kanlı alnını öptü.

Birlikte uyuyakaldılar.

– Yirminci Bölüm –

Hetton Yurdu'nun, ANA binalarının arka tarafında geniş bir arazisi vardı ve burada çocukların nesiller boyu Zafer Bahçesi dedikleri yer bulunuyordu. Coslaw'dan önceki müdire orayı boşlamış, insanlara zahmet vermeye değmeyeceğini söylemişti, ama Martin "Kanun" Coslaw, Zafer Bahçesi'nde en az iki tane potansiyel görmüştü. Birincisi çocuklara kendi sebzelerini yetiştirterek HY'nin yemek bütçesinden epey tasarruf etmekti. İkincisi çocukları dünyanın temeli olan sıkı ve verimli çalışmayla tanıştırmaktı. "Piramitler çalışmak ve matematikle inşa edilmiştir," demeyi severdi Coslaw. Böylece çocuklar ilkbaharda ekim yapar, yazın yabani otları ayıklar (civardaki tarlalardan birinde "çalışmıyorlarsa" tabii), sonbaharda da hasat kaldırırlardı.

Toe-Jam'in tabiriyle "şahane yabanmersini yazından" on dört ay kadar sonra John Cheltzman, ZB'nin kuzey ucundaki balkabağı toplama ekibindeydi. Soğuk aldı, hastalandı ve öldü. Çok çabuk oldu. Cadılar Bayramı'nda Portland Şehir Hastanesi'ne gönderildi, diğer çocuklar sınıflarında ya da "başka okullar"dayken. Şehir Hastanesi'nin yoksullar koğuşunda tek başına can verdi.

HY'deki yatağının çarşafı alındıktan sonra yeni çarşaf serildi. Blaze bir ikindinin çoğunu kendi yatağında oturup John'ınkine bakarak geçirdi. "Şahmerdan" adını verdikleri uzun uyku odası

boştu. Diğerleri Johnny'nin cenazesine gitmişlerdi. Çoğunun katılacağı ilk cenaze olduğundan epey heyecanlanmışlardı.

Johnny'nin yatağı Blaze'e hem korkutucu hem de ilginç geliyordu. Yatağın baş kısmıyla duvarın arasına hep sıkıştırılmış halde duran Shedd's Fıstık Ezmesi kavanozu gitmişti; Blaze kontrol etmişti. Ritz Krakerleri de. (Işıklar sönünce Johnny sık sık "Ritz'i daldırınca her şey daha lezzetli geliyor," deyip her seferinde Blaze'i güldürürdü.) Yatak ordu tarzı yapılmıştı, üstteki battaniye gergindi. Çarşaf bembeyaz ve temizdi, oysa Johnny ışıklar söndükten sonra mastürbasyon yapmayı severdi. Blaze pek çok gece yatağında yatarken yukarıdaki karanlığa bakıp, JC aletini sıvazlarken yatağından çıkan hafif gıcırtıları dinlemişti. Çarşafında hep koyu renkte lekeler olurdu. Tanrım, o koyu, sarı lekeler daha büyük bütün çocukların çarşaflarında vardı. Şu anda oturmuş Johnny'nin yatağına bakarken kendi altında bile vardı. Ölürse, tıpkı Johnny'nin çarşafı gibi kendi meni lekeli çarşafının da değiştirileceğini, yerine bembeyaz ve temiz bir çarşaf örtüleceğini fark etti. Üzerinde orada birinin yattığını, hayaller kurduğunu, akıtacak kadar canlı olduğunu gösterecek tek bir leke bile bulunmayan bir çarşaf. Blaze sessizce ağlamaya başladı.

Kasım başının bulutsuz bir ikindisiydi ve şahmerdan tarafsız bir ışıkla aydınlanıyordu. JC'nin karyolasında güneş kareleri ve pencere tirizlerinin gölge haçları uzanıyordu. Blaze bir süre sonra kalkarak arkadaşının eskiden uyuduğu yataktaki battaniyeyi çekip aldı. Yastığı alıp şahmerdanın diğer ucuna fırlattı. Sonra çarşafı alıp şilteyi yere itti. Hâlâ yetmemişti. Yatağı döndürüp şiltenin üstüne itince minik ayakları yukarı çevrildi. Yine yetmemişti, bu yüzden yatağın ayaklarından birini tekmeledi ve ayağını acıtmaktan başka bir şey beceremedi. Sonrasında yatağına uzanıp elleriyle gözlerini örttü ve göğsü inip kalktı.

Cenaze bitince diğer çocukların çoğu Blaze'den uzak durdular. Kimse ona ters dönmüş yatak hakkında soru sormadı, ama Toe tuhaf bir şey yaptı: Blaze'in ellerinden birini tutup öptü. Bu cidden tuhaftı. Blaze yıllarca bunu düşündü. Sürekli değilse de arada sırada.

Saat beş oldu. Çocukların serbest saatiydi ve çoğu bahçede aylaklık yapıyor ve akşam yemeği için iştahlarını açıyorlardı. Blaze, Martin Coslaw'un ofisine gitti. Kanun masasının ardında oturuyordu. Terliklerini giymiş, koltuğunu geriye yaslamış, *Evening Express* okumaktaydı. Başını kaldırıp "Ne?" dedi.

"Al sana orospu çocuğu," dedi Blaze ve onu bayıltana kadar dövdü.

New Hampshire sınırına doğru yürümeye başladı, çünkü bir araba çalsa dört saatte enseleneceğini düşünüyordu. Onun yerine iki saatte enselendi. Ne kadar iri olduğunu hep unutuyordu, ama Martin Coslaw unutmamıştı ve Maine Eyalet Polisi'nin göçük alınlı, iki metrelik genç bir beyaz erkeği bulması uzun sürmemişti.

Cumberland İlçesi Yerel Mahkemesi'ndeki duruşma kısa sürdü. Martin Coslaw bir kolu askıda ve başında gözünü örten kocaman bir beyaz sargıyla katıldı. Tanık kürsüsüne koltuk değnekleriyle çıktı.

Savcı ona boyunu sordu. Coslaw bir altmış sekiz boyunda olduğunu söyledi. Savcı kilosunu sordu. Coslaw yetmiş iki buçuk kilo olduğunu söyledi. Savcı, Coslaw'a sanık Küçük Clayton Blaisdell'i tahrik edecek veya onurunu kıracak bir şey yapıp yapmadığını ya da haksız yere cezalandırıp cezalandırmadığını sordu. Coslaw bunları yapmadığını söyledi. Savcı bunun üzerine tanığı Blaze'in hukuk okulundan yeni mezun olmuş acemi avukatına teslim etti. Aceminin hararetle sorduğu muğlak soruları Coslaw soğukkanlılıkla yanıtlarken alçısı, koltuk değnekleri ve kafasındaki

sargı tanık olarak konuşmaktaydılar. Acemi başka sorusu olmadığını söyleyince savcı da başka sorusu olmadığını bildirdi.

Blaze'in avukatı onu kürsüye çağırıp neden Hetton Yurdu'nun müdürünü dövdüğünü sordu. Blaze sebebini kekeleyerek anlattı. Bir dostu ölmüştü. Suçun Coslaw'da olduğunu düşünmüştü. Johnny soğuk havada balkabağı toplamaya gönderilmemeliydi. Johnny'nin kalbi zayıftı. Bu haksızlıktı ve Bay Coslaw haksızlık olduğunu biliyordu. Kendi kaşınmıştı.

Bunun üzerine genç avukat gözlerinde umutsuz bir ifadeyle yerine oturdu.

Savcı kalkıp yaklaştı. Blaze'e boyunu sordu. Blaze iki metre civarı olduğunu söyledi. Savcı kilosunu sordu. Blaze tam olarak bilmediğini söyledi, yüz otuz beş filan dedi. Bunu duyan basın mensuplarından bazıları güldü. Blaze onlara şaşkın gözlerle baktı. Sonra o da hafifçe gülümsedi, şakadan anlayan biri olduğunu göstermek için. Savcının başka sorusu yoktu. Yerine oturdu.

Blaze'in avukatı hararetle, muğlak bir özet geçtikten sonra sözünü bitirdi. Yargıç çenesini bir eline dayayıp pencereden dışarı baktı. Sonra savcı ayaklandı. Blaze'in genç bir kabadayı olduğunu söyledi. "Ona çabucak ve şiddetle haddini bildirmenin" Maine Eyaleti'nin görevi olduğunu söyledi. Blaze adamın ne demek istediğini anlamadı, ama iyi bir şey söylemediğini biliyordu.

Yargıç, Blaze'e söyleyecek sözü olup olmadığını sordu.

"Var efendim," dedi Blaze, "ama nasıl diyeceğimi bilmiyorum."

Yargıç başını sallayarak onayladı ve onu South Portland Islahevi'nde iki seneye mahkûm etti.

Orada bazıları kadar zorluk çekmese de, bir daha asla geri dönmek istemeyeceği kadar kötü bir yerdi. Dayak yemeyecek ve düzülmeyecek kadar iriydi ve aşağılık liderlere sahip çetelere katılmadı, ama parmaklıklı minicik bir hücrede uzun süreler kalmak

çok zordu. Çok üzücüydü. İlk altı ay içinde iki kez "kafayı yedi", hücresinin parmaklıklarına vurarak çıkarılması için haykırmaya başladı, bekçiler koşa koşa gelene dek. Onu zapt etmek için ilk seferde dördü geldi, sonra dört tane daha ve sonunda altı tane daha çağırmak zorunda kaldılar. İkinci seferde onu on altı saat uyutan bir iğne yaptılar.

Yalnızlık daha da kötüydü. Blaze o minicik hücreyi turlayıp dururken (her bir yönde altı adım) zaman yavaşlıyor ve sonra duruyordu. Kapı nihayet açılıp da diğer oğlanların arasına geri döndüğünde –egzersiz alanında yürümekte ya da yükleme dokuna gelen kamyonların yüklerini indirmekte serbest olduğunda– rahatlık ve minnettârlıktan delirecek gibi oldu. İkinci seferde kendisini serbest bırakan gardiyanı kucaklayınca dosyasına şu not düşüldü: *Eşcinsel eğilimler sergiliyor.*

Ama yalnızlık en kötüsü değildi. Blaze unutkandı, ama en kötü şeyi asla unutmadı. İnsanı böyle ele geçiriyorlardı. Küçük, beyaz bir odaya sokup etrafında halka oluyorlardı. Sonra sorular sormaya başlıyorlardı. İnsan daha birinci sorunun anlamını düşünmeye –ne *dendiğini* anlamaya– fırsat bulamadan, başka sorular geliyordu peş peşe. Geriye gidiyor, konuyu değiştiriyor, dallanıp budaklandırıyorlardı. Bir örümcek ağına takılmak gibiydi. Sonunda sırf onları susturmak adına, itiraf ettirmek istedikleri her şeyi itiraf etmek geliyordu insanın içinden. Sonra bir kâğıt veriyor ve imzalamanızı istiyorlardı ve ister istemez imzalıyordunuz.

Blaze'i sorgulayan adam Holloway adlı bir savcı yardımcısıydı. Holloway odaya diğerleri sorguya başladıktan en az bir buçuk saat sonra girmişti. Blaze gömleğinin kollarını sıvamıştı ve uçları pantolonundan çıkmıştı. Ter içindeydi ve tuvalete gitmeye *felaket* ihtiyacı vardı. Sanki Bowielerin köpek ağılına geri dönmüştü de çevresini hırlayan Collieler sarmıştı. İnce çizgili mavi bir takım elbise giymiş olan Holloway havalı ve zarifti. Ön kısımlarındaki

minik delikleri pırıldayan siyah ayakkabılar giymişti. Blaze, Bay Holloway'in ayakkabılarının ön kısımlarındaki delikleri asla unutmadı.

Bay Holloway odanın ortasındaki masaya kıçının yarısı havada kalacak şekilde oturdu; bir bacağını öne arkaya sallarken o zarif siyah ayakkabıları bir saatin kolları gibiydiler. Blaze'e dostça sırıtıp "Konuşmak ister misin evlat?" dedi.

Blaze kekelemeye başladı. Evet, konuşmak istiyordu. Cidden dinlemek isteyen biri varsa ve biraz dostça davranırsa konuşacaktı.

Holloway diğerlerine çıkmalarını söyledi.

Blaze tuvalete gidip gidemeyeceğini sordu.

Holloway odada, Blaze'in fark etmemiş olduğu bir kapıyı gösterdi ve "Ne bekliyorsun?" dedi. Yüzündeki dostça sırıtış kaybolmamıştı.

Blaze çıktığında masada bir sürahi dolusu buzlu suyla boş bir bardak vardı. Blaze, Holloway'e baktı ve Holloway başıyla onay verdi. Blaze peş peşe üç bardak içtikten sonra arkasına yaslanırken sanki alnının ortasına bir buz kıracağı saplanmış gibi hissetti.

"İyi misin?" diye sordu Holloway.

Blaze başıyla onayladı.

"Hı hı. Soruları yanıtlamak insanı susatır. Sigara?"

"Kullanmıyorum."

"Aferin evlat, kullanmıyorsun diye başın belaya girmez asla," dedi Holloway ve kendine bir tane yaktı. "Arkadaşların sana ne der evlat? Sana nasıl hitap ederler?"

"Blaze."

"Tamam Blaze, adım Frank Holloway." Elini uzattı ve Blaze sıkınca yüzünü ekşitip sigarasının ucuna dişlerini batırdı. "Şimdi, burada olmak için ne yaptın, hepsini anlat bakayım."

Blaze öyküsünü anlatmaya başladı, Kanun'un Hetton'a gelişinden ve kendisinin aritmetikle ilgili problemlerinden başlayarak.

Holloway elini kaldırdı. "Bir stenograf getirsem olur mu Blaze? Bir çeşit sekreter demektir. Bütün bunları tekrarlamaktan kurtulursun."

Olurdu. Blaze için sorun değildi.

Daha sonra, sonunda diğerleri geri geldiler. Geldiklerinde Blaze, Holloway'in gözlerindeki dostane pırıltının kaybolduğunu fark etti. Adam masadan kalktı, kıçını iki tez şaplakla temizledi ve "Daktiloya geçirin ve şu salağa imzalatın," dedi. Arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Blaze hapishanede iki yıl kalmadı... iyi halden dolayı cezası dört ay indirildi. Ona iki adet hapishane kot pantolonu, bir kot ceket ve onları taşıması için bir seyahat çantası verdiler. Hapishanedeyken biriken parasını da: 43.84 dolarlık bir çek.

Kasım ayıydı. Havada tatlı bir rüzgâr vardı. Kapı bekçisi elini araba sileceği gibi sallayarak ona beladan uzak durmasını söyledi. Blaze bakmadan ve konuşmadan geçip gitti ve ağır, yeşil kapının ardından gürültüyle kapandığını işitince ürperdi.

Kaldırımlar bitene ve şehir kaybolana kadar yürüdü. Her şeye baktı. Yanından geçen arabalar tuhaf bir şekilde değişmiş gibiydiler. Bir tanesi yavaşlayınca Blaze sürücünün gideceği yere götürme teklifi yapacağını sandı. Sonra birisi "*Heyyy, KODES KUŞU,*" diye bağırdı ve araba hızlanıp uzaklaştı.

Sonunda küçük bir taşra mezarlığını çevreleyen taş duvara oturup yola öylece baktı. Özgür olduğunu fark etti. Ona emirler verecek birileri yoktu, ama kendine emir vermeyi beceremiyordu ve arkadaşsızdı. Hücreden kurtulmuştu, ama işsizdi. Kendisine verdikleri sert kâğıt parçasını nasıl paraya dönüştüreceğini bile bilmiyordu.

Yine de muhteşem, ferahlatıcı bir minnettarlığa kapıldı. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe çevirince kafasının içi kırmızı ışıkla

doldu. Çimenlerin ve bir yol ekibinin yakın zamanda doldurduğu bir çukurun yeni asfaltının kokusunu aldı. Sürücüleri nereye isterse oraya giden arabaların egzoz kokusunu aldı. Rahatlayarak kollarını bedenine sardı.

O gece bir kulübede yattı ve ertesi gün sepeti on sente patates toplama işi buldu. O kış sendikasız bir New Hampshire yün fabrikasında çalıştı. İlkbaharda otobüsle Boston'a gidip Brigham Kadın Hastanesi'nin çamaşırhanesinde iş buldu. Orada altı ay çalıştıktan sonra South Portland'dan tanıdık bir simayla karşılaştı... Billy St. Pierre ile. Birbirlerine bir sürü bira ısmarladılar. Billy, Blaze'e bir arkadaşıyla birlikte Southie'deki bir içki dükkânını soyacağını anlattı. Orası çocuk oyuncağıydı. Bir kişiye daha yer olduğunu söyledi.

Blaze bu işe hazırdı. Payına on yedi dolar düştü. Çamaşırhanede çalışmayı sürdürdü. Dört ay sonra Billy ve Billy'nin kayınbiraderi Dom'la birlikte Danver'daki bir benzin istasyonunu ve bakkalı soydu. Bundan bir ay sonra Blaze, Billy ve Calvin Surks adında bir başka eski South Portlandlı, arka tarafında bahis odası bulunan bir tefeci dükkânını soydular. Bin dolardan fazla para çaldılar.

"Artık büyük işler yapacağız," dedi Billy, üçü parayı Duxbury'deki bir motel odasında bölüşürlerken. "Bu daha başlangıç."

Blaze başıyla onayladıysa da hastanenin çamaşırhanesinde çalışmayı sürdürdü.

Hayat bir süre böyle devam etti. Blaze'in Boston'da gerçek arkadaşı yoktu. Sadece Billy'yi ve onun üyesi olduğu küçük çaplı ve gevşek çetenin diğer mensuplarını tanıyordu o kadar. Blaze serbest saatlerinde Lynn'deki Moochie's diye bir pastanede onlarla takılmaya başladı. Langırt oynuyor ve vakit öldürüyorlardı. Blaze'in düzenli ya da düzensiz takıldığı bir kız arkadaşı yoktu. Billy'nin tabiriyle göçük kafası yüzünden son derece utangaç ve

çekingendi. Başarılı bir soygun yaptıktan sonra bazen bir fahişe kiralıyordu.

Blaze'in Billy'ye rastlamasından bir yıl kadar sonra, yarım gün müzisyenlik yapan çenebaz bir adam onu eroinle tanıştırdı. Blaze'in ya bir katkı maddesi ya da alerji yüzünden epey midesi bulandı. Bir daha denemedi. Bazen sırf sosyalleşmek adına birkaç fırt esrar çektiği oluyordu, ama daha sert uyuşturuculardan uzak durdu.

Eroin deneyinden kısa süre sonra Billy ile Calvin (ki sahip olmakla en çok gururlandığı şey HAYAT BERBATTIR, SONRA DA ÖLÜRSÜN dövmesiydi), bir süpermarketi soymaya çalışırken yakalandılar. Ancak Blaze'le çalışmak isteyen başkaları vardı. Hatta epey hevesliydiler. Birisi ona Gulyabani lakabını taktı ve bu benimsendi. Göçük alnını maskeyle gizlese bile dev cüssesi, tezgâhtarların ve dükkâncıların tezgâhın altında gizliyor olabilecekleri silahı kapmakta tereddüt etmelerine yol açıyordu.

Billy'nin enselenişinden iki yıl sonra Blaze yakalanmaktan defalarca kıl payı kurtuldu, ki bazılarında gerçekten ramak kalmıştı. Bir keresinde Saugus'taki bir giyim mağazasını soyduktan sonra, iki erkek kardeşe teşekkür edip de arabalarından inmesinin hemen ardından köşebaşında tutuklandılar. Kardeşler yakayı kurtarmak için Blaze'i seve seve gammazlardı, ama onu sadece Koca Gulyabani ismiyle tanıdıklarından, polisin çetenin üçüncü üyesinin Afrika kökenli Amerikalı olduğunu sanmasına yol açtılar.

Haziran da Blaze çamaşırhaneden kovuldu. Başka bir namuslu iş aramaya kalkmadı bile. George Rackley ile tanışana kadar aylaklık edip durdu ve George'la tanışınca geleceği belirlendi.

– Yirmi Birinci Bölüm –

Şafağın ilk aydınlığı gökyüzünde belirirken Albert Sterling, Gerardların çalışma odasındaki aşırı şişkin koltuklardan birinde uyukluyordu. Şubatın biriydi.

Kapının kenarına vuruldu. Sterling'in gözleri açıldı. Orada Granger duruyordu. "Bir şey bulmuş olabiliriz," dedi.

"Anlat."

"Blaisdell bir yetimhanede büyümüş... daha doğrusu eyalet yurdunda, ama aynı şey sayılır... Hetton Yurdu diye bir yerde. Orası telefon ettiği bölgede."

Sterling ayaklandı. "Hâlâ faal miymiş?"

"Hayır. On beş yıl önce kapanmış."

"Şimdi orada kim kalıyor?"

"Kimse. Belediye tarafından satılmış ve birileri orayı gündüz okulu yapmaya kalkmış. İflas etmişler ve belediye geri satın almış. O zamandan beri de boşmuş."

"Bahse girerim oradadır," dedi Sterling. Sadece bir histi ama doğru gibiydi. O piç kurusunu ve suç ortaklarını bu sabah enseleyeceklerdi. "Eyalet Polisi'ni ara. Yirmi polis istiyorum, en az yirmi, ayrıca ikimiz gideceğiz." Düşündü. "Bir de Frankland. Frankland'ı ara, ofisinden çıkıp gelsin."

"Aslında yataktadır..."

"Gelsin. Norman'a da gelmesini söyle. Telefonla o ilgilensin."

"Buna emin misin..."

"Evet. Blaisdell bir üçkâğıtçı, salak ve tembel." Albert Sterling, üçkâğıtçıların tembel olduğuna inanırdı. "Başka nereye gider ki?" Saatine baktı. 05.45'ti. "Umarım çocuk hâlâ sağdır. Ama bahse girmem."

Blaze 06.15'te uyandı. Gece yanında uyumuş olan Joe'ya bakmak için yan döndü. Vücudunun sıcaklığı o minik adama biraz iyi gelmiş gibiydi. Cildi serindi ve nefesinin hırıltısı kesilmişti. Ama yanaklarında hâlâ parlak kırmızı lekeler vardı. Blaze parmağını bebeğin ağzına soktu (Joe hemen emmeye başladı) ve sol tarafta yeni bir şişkinlik fark etti. Bastırınca Joe uykusunda inleyip yüzünü geri çekti.

"Lanet olası diş," diye fısıldadı Blaze. Joe'nun alnına baktı. Yara kabuk bağlamıştı ve iz kalmayacak gibiydi. Bu iyiydi. İnsanın alnı hayat boyu dikkat çekerdi. Yara izi taşımak için berbat bir yerdi.

Muayenesi bitmişti, ama yine de uyuyan bebeğin yüzüne büyülenmişçesine bakmayı sürdürüyordu. İyileşmekte olan o tırtıklı sıyrık dışında Joe'nun teni mükemmeldi. Beyazdı, ama ışıltılı zeytuni bir tonu vardı. Blaze çocuk büyüyünce cildinin asla güneşten kızarmayacağını, hoş bir yanık tene bürüneceğini düşündü. Belki de bazıları tarafından zenci sanılacak kadar kararacaktı. Benim tersime, ıstakoz gibi kıpkırmızı olmayacak, diye düşündü. Joe'nun göz kapakları hafif, ama bariz şekilde maviydi. Kapalı gözlerinin altında da aynı mavi renkte minik arklar vardı. Hafifçe büzülmüş dudakları gül rengiydi.

Blaze çocuğun ellerinden birini alıp tuttu. Çocuğun parmakları hemen serçe parmağını kavradı. Blaze ellerinin iri olacağını düşündü. İleride bir marangoz olup çekiç ya da araba tamircisi

olup İngiliz anahtarı kullanabilirdi. Hatta bir ressam olup fırça bile kullanabilirdi.

Çocuğun geleceğindeki olasılıkları kavrayınca ürperdi. Bebeği kapıverme arzusuna kapıldı. Neden? Joe'nun gözlerini açıp kendisine baktığını görebilmek için. O gözlerin ileriki yıllarda neler göreceğini kim bilebilirdi? Oysa şimdi kapalıydılar. *Joe* kapalıydı. Bir öykünün görünmez mürekkeple yazıldığı muhteşem, korkunç bir kitap gibiydi. Blaze artık parayı umursamadığını fark etti. Umursadığı bütün o sayfalarda belirecek sözcükleri görmekti. Resimleri.

Sıyrığın hemen üstündeki temiz teni öptükten sonra battaniyelerini üstünden atıp pencereye gitti. Hâlâ kar yağıyordu; hava ve yeryüzü beyazdı. Geceleyin yirmi santimlik kar yağmış olmalıydı. Hâlâ da yağıyordu.

Seni yakalamak üzereler Blaze.

Hızla döndü. "George?" diye seslendi usulca. "Sen misin George?"

Değildi. O ses kafasının içinden gelmişti. Ama niye aklından öyle bir düşünce geçsindi ki?

Tekrar pencereden dışarı baktı. Harap olmuş alnı düşünceli bir edayla kırıştı. Kim olduğunu biliyorlardı. Salaklık edip operatöre ismini vermişti, Küçük kısmını bile söylemişti. Zekice davrandığını sanmıştı, oysa salaklık etmişti. Yine. Salaklık insanın ömür boyu içinden çıkamadığı bir hapishaneydi, iyi hal indirimi filan yoktu, sadece müebbet hapis vardı.

George olsa kahkahayı basardı. George olsa, *Bahse girerim anında sicilini incelemeye başlamışlardır,* derdi. *Clayton Blaisdell'in En Büyük Hit Parçaları.* Doğruydu. Din adamı numarasını, South Portland'a düşüşünü, HY'de geçirdiği zamanı filan okumuş olmalıydılar...

Sonra kaygılı bilincinden geçen bir meteor gibi: *Burası HY idi!*

Blaze bunu doğrulamak istercesine çılgınca etrafa bakındı.

Seni yakalamak üzereler Blaze.

Yine avlandığını, giderek daralan bir çemberde kısılı kaldığını hissetmeye başladı. Beyaz sorgu odasını, tuvalete gitmek zorunda kalışını, yanıtlamasına fırsat bile bırakmadan peş peşe sıraladıkları soruları düşündü. Üstelik bu sefer yarısı boş bir mahkeme salonundaki küçük bir duruşma da olmayacaktı. Bu seferki sirk gibi olacaktı, bütün koltuklar dolu olacaktı. Sonra da sonsuza kadar kodes. Sorun çıkarırsa da hücre.

Bu düşünceler dehşete kapılmasına yol açsa da kesinlikle en korkunçları değildi. En korkuncu ellerinde silahlarıyla içeri dalıp bebeği geri almalarıydı. Onu tekrar kaçırmalarıydı. Joe'sunu.

Odanın soğuğuna karşın yüzünde ve kollarında ter belirdi.

Zavallı budala. Büyüyünce senden nefret edecek. Bunu sağlayacaklar.

Bu seferki de George değildi. Kendi düşüncesiydi ve doğruydu.

Telaşla plan kurmaya çalıştı. Gidebileceği bir yer olmalıydı. *Olmalıydı.*

Joe kımıldanıp uyanmaya başladı, ama Blaze onu duymadı bile. Gidebilecek bir yer. Güvenli bir yer. George'un bile bilmediği bir yer, bir...

Aklına bir fikir geldi.

Hemen yatağa döndü. Joe'nun gözleri açıktı. Blaze'i görünce ona sırıttı ve başparmağını ağzına soktu... neredeyse şen bir hareketti bu.

"Yemek yemelisin Joe. Çabucak. Kaçıyoruz, ama aklıma bir fikir geldi."

Joe'ya etli ve peynirli mama yedirdi. Joe normalde bu mamanın koca bir kavanozunu bir oturuşta bitirirdi, ama bu sefer beşinci kaşıktan sonra başını çevirdi. Blaze zorlamaya kalkınca da

ağlamaya başladı. Blaze biberonlardan birini verince Joe iştahla emdi. Mesele şuydu ki sadece üç biberon kalmıştı.

Joe battaniyenin üstünde denizyıldızını andıran elleriyle biberonu tutarken Blaze odada koşturup toplanmaya başladı. Bir Pampers kutusunu açıp bebek bezlerini gömlek ceplerine sıkıştırdı, sonunda sirklerdeki şişman adamlara benzeyene dek.

Sonra diz çöküp Joe'yu elinden geldiğince sıkı sıkı giydirdi: iki kat tişört, iki kat pantolon, bir kazak, minik örgü beresi. Joe bu çileyi öfkeyle bağırarak karşıladı. Blaze aldırmadı. Bebeği giydirdikten sonra iki battaniyesini katlayıp küçük, kalın bir kundağa dönüştürdü ve Joe'yu içine yerleştirdi.

Bebeğin yüzü artık hiddetten morarmıştı. Blaze onu müdürün ofisinden çıkarıp merdivene götürürken Joe'nun çığlıklan harap koridorda yankılanıyordu. Blaze merdivenin başında kasketini çıkarıp Joe'nun kafasına koydu, sola eğmeyi ihmal etmeden. Kasket Joe'nun omuzlarına kadar indi. Blaze daha sonra yağan kara çıktı.

Arka bahçeden geçip diğer ucundaki beton duvara beceriksizce tırmandı. Diğer taraftaki arazi eskiden Zafer Bahçesi'ydi. Şimdiyse üstünde rastgele bitmiş çalılarla (karla kaplı yuvarlak tümseklerden ibarettiler) çarpık çurpuk genç çamlar vardı o kadar. Bebeği göğsüne sımsıkı bastırıp koştu. Joe artık ağlamıyordu, ama Blaze onun eksi on derece soğukta hızlı hızlı solumaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Zafer Bahçesi'nin diğer ucunda bir duvar daha vardı; bu seferki üst üste konmuş taşlardan yapılmaydı. Taşların çoğu düştüğünden büyük gedikler açılmıştı. Blaze bunlardan birinden geçip diğer taraftaki dik yokuştan aşağı sıçraya sıçraya, kaya kaya indi. Topukları pudramsı kar bulutları havalandırıyordu. Yokuşun dibinde orman tekrar başlıyordu, ama otuz beş kırk yıl önce burada bir yangın olmuştu, büyük bir yangın. Ağaçlarla çalılar, mekân ve

ışık için birbirleriyle mücadele ederek karmakarışık bitmişlerdi. Her tarafta rüzgâr yüzünden devrilmiş ağaçlar vardı. Pek çoğu karla kaplıydı ve Blaze telaşına karşın yavaşlamak zorunda kaldı. Rüzgâr ağaç tepelerinden uluyordu; Blaze ağaç gövdelerinin iniltilerini ve itirazlarını duyabiliyordu.

Joe inlemeye başladı. Boğuk, soluksuz bir sesti.

"Merak etme," dedi Blaze. "Az kaldı."

Dikenli telleri olan eski çiti yerinde bulacağından emin değildi, ama oradaydı. Ancak yukarı kısmı sağa doğru eğilmişti ve Blaze az kalsın ona takılıp bebekle birlikte kara düşecekti. Üstünden –dikkatle– geçip derinleşen bir yarığa girdi. Burada toprak ayrılmış, arazinin iskeletini sergiliyordu. Kar tabakası daha inceydi. Rüzgâr şimdi başlarının tepesinden uğulduyordu.

"İşte," dedi Blaze. "Burası."

Toprağın yükselen kısmının yarısına kadar ileri geri dolanıp taş parçalarına, yarısı çıkmış köklere, karla dolmuş çukurlara ve eski çam iğnesi öbeklerine bakındı. Bulamıyordu. Boğazından panik yükselmeye başladı. Soğuk artık battaniyelerin ve Joe'nun elbiselerinin içine işlemeye başlamış olmalıydı.

Belki biraz daha aşağıdaydı.

Tekrar inmeye başlarken ayağı kayınca kıç üstü düştü, bebeği bağrına bastırmayı sürdürerek. Sağ ayak bileğinde keskin bir acı hissetti, sanki etinin içinde kıvılcımlar çakmış gibi. Birbirine doğru memeler gibi eğilmiş olan iki yuvarlak kayanın arasındaki üçgen bir gölgeye bakmakta olduğunu fark etti. Joe'yu bırakmadan oraya doğru süründü. Evet, işte buydu. Evet, evet, evet. Başını eğip sürünerek içeri girdi.

Mağara karanlık, rutubetli ve şaşılacak kadar sıcaktı. Yer yumuşak, eski çam dallarıyla kaplıydı. Blaze *déjà vu*ya kapıldı. O ve John Cheltzman, HY'den sıvıştıkları bir ikindi vakti burayı tesadüfen bulduktan sonra dalları sürüyerek getirmişlerdi.

Blaze bebeği bir dal yatağın üstüne bıraktı, hep ceketinin cebinde bulundurduğu mutfak kibritlerini aradı ve bir tane yaktı. Titrek ışığında Johnny'nin duvara düzgünce yazdığı yazıyı gördü.

Johnny C ve Clay Blaisdell. 15 Ağustos. Cehennemin üçüncü yılı.

Mum isiyle yazılmıştı.

Blaze ürperdi –soğuktan değil, çünkü burası soğuk değildi– ve kibriti sallayarak söndürdü.

Loşlukta Joe başını kaldırmış ona bakıyordu. İnliyordu. Gözleri sıkıntı doluydu. Sonra inlemeyi kesti.

"Tanrım, neyin var senin?" diye bağırdı Blaze. Kaya duvarlar sesini kendi kulaklarına geri yolladı. "Ne oldu? Ne..."

Sonra anladı. Battaniyeler fazla sıkıydı. Joe'yu yere bırakırken battaniyeleri fazla sıkıştırmıştı. Çocuk nefes alamıyordu. Titreyen ellerle onları gevşetti. Joe rutubetli mağara havasını ciğerlerine derin derin çekip ağlamaya başladı. Zayıf, titrek bir sesti.

Blaze gömlek cebindeki Pampersları çıkardı, sonra biberonlardan birini aldı. Joe'ya emziği vermeye çalıştı, ama Joe başını kaçırdı.

"Bekle öyleyse," dedi Blaze. "Sadece bekle."

Kasketini aldı, sola çevirdi ve dışarı çıktı.

Küçük kanyonun ucundaki yığından biraz dal topladı ve altlarından avuç avuç toprak aldı. Mağaraya dönünce küçük bir ateş yaktı. Ana girişin tepesinde esinti sağlayacak ve dumanın çoğunu dışarı çıkaracak kadar ufak bir yarık vardı. Blaze'in bu hafif dumanı birilerinin görmesinden korkmasına gerek yoktu, en azından rüzgâr dinene ve kar kesilene dek.

Teker teker ateşe attığı dallar çıtırdayarak ateşi canlandırdı. Sonra Joe'yu kucağına, ateşin karşısına oturtup ısıttı. Minik adam şimdi daha rahat nefes alıyordu, ama bronşları hâlâ hırıldıyordu.

"Seni doktora götüreceğim," dedi Blaze ona. "Hele şu işten kurtulalım. O seni iyileştirir. Kendini toparlarsın."

Joe birden ona sırıtarak yeni dişini gösterdi. Blaze de rahatlayarak sırıttı. Çocuk hâlâ sırıttığına göre durumu çok kötü olamazdı, değil mi? Joe'ya bir parmağını uzattı. Joe parmağı tuttu.

"El sıkışalım ahbap," dedi Blaze ve güldü. Sonra ceketinin cebinden soğuk biberonu çıkardı, üstündeki tozları temizledi ve ısınsın diye ateşin yanına koydu. Dışarıda rüzgâr uluyor ve çığlıklar atıyordu, ama içerisi güzelce ısınmaktaydı. Blaze mağarayı başta anımsayamadığına hayıflandı. HY'den daha iyiydi. Joe'yu bir yetimhaneye götürmesi hata olmuştu. George olsa çuvalladın derdi.

"Neyse," dedi Blaze. "Nasılsa hatırlamayacaksın. Değil mi?"

Biberona dokunup da ılıklığını hissedince Joe'ya verdi. Bebek bu sefer onu hevesle tutup hepsini içti. Son altmış gramı içerken gözlerinde Blaze'in artık iyi tanıdığı o camsı, dalgın ifade belirdi. Blaze, Joe'yu omzuna alıp ileri geri salladı. Bebek iki defa geğirdi ve belki beş dakika kadar usulca anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Sonra sustu. Gözleri tekrar kapanmıştı. Blaze onun uyku saatlerine alışmaya başlıyordu. Joe şimdi kırk beş dakika –belki bir saat– kadar uyuyacak, sonra da sabahın geri kalanı boyunca kıpır kıpır olacaktı.

Blaze onu yalnız bırakmayı hiç istemiyordu, hele dün geceki kazadan sonra, ama bunu yapması şarttı. Sezileri öyle diyordu. Joe'yu battaniyelerden birine yatırdı, diğeriyle üstünü örttü ve onu iri taşlarla sabitledi. Kendisi yokken Joe uyanırsa, dönüp dursa da sürünerek dışarı çıkamayacağını düşündü, umdu. Bununla idare etmesi gerekecekti.

Blaze mağaradan geri geri çıktıktan sonra ayak izlerini takip ederek geldiği yoldan dönmeye başladı. İzleri şimdiden kaybolmaya başlamıştı. Acele etti ve arazi düzleşince koşmaya başladı. Saat yediyi çeyrek geçiyordu.

Blaze bebeği doyurmaya hazırlanırken Sterling tutuklama ve rehine kurtarma operasyonunun kumanda taşıtında, bir 4x4'teydi. Yolcu koltuğunda oturuyordu. Direksiyonun başında bir Eyalet Polisi vardı. Polis şapkasını çıkarınca ilk defa saçı kesilmiş acemi bir bahriyeliye benzemişti. Sterling, Eyalet Polislerinin çoğunu acemi bahriyelilere benzetirdi. Çoğu FBI ajanı da avukata ya da muhasebeciye benzerdi ki bu gayet normaldi, ne de olsa...

Başı boş gezinen düşüncelerine hâkim oldu. "Biraz daha hızlı gidemez misin?"

"Olur," dedi Eyalet Polisi. "Sonra da sabahın geri kalanını bir kar tepeciğinden dişlerimizi toplayarak geçirebiliriz."

"Böyle konuşmana gerek yok, değil mi?"

"Bu hava canımı sıkıyor," dedi Eyalet Polisi. "Felaket bir fırtına. Yol acayip kaygan."

"Tamam." Sterling saatine baktı. "Cumberland'e ne kadar kaldı?"

"Yirmi üç kilometre."

"Ne kadar sürer?"

Polis omuzlarını silkti. "Yirmi beş dakika?"

Sterling homurdandı. Büro'yla Maine Eyalet Polisi'nin "ortak operasyonuydu" bu ve "ortak operasyonlardan" daha çok nefret ettiği tek şey kanal tedavisiydi. Eyalet polisleri işin içine girdi mi hata ihtimali yükselirdi. Gerçi Büro'nun yerel polislerle o çok korkulan "ortak operasyonlardan" birini yapmak zorunda kalması, bu ihtimali daha da arttırırdı, ama şimdiki durum da epey kötüydü: Saatte yetmiş beş kilometreden hızlı gitmeye korkan, sahte bir bahriyeliyle göreve çıkmak.

Koltukta kımıldanınca tabancasının kabzası beline battı. Ama her zaman koyduğu yerdeydi. Sterling tabancasına, Büro'suna ve burnuna güvenirdi. İyi bir tazı gibi koku alırdı burnu. İyi bir tazı

yalnızca çalılardaki bir kekliğin ya da hindinin kokusunu almakla kalmazdı; iyi bir tazı onun korkusunun kokusunu da alabilir, hatta korkusu yüzünden ne zaman, ne tarafa kaçacağını anlayabilirdi. Kuşun uçma ihtiyacının, saklandığı yerde kımıldamadan durma ihtiyacına ne zaman baskın çıkacağını bilirdi.

Blaisdell bir yerde saklanıyordu, muhtemelen o kapanmış yetimhanede. Bu çok güzeldi, ama Blaisdell kaçacaktı. Sterling'in burnu öyle diyordu. O piç kurusunun her ne kadar kanatları olmasa da bacakları vardı ve koşabilirdi.

Sterling ayrıca Blaisdell'in bu işi tek başına yaptığına artık neredeyse emin oluyordu. İşin içinde başka biri olsa –Sterling ile Granger'ın başta sandıkları gibi operasyonun bir beyni olsa– şimdiye kadar onlarla konuşurdu, çünkü Blaisdell salağın tekiydi. Hayır, Blaisdell muhtemelen yalnız çalışıyordu ve muhtemelen o eski yetimhanede saklanmıştı (beceriksiz bir göçmen keklik gibi, diye düşündü Sterling), kimsenin kendisini orada aramayacağına emin olarak. Onu bir çalının ardına gizlenmiş, ürkek bir bıldırcın gibi saklanır halde bulmamaları için bir sebep yoktu.

Ama Blaisdell geldiklerini anlamıştı. Sterling bunu biliyordu.

Saatine baktı. 06.30'u biraz geçiyordu.

Arama üçgen bir bölgede yapılacaktı: Batıda 9. Otoban boyunca, kuzeyde Loon Cut adlı bir tali yola ve güneydoğuda eski bir oduncu yoluna kadar. Herkes yerini alınca çemberi daraltmaya başlayacaklardı ve merkezde Hetton Yurdu olacaktı. Kar şimdi epey zorluk çıkarıyordu, ama harekete geçtiklerinde gizlenmelerini sağlayacaktı.

Bütün bunlar iyiydi ama...

"Şunu biraz daha hızlı süremez misin?" diye sordu Sterling. Bunu sormasının, herifi zorlamasının yanlış olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Polis yanında oturan adama baktı. Sterling'in ufak, buruşuk suratına ve ateş saçan gözlerine. Şöyle düşündü: Bu manyak onu öldürmeye niyetli galiba.

"Emniyet kemerinizi bağlayın Ajan Sterling," dedi.

"Bağlı zaten," dedi Sterling ve parmağıyla çekip gösterdi.

Eyalet Polisi iç geçirerek gaz pedalına biraz daha bastı.

Sterling emri sabah yedide verince toplanmış kuvvetler harekete geçtiler. Kar epey derindi –yer yer bir metre yirmi santime ulaşıyordu– ama adamlar telsizleriyle haberleşerek bata çıka ilerlediler. Kimse sızlanmadı. Bir çocuğun hayatı söz konusuydu. Yağan kar her şeye iyice aciliyet katıyordu, sürreal bir şekilde. Eski bir sessiz filmdeki, caninin kimliğinin bariz olduğu kahverengi tonlu bir melodramdaki figürler gibiydiler.

Sterling operasyonu telsizle, iyi bir oyun kurucu gibi yönetiyordu. Doğudan gelen adamların işi daha kolay olduğundan, 9. Otoban'dan gelen ve Loon Cut üstünden Loon Tepesi'nden inenlerle eşzamanlı gelsinler diye onları yavaşlattı. Sterling, Hetton Yurdu'nun çevresinin sarılmasını istiyordu, ama daha fazlasını da istiyordu. Giderken kuşunu bulmak için yoldaki bütün çalıların ve koruların aranmasını istiyordu.

"Sterling, ben Tanner. Duyuyor musun?"

"Evet Tanner. Konuş."

"Yetimhaneye giden yolun başındayız. Zincir yerinde duruyor ama kilit kırılmış. Orada olduğu kesin. Tamam."

"Harika," dedi Sterling. Bütün sinirlerine heyecan yayıldı. Soğuğa karşın kasığından ve koltuk altlarından ter boşandığını hissetti. "Yeni lastik izleri görüyor musun?"

"Hayır efendim. Tamam."

"Devam et. Kapatıyorum."

Avuçlarına düşmüştü. Sterling, Blaisdell'in bebekle birlikte arabaya atlayıp kaçarak onları yine atlattığından korkmuştu epey, ama hayır.

Telsize usulca konuşunca adamlar hızlandılar, karda köpekler gibi soluyarak ilerlediler.

Blaze, Zafer Bahçesi ile HY'nin arka avlusunun arasındaki duvara tırmandı. Kapıya koştu. Zihninde korkunç bir karmaşa vardı. Sanki kırık camlara yalın ayak basıyordu. George'un sözü beyninde yankılanıp duruyordu: *Seni yakalamak üzereler Blaze.*

Merdiveni telaşla koşarak çıktı, ofise daldı ve her şeyi –giysileri, yiyecekleri, biberonları– beşiğe doldurmaya başladı. Sonra merdivenden koşarak inip dışarı fırladı.

Saat 07.30'du.

07.30.

"Durun," dedi Sterling telsizine usulca. "Herkes bir dakika dursun. Granger? Bruce? Duyuyor musunuz?"

Gelen ses özür diler gibiydi. "Ben Corliss."

"Corliss? Seni istemiyorum Corliss. Bruce'u istiyorum. Tamam."

"Ajan Granger yaralandı efendim. Sanırım bacağını kırdı. Tamam?"

"*Ne?*"

"Bu ormanda bir sürü devrilmiş ağaç var efendim. Kendisinin, şey, ayağı bir tanesine takılıp kırıldı. Ne yapalım? Tamam."

Zaman ilerliyordu. Sterling'in zihninde dev bir kum saati belirdi, içi karla doluydu ve Blaisdell ortasından kayıp geçiyordu. Kahrolası bir kızakla.

"Bacağına bir dal bağla, üşümesin diye üstüne bir şeyler sar ve ona telsizini bırak. Tamam."

"Peki efendim. Kendisiyle konuşmak ister misiniz? Tamam."

"Hayır. İşim var. Tamam."

"Peki efendim, anladım."

"Pekâlâ," dedi Sterling. "Bütün grup liderleri, şu işi halledelim. Tamam."

Blaze, Zafer Bahçesi'ni soluk soluğa koşarak geçti. Diğer uçtaki harap taş duvara vardı, tırmandı ve yokuştan koruya kaya kaya, beşiği göğsüne bastırarak indi.

Kalktı, öne doğru bir adım atacak oldu, durdu. Beşiği bırakıp kemerinden George'un tabancasını çıkardı. Hiçbir şey görmemiş ve duymamıştı, ama *biliyordu.*

Eski bir çamın gövdesinin ardına geçti. Sol yanağına vuran kar uyuşturuyordu. Kımıldamadan bekledi. İçinde, zihni karmakarışıktı. Joe'ya geri dönme ihtiyacıyla kıvranıyordu, ama burada durup da sessizce beklemek ihtiyacı da o kadar güçlüydü.

Ya Joe battaniyelerin içinden çıkıp sürüne sürüne ateşe gittiyse?

Yapmaz, dedi Blaze kendine. Bebekler bile ateşten korkar.

Ya sürüne sürüne mağaranın ağzından kara çıktıysa? Ya şu anda donarak can çekişiyorsa, diye düşündü Blaze öylece kazık gibi dururken.

Yapmaz. Uyuyor.

Evet, ama tuhaf bir yerde ne kadar uyuyacağı belli değil. Hem ya rüzgâr yön değiştirir de mağaranın içine duman dolarsa ne olacak? Üç, belki sekiz kilometrekarelik bölgedeki tek canlı insan olan sen burada dururken...

Tek insan o değildi. Etrafta biri vardı. *Biri.*

Ama koruda sadece rüzgârın sesi, ağaçların çatırtısı ve yağan karın hafif tıslaması duyuluyordu o kadar.

Gitme vaktiydi.

Ama değildi. Bekleme vaktiydi.

Sana dediğimde çocuğu öldürecektin Blaze.

George. Şimdi *kafasının* içindeydi. Tanrım!

Hiçbir zaman başka bir yerde değildim ki. Şimdi git artık!

Blaze gitmeye karar verdi. Ama önce ona kadar sayacaktı. Altıya gelmişken yokuşun aşağısındaki gri-yeşil ağaç kuşağının içinden bir şey çıktı. Bir Eyalet Polisi'ydi, ama Blaze korkmadı. Bir şey korkusunu yakıp kül etmişti ve şimdi gayet sakindi. Artık sadece Joe önemliydi, Joe'yla ilgilenmek önemliydi. Polisin kendisini göreceğini sanmıyordu, ama ayak izlerini görecekti, ki bu da o kadar kötüydü.

Blaze, polisin sağından geçeceğini anlayınca iri çamın sol tarafına usulca geçti. John, Toe ve diğerleriyle bu koruda kaç kez oyun oynadığını düşündü; kovboylar ve Kızılderililer, hırsız-polis. Çarpık bir sopayla dan dendi mi ölürdünüz.

Tek bir atış işi bitirirdi. İkisinden birini öldürmesine ya da yaralamasına gerek yoktu. Ses yeterdi. Blaze hızlı atan nabzını hissetti.

Polis duraksadı. Ayak izlerini görmüştü. Görmüş olmalıydı. Veya Blaze'in ceketinin kenarını görmüştü. Blaze, George'un tabancasının emniyet kilidini açtı. Ateş edilecekse bunu yapan kişi olmak istiyordu.

Sonra polis yoluna devam etti. Arada sırada karlara bakıyordu, ama dikkatinin çoğunu çalılıklara yöneltiyordu. Şimdi elli metre uzaktaydı. Hayır... daha az.

Blaze solundan başka birinin bir düşmüş ağaç gövdesine ya da bazı alçak dallara takılarak küfrettiğini işitti. Morali iyice bozuldu. Demek ki koru onlarla doluydu. Ama belki de... hepsi aynı yöne gidiyorlarsa...

Hetton! Hetton Yurdu'nu sarıyorlardı! Kesinlikle! Mağaraya geri dönebilirse onlardan uzaklaşmış olacaktı. Sonra korunun iyice içlerine belki beş kilometre kadar girerse bir oduncu yolu vardı...

Polis aradaki uzaklığı yirmi beş metreye indirmişti. Blaze ağacın ardında biraz daha kenara kaydı. Şimdi açıktaki tarafında bulunan çalıdan biri çıkarsa işi biterdi.

Polis ağacın yanından geçiyordu. Blaze çizmelerinin karı ezişini duyabiliyordu. Polisin ceplerindeki bir şeylerin şıngırtısını bile duyabiliyordu... bozuk paralar veya anahtarlar. Kemerinin gıcırtısını da. Onu da.

Blaze ufak yan adımlarla ağacın arkasına iyice gizlendi. Sonra bekledi. Tekrar baktığında polisin sırtı Blaze'e dönüktü. Ayak izlerini henüz görmemişti, ama görecekti. Üzerlerinde yürüyordu.

Blaze çıkıp uzun, sessiz adımlarla polise yaklaştı. George'un tabancasını ters çevirip namlusundan tuttu.

Polis yere bakıp izleri gördü. Kasıldı, sonra kemerindeki telsizi kavradı. Blaze tabancayı kaldırıp var gücüyle indirdi. Polis inledi ve sendeledi, ama büyük şapkası darbenin şiddetini epey azaltmıştı. Blaze bu kez yan bir hamleyle polisin şakağına vurdu. Polisin şapkası kayıp sağ yanağına düştü. Blaze onun genç, neredeyse çocuk olduğunu gördü. Sonra polisin dizleri büküldü ve yere yığılıp çevresinde bir kar bulutu havalandırdı.

"Lanet olsun," dedi Blaze. Ağlıyordu. "Neden insanı rahat bırakmıyorsunuz ki?"

Polisi koltuk altlarından tutup çekerek büyük çama götürdü. Adamı doğrulttu ve şapkasını kafasına geri taktı. Fazla kan yoktu ama Blaze buna kanmadı. Ne kadar sert vurabildiğini biliyordu. Kendisinden iyi kimse bilemezdi. Polisin boynunda nabız vardı, ama hafifti. Arkadaşları onu birazdan bulmazlarsa ölecekti. İyi de ona gel diyen mi olmuştu? Burnunu sok diyen mi olmuştu?

Beşiği alıp yoluna devam etmeye başladı. Mağaraya vardığında sekize çeyrek vardı. Joe'nun hâlâ uyuduğunu görünce yine ağladı, bu sefer sevinçten. Ama mağara soğuktu. İçeri esen kar küçük ateşi söndürmüştü.

Blaze tekrar yakmaya başladı.

Özel Ajan Bruce Granger, Blaze'in yarıktan inip mağaranın içine sürünerek girmesini seyretti. Granger orada metince yatarak avın bir şekilde bitmesini, böylece birilerinin gelip onu götürmesini beklemekteydi. Bacağı felaket ağrıyordu ve kendini salak gibi hissetmişti.

Oysa şimdi başına talih kuşu konmuş gibi hissediyordu. Corliss'in bıraktığı telsizi aldı. "Granger'dan Sterling'e," dedi usulca. "Tamam."

Cızırtı. Tuhaf bir cızırtı.

"Albert, ben Bruce, acil durum. Orada mısın?"

Sessizlik.

Granger bir an gözlerini kapadı. "Hassiktir!" dedi. Sonra gözlerini açıp sürünmeye başladı.

08.10.

Albert Sterling'le iki Eyalet Polisi, Martin Coslaw'un eski ofisinde ellerinde tabancalarıyla duruyorlardı. Bir köşeye atılmış bir battaniye vardı. Sterling iki tane boş plastik biberon ile sustalı çakıyla açılmış gibi görünen üç tane boş Carnation Evaporated süt kutusu gördü. İki tane de boş Pampers kutusu.

"Lanet olsun!" dedi. "Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun*."

"Çok uzakta olamaz," dedi Franklin. "Yaya. Yanında çocuk var."

"Dışarısı eksi on derece," dedi birisi koridordan.

Sterling şöyle düşündü: Biriniz de bana bilmediğim bir şey söyleyin yahu.

Franklin etrafa bakınıyordu. "Corliss nerede? Brad, Corliss'i gördün mü?"

"Hâlâ aşağıda olabilir," dedi Bradley.

"Koruya geri dönüyoruz," dedi Sterling. "O eşek herif koruda olmalı."

Bir silah sesi duyuldu. Kar yüzünden boğuklaşmış, hafif bir sesti ama ne sesi olduğu barizdi.

Bakıştılar. Beş saniye boyunca çıt çıkarmadan, afallamış halde kalakaldılar. Sonra kapıya atıldılar.

Kurşun mağaraya girdiğinde Joe hâlâ uykudaydı. Kurşun öfkeli bir arı gibi vızıldayarak iki kez sekerken çevreye granit parçacıkları saçtı. Blaze bezlerle uğraşmaktaydı; yola çıkmadan önce Joe'nun altını değiştirmek istiyordu.

Joe uyanıp ağlamaya başladı. Minik elleri havada sallanıyordu. Granit parçacıklarından biri yüzünü kesmişti.

Blaze düşünmedi. Kanı görünce zihni durdu. Yerini siyah, kana susamış bir şey aldı. Mağaradan haykırarak fırlayıp ateş edilen yöne koştu.

– Yirmi İkinci Bölüm –

Blaze, Moochie's'in tezgâhında oturmuş bir donut yiyip Örümcek Adam çizgi romanını okurken George hayatına girdi. Aylardan eylüldü. Blaze iki aydır çalışmıyordu ve eli sıkışıktı. Pastaneye takılan çakalların çoğu enselenmişti. Blaze de Saugus'taki bir tefeciye yapılan silahlı soygun yüzünden sorgulanmıştı, ama o işe katılmadığından ve gerçekten şaşırmış göründüğünden polisler onu salıvermişlerdi. Blaze hastane çamaşırhanesindeki eski işine geri dönmeyi düşünüyordu.

"Bu o," dedi biri. "Gulyabani."

Blaze dönünce Hankie Melcher'ı gördü. Yanında şık bir takım elbise giymiş ufak tefek bir adam duruyordu. Ufak tefek adam soluk benizliydi ve gözleri kömür gibi yanıyordu sanki.

"Selam Hank," dedi Blaze. "Epeydir yoksun."

"Ah, kısa bir eyalet tatiline çıkmıştım da," dedi Hank. "Ama saldılar, çünkü sayı saymasını bilmiyorlar. Değil mi George?"

Ufak tefek adam bir şey demeyip hafifçe gülümsemek ve Blaze'e bakmayı sürdürmekle yetindi. O sıcak gözler Blaze'i rahatsız etti.

Moochie ellerini önlüğüne silerek geldi. "Selam Hankie."

"Çikolatalı yumurta kreması alayım," dedi Hank. "Sen de ister misin George?"

"Sadece kahve. Sade."

Moochie gitti. Hank "Blaze, kayınbiraderimle tanışmanı istiyorum," dedi. "George Rackley, Clay Blaisdell."

"Selam," dedi Blaze. İş kokusu alıyordu.

"Selam." George başını salladı. "İzbandut gibisin, biliyor musun?"

Blaze sanki daha önce izbandut gibi olduğunu fark eden çıkmamış gibi güldü.

"George çok şakacıdır," dedi Hank sırıtarak. "Bill Cosby gibidir. Tek farkı beyaz olması."

"Evet," dedi Blaze gülümsemeyi sürdürerek.

Moochie geri dönüp Hankie'nin yumurta kremasını ve George'un kahvesini getirdi. George bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Moochie'ye baktı. "Hep kahve fincanlarının içine mi sıçarsın, yoksa arada sırada lazımlık kullandığın oluyor mu ahbap?"

Hank, Moochie'ye "George şaka yapıyor," dedi.

George başıyla onaylıyordu. "Evet. Şakacının tekiyim o kadar. Biraz toz ol Hankie. Arkaya git de tilt oyna."

Hankie hâlâ sırıtıyordu. "Hı hı, tamam. Olur."

O gidince ve Moochie tezgâhın diğer ucuna geri dönünce George tekrar Blaze'e baktı. "O geri zekâlının dediğine göre iş arıyormuşsun."

"Doğru sayılır," dedi Blaze.

Hankie tilt makinesine bozuk para attıktan sonra ellerini kaldırıp Rocky'nin müziğini andıran bir şarkı söylemeye başladı.

George ona bakarak kafa salladı. "Hankie içeriden çıktıktan sonra büyük planlar kurmaya başladı. Malden'da bir benzinci."

"Öyle mi?" diye sordu Blaze.

"Hı hı. Lanet olası yüzyılın soygunu. Bu ikindi vakti yüz papel kazanmak ister misin?"

"Tabii." Blaze tereddütsüz yanıtladı.

"Söylediklerimi harfiyen yapacak mısın?"

"Tabii. İş nedir Bay Rackley?"

"George. Bana George de."

"İş nedir George?" Sonra o sıcak, ısrarcı gözleri inceleyince ekledi: "Kimseyi incitmem ona göre."

"Ben de. Dan dan geri zekâlıların işidir. Şimdi dinle."

O ikindi vakti George'la Blaze, Lynn'de iyi iş yapan büyük bir mağazaya girdiler. Hardy's'teki bütün tezgâhtarlar beyaz kollu pembe gömlekler giymişlerdi. Ayrıca SELAM! BEN DAVE! ya da JOHN! gibi yazılar yazan kimlik kartları takmışlardı. George gömleğinin altına o gömleklerden birini giymişti. Onun kimlik kartında SELAM! BEN FRANK! yazılıydı. Blaze bunu görünce başını sallayıp "Mahlas gibi bir şey, değil mi?" dedi.

George gülümsedi –Hankie Melcher'ın yanındayken gülümsediği gibi değil– ve "Evet Blaze. Mahlas gibi," dedi.

O gülümseme Blaze'i rahatlattı. İncitici ya da fesat değildi. Hem bu işi sadece ikisi yapacaklarından, Blaze salakça bir laf ettiğinde George'un kaburgalarını dürtükleyip kendisini dışlanmış hissetmesine yol açacak birileri yoktu. *Olsa* bile Blaze, George'un sırıtacağından şüpheliydi. *Lanet olası dirseklerini kendine sakla geri zekâlı maymun* gibi bir şey söyleyebilirdi. Blaze, John Cheltzman'ın ölümünden beri ilk kez birine kanının ısındığını fark etti.

George'un da hayatı zorluklar içinde geçmişti. St. Joseph's adlı bir Providence Katolik hastanesinin yoksullar koğuşunda doğmuştu; annesi bekâr, babası belirsizdi. Annesi hemşirelerin çocuğu evlatlık vermesi tavsiyesine kulak tıkamış, onu ailesini cezalandırmak için kullanmıştı. George şehrin yoksul bir semtinde büyümüş ve ilk dolandırıcılığını dört yaşındayken gerçekleştirmişti. Annesi onu bir kâse dolusu Maypo yulaf lapasını döktü diye

tam dövecekken, George bir adamın ona mektup getirip hole bıraktığını söylemişti. Annesi mektubu ararken George kapıyı kilitleyip kadını dışarıda bırakarak yangın merdiveninden kaçmıştı. Sonradan iki kat dayak yemişti, ama kısa süreliğine de olsa kazandığını bilmenin hazzını asla unutmamıştı; o *kandırdım seni* hissinin peşinden hayatı boyunca koşacaktı. Geçici de olsa, her zaman hoştu.

Akıllı ve sinirli bir çocuktu. Tecrübeler iona Hankie Melcher gibi kaybedenlerin asla öğrenemeyeceği şeyleri öğretmişti. George ve kendisinden büyük üç tanışı (arkadaşı yoktu), George on bir yaşındayken bir araba çalmış, Providence'tan Central Şelalesi'ne kadar gezmiş ve enselenmişlerdi. Arabayı kullanan on beş yaşındaki çocuk ıslahevini boylamıştı. George'la diğer çocuklarsa göz hapsi cezası almışlardı. George ayrıca annesinin o sıralar birlikte yaşadığı gri suratlı pezevenkten korkunç bir dayak yemişti. Aidan O'Kellaher adlı bu adam, böbrek rahatsızlığıyla meşhur olduğundan sokakta Sidikli Kelly adıyla tanınırdı. Sidikli, George'un üvey kardeşi yeter diye bağırana kadar onu dövmüştü.

"Sen de ister misin?" diye sormuştu Sidikli ve Tansy hayır anlamında kafa sallayınca "Öyleyse kahrolası çeneni kapa," demişti.

George bir daha asla durduk yerde araba çalmamıştı. Öylesine gezmenin keyifli olmadığını öğrenmek için tek bir tecrübe yetmişti. Keyifsiz bir dünyaydı bu.

On üç yaşındayken bir arkadaşıyla birlikte Woolworth's'te hırsızlık yaparken yakalanmışlardı. Yine göz hapsi cezası almıştı. Yine dayak yemişti. George hırsızlığı bırakmamış, ama tekniğini geliştirdiğinden bir daha yakalanmamıştı.

George on yedi yaşındayken Sidikli ona sayılarla ilgili bir iş bulmuştu. O sıralar Providence'ta, ekonomisi bozuk olan New England eyaletlerinde refah sayılan hafif bir canlanma yaşanıyor-

du. Sayılar iyiydi. George'un durumu da öyleydi. Kendine güzel giysiler aldı. Kasıla kasıla yürümeye başladı. Sidikli, George'un parlak, girişimci bir çocuk olduğu kanısındaydı; her çarşamba eve altı yüz elli dolar getiriyordu çünkü. Üvey babasının bilmediği şeyse, George'un iki yüz doları cebe attığıydı.

Sonra kuzeydeki Atlantik City'den mafya geldi. Sayıları devraldılar. Bazı orta düzey yerliler işten atıldı. Sidikli Kelly işini kaybedince bir otomobil hurdacısında çalışmaya başladı ve bir Chevrole Biscayne'in içinde, boğazı kesilmiş ve taşakları torpido gözüne konmuş halde bulundu.

George işini kaybedince Boston'a doğru yola çıktı. Yanına on iki yaşındaki kız kardeşini aldı. Tansy'nin de babası belirsizdi, ama George'un tahminleri vardı; Sidikli de aynı ufak çeneye sahipti.

Sonraki yedi yıl boyunca George çok sayıda ufak dolap çevirdi. Ayrıca birkaç tane icat etti. Annesi onu Tansy Rackley'nin yasal hamisi yapan bir kâğıdı ilgisizce imzaladı ve George o küçük orospunun okula devam etmesini sağladı. Bir gün onun eroin kullandığını keşfetti. Kız ayrıca seks yapıyordu. Hankie Melcher onunla evlenmek istiyordu. George başta şaşırdı, sonra şaşırmadı. Dünya zekâlarını kanıtlamak için kendilerini yırtan salaklarla doluydu.

George, Blaze'i sevdi, çünkü Blaze akıllı görünmeye çalışmayan bir salaktı. Zeki değildi, züppe ya da kabadayı değildi. Değil eroin, esrar bile kullanmıyordu. Blaze bir hödüktü. Bir aletti ve birlikte geçirdikleri yıllar boyunca George onu bu şekilde kullandı. Ama asla kötü kullanmadı. George iyi aletleri severdi, tıpkı bir marangoz gibi... her seferinde gerektiği gibi işleyen aletleri severdi. Blaze'e sırtını dönebiliyordu. Blaze'in uyanık olduğu bir odada uyuduğu zaman, uyandığında çalıntı paranın hâlâ yatağın altında olacağını biliyordu.

Blaze ayrıca George'un aç kalmış ve öfkeli iç dünyasını sakinleştiriyordu. Az şey değildi bu. Günün birinde George şunu anladı ki, "Blazer, şu binanın tepesinden atlaman gerekiyor, çünkü biz böyle çalışırız," dese... Blaze bunu yapardı. Blaze bir bakıma George'un asla sahip olamayacağı Cadillac gibiydi... engebeli yollarda yaylanma özelliği vardı.

Hardy's'e girdiklerinde Blaze doğrudan erkek giyim reyonuna gitti, talimatlara uyarak. Üstünde kendi cüzdanı yoktu; içinde on beş dolar nakit ve kendisini Readingli David Billings diye biri olarak tanıtan bir nüfus cüzdanı bulunan, ucuz bir plastik cüzdan taşıyordu.

Reyona girince elini arka cebine soktu –orada olup olmadığını kontrol edercesine– ve dörtte üçünü çıkardı. Alçak bir raftaki gömlekleri incelemek için eğilince cüzdan yere düştü.

Operasyonun en hassas kısmıydı bu. Blaze biraz yan dönerek cüzdana çaktırmadan baktı. Dikkatsiz bir gözlemci kendini Van Heusen tişörtlerini incelemeye tamamen kaptırdığını sanırdı. George her ayrıntıyı dikkatle anlatmıştı. Cüzdanı dürüst biri fark ederse iş yatacaktı ve Kmart'a gideceklerdi. Bazen numara işe yaramadan önce birkaç yere gidiyorlardı.

"İşe bak," demişti Blaze. "Ne çok dürüst adam varmış."

"Değiller," demişti George soğuk bir gülümsemeyle. "Ama epey korkaklar. Bu arada gözünü o kahrolası cüzdandan ayırma. Biri çalarsa on beş papelin gider, benim de çok daha değerli olan nüfus cüzdanım."

O gün Hardy's'te acemi şansları vardı. Göğsünde timsah resmi bulunan bir tişört giymiş bir adam koridorda yürürken cüzdanı fark etti, sonra etrafı kolaçan ederek gelen olup olmadığına baktı. Gelen yoktu. Blaze bir gömleği başkasıyla değiştirdikten sonra aynanın karşısında kaldırıp üzerinde tuttu. Kalbi küt küt atıyordu.

Cebine atana kadar bekle, demişti George. *Sonra da ortalığı ayağa kaldır.*

Timsah tişörtlü adam cüzdanı baktığı kazak rafına koydu. Sonra cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve yere düşürdü. Tüh. Onları almak için eğilirken cüzdanı kaptı. İkisini de pantolonunun ön cebine tıkıştırıp hızla uzaklaşmaya başladı.

Blaze öküz gibi böğürdü. "Hırsız! *Hırsız! Evet, SEN!*"

Müşteriler dönüp baktılar. Tezgâhtarlar etrafa bakındılar. Kat görevlisi sorunun kaynağını saptayınca hızla onlara yaklaşmaya başladı, kasada duraksayıp üstünde *Özel* yazan bir düğmeye basarak.

Göğsü timsahlı adam bembeyaz kesildi... çevreye bakındı... koştu. Dört adım atmışken Blaze onu ensesinden yakaladı.

Hırpala ama incitme, demişti George. *Bağırmayı sürdür. Ayrıca sakın o cüzdanı atmasına izin verme. Ondan kurtulmaya çalışır gibi görünürse hayalarına dizini geçir.*

Blaze adamı omuzlarından kavrayıp bir ilaç şişesi gibi yukarı aşağı sarsmaya başladı. Belki de bir Walt Whitman hayranı olan timsah tişörtlü adam barbarca haykırdı. Ceplerinden bozuk paralar uçuştu. Tam da George'un dediği gibi elini cüzdanın bulunduğu cebe sokunca Blaze taşaklarına vurdu... çok sert değil. Timsah tişörtlü adam çığlık attı.

"Cüzdanımı çalmak neymiş gösteririm sana!" diye haykırdı George adamın suratına. Artık havaya giriyordu. "Seni *geberteceğim!*"

"Kurtarın beni şundan!" diye haykırdı adam. "*Çekin* şunu!"

Erkek giyim reyonundaki tezgâhtarlardan biri burnunu uzattı. "Hey, bu kadar yeter!"

İç çamaşırları incelemekte olan George üstündeki gömleği hiç gizleme çabası göstermeden çıkarıp bir Beefy Tee yığınının altına tıkıştırdı. Zaten kendisine bakan yoktu. Göğsü timsahlı tişörtü var gücüyle ortasından yırtan Blaze'e bakıyorlardı.

"Kes şunu!" diye bağırıyordu tezgâhtar. "Sakin ol!"

"Orospu çocuğu cüzdanımı çaldı!" diye haykırdı Blaze.

Büyük bir izleyici kalabalığı toplanmaya başlamıştı. Blaze'in tuttuğu adamı kat görevlisi, mağaza dedektifi ya da başka bir yetkili gelmeden önce öldürüp öldürmeyeceğini görmek istiyorlardı.

George, Erkek Giyim Reyonu'nun iki yazar kasasından birinin SATIŞ YOK düğmesine basıp paraları toplamaya başladı. Pantolonu epey büyüktü ve ön kısmına bel çantası gibi görünen gizli bir kese dikilmişti. Banknotları acele etmeden oraya doldurdu. Önce onlukları ve yirmilikleri –birkaç ellilik bile vardı, acemi şansı buna denirdi gerçekten–, sonra da beşlikleri ve birlikleri.

"Ayrılın!" diye bağırıyordu kat görevlisi kalabalığı yararken. Hardy's'te gerçekten de bir mağaza dedektifi vardı ve kat görevlisinin peşinden geliyordu. "Yeter artık! Durun!"

Mağaza dedektifi, Blaze'le yırtık timsah tişörtlü adamın arasına girdi.

Mağaza dedektifi gelince kavgayı kes, demişti George, *ama sanki herifi öldürmek istiyormuşsun gibi davran.*

"Cebine bakın!" diye bağırdı Blaze. "Orospu çocuğu yankesicilik yaptı!"

"Yerden bir cüzdan aldım," diye itiraf etti timsah tişörtlü adam, "ve tam sahibini bulmak için etrafa bakınırken bu... bu *kabadayı...*"

Blaze ona saldırdı. Timsah tişörtlü adam geri çekildi. Mağaza dedektifi Blaze'i geriye itti. Blaze aldırmadı. Eğleniyordu.

"Sakin ol koca adam. Sakinleş evlat."

Bu arada kat görevlisi timsah tişörtlü adama ismini sordu.

"Peter Hogan."

"Ceplerinizi boşaltın Bay Hogan."

"Kesinlikle olmaz!"

Mağaza dedektifi "Boşaltın yoksa polis çağırırım," dedi.

George yürüyen merdivene doğru uzun adımlarla yürürken, şimdiye kadar kontrol saatine basmış en iyi Hardy's çalışanı kadar dikkatli ve enerjik görünüyordu.

Peter Hogan hakkını savunup savunmamayı düşündükten sonra ceplerini boşalttı. Kalabalık, ucuz kahverengi cüzdanı görünce "ahhhh" dedi.

"İşte bu," dedi Blaze. "Bu benim. Ben gömleklere bakarken arka cebimden almış olmalı."

"İçinde nüfus cüzdanı var mı?" diye sordu mağaza dedektifi, cüzdanı açarak.

Dehşet dolu bir anda Blaze'in zihni boşaldı. Sonra sanki George'u yanında gördü. *David Billings, Blaze.*

"Elbette, David Billings," dedi Blaze. "Ben."

"İçinde ne kadar para var?"

"Çok yok. On beş dolar civarı."

Mağaza dedektifi kat görevlisine bakıp başıyla onayladı. Kalabalık yine "ahhh" dedi. Blaze, mağaza dedektifinin verdiği cüzdanı cebine attı.

"Sen benimle gel," dedi mağaza dedektifi. Hogan'ı kolundan tuttu.

Kat görevlisi "Dağılın millet, olay bitti," dedi. "Hardy's'te bu hafta bir sürü indirim var ve faydalanmanızı tavsiye ederim." Blaze adamın radyo spikeri gibi konuştuğunu düşündü; böyle sorumluluk gerektiren bir işinin olması şaşırtıcı değildi.

Kat görevlisi Blaze'e "Benimle gelir misiniz bayım?" dedi.

"Hı hı." Blaze, Hogan'a öfkeyle baktı. "Yalnız bir saniye, istediğim gömleği alayım da."

"Sanırım o gömlek bugün Hardy's'in size bir armağanı olacak. Ama sizi kısa süreliğine üçüncü katta görmek *istiyoruz*, Bay Flaherty'yi sorun. 7. Oda."

Blaze başıyla onaylayıp tekrar gömleklere döndü. Kat görevlisi gitti. Civardaki tezgâhtarlardan biri George'un soyduğu yazar kasanın SATIŞ YOK düğmesine basmaya hazırlanıyordu.

"Hey, sen!" dedi Blaze ona ve eliyle çağırdı.

Tezgâhtar geldi, ama çok yaklaşmadı. "Yardımcı olabilir miyim bayım?"

"Buranın lokantası var mı?"

Tezgâhtar rahatlamış gibiydi. "Birinci katta."

"Adamımsın," dedi Blaze. Sağ baş ve işaret parmaklarıyla tabanca işareti yaptı, tezgâhtara göz kırptı ve yürüyen merdivene doğru uzun adımlarla gitti. Tezgâhtar onun gidişini seyretti. İçi boşalmış olan yazar kasaya döndüğünde Blaze sokaktaydı. George paslı, eski bir Ford'un içinde bekliyordu. Birlikte uzaklaştılar.

Üç yüz kırk dolar kaldırmışlardı. George parayı aralarında eşit paylaştırdı. Blaze çok sevinçliydi. Hayatının en kolay işi olmuştu bu. George bir üstattı. Bu numarayı bütün şehirde yapacaklardı.

George bütün bunları bir çocuk doğum günü partisinde gösterisini yeni bitirmiş olan üçüncü sınıf bir sihirbazın alçakgönüllülüğüyle dinledi. Blaze'e bu numarayı ta gramer okulu zamanından beri bildiğini, o zamanlar iki çocuk et tezgâhının yanında kapışır ve dükkân sahibi onları ayırırken bir üçüncüsünün yazar kasayı soyduğunu söylemedi. Blaze'e bu numarayı ikinci olmasa bile üçüncü deneyişlerinde enseleneceklerini de söylemedi. Sadece başıyla onaylayıp omuzlarını silkti ve o koca adamın şaşkınlığının tadını çıkardı. Şaşkınlık mı? Blaze hayretler içinde kalmıştı.

Arabayla Boston'da gezinip bir içki dükkânına uğradılar ve iki yüz gramlık Old Granddad aldılar. Sonra Washington Sokağı'ndaki Constitution sinemasında iki filme girdiler ve araba takipleriyle otomatik silahlı adamları seyrettiler. O akşam onda çıktıklarında

ikisi de dut gibi sarhoştular. Ford'un jant kapaklarının dördü de çalınmıştı. George küplere bindi, oysa jant kapaklan arabanın geri kalanı kadar boktandı. Sonra birinin DEMOKRATLARA OY VERİN çıkartmasını da çalmış olduğunu görünce gülmeye başladı. Kaldırıma oturup soluk yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldü.

"Bir Reagancı tarafından soyuldum," dedi. "İşe bak."

"Belki de çakartmanı çalan herif, jant kapaklarını çalan herifle aynı kişi değildi," dedi Blaze, George'un yanına oturarak. Başı dönüyordu, ama güzel bir şekilde. Hoş bir baş dönmesiydi.

"*Çakartma mı!*" diye haykırdı George. Midesine kramp girmiş gibi iki büklüm oldu, ama kahkahadan kırılıyordu. Tepiniyordu. "*Bu laf da Berry Goldwater'a tam uydu ha! Çakartmacı!*" Sonra gülmeyi kesti. Blaze'e yaşlı, ciddi gözlerle baktı ve "Blazer, şimdi altıma işedim," dedi.

Blaze gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki kaldırıma sırt üstü düştü. Hayatında hiç bu kadar gülmemişti, John Cheltzman'ın yanındayken bile.

İki yıl sonra George karşılıksız çek vermekten tutuklandı. Blaze'in talihi yine yaver gidiyordu. Gribi atlatıyordu ve George, Danvers'taki bir barın önünde polisler tarafından yakalandığında yalnızdı. Üç yıl hapis cezası aldı... sahtekârlıktan ilk kez hüküm giydiği için ağır bir cezaydı bu... ama George tanınmış bir dolandırıcıydı ve yargıç haşinliğiyle tanınan biriydi. Hatta bir çakartmacı bile olabilirdi. George, yattığı süre ve iyi hali göz önüne alındığından yirmi ay sonra çıktı.

Hüküm verilmeden önce George, Blazer'ı bir kenara çekti. "Walpole'a gidiyorum koca çocuk. En az bir seneliğine. Muhtemelen daha uzun."

"Ama avukatın..."

"O sik kafalı var ya, Papa tecavüzle suçlansa, onu bile savunmayı beceremez. Dinle: Moochie's'ten uzak dur."

"Ama Hank dedi ki uğrarsam bana..."

"Hankie'den de uzak dur. Ben çıkana kadar düzgün bir iş bul, böyle çalış. Kendi başına dolap çevirmeye kalkma. Fazla salaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hı hı," dedi Blaze ve sırıttı. Ama içinden ağlamak geldi.

George bunu görünce Blaze'in koluna vurdu. "Sorun yaşamazsın," dedi.

Sonra Blaze giderken George ona seslendi. Blaze döndü. George eliyle alnını gösterdi sabırsızca. Blaze başıyla onaylayıp kasketinin ucunu talih getiren yöne çevirdi. Sırıttı. Ama içinden hâlâ ağlamak geliyordu.

Eski işini denedi, ama George'la yaşadıklarından sonra sıkıcı geldi. İstifa edip daha iyi bir iş aradı. Bir süre Combat Zone'daki bir mekânda korumalık yaptı, ama o işte iyi değildi. Fazla yufka yürekliydi.

Maine'e geri döndü, kâğıt hamuru kesme işi buldu ve George'un çıkmasını bekledi. Kâğıt hamuru kesmeyi ve güneye kamyonla Noel ağaçları götürmeyi seviyordu. Temiz havayı ve yüksek binalarca engellenmeyen ufukları seviyordu. Şehir bazen fena olmuyordu, ama korular sessizdi. Kuşlar vardı ve bazen gölcüklerde geyiklerin yürüdüğünü görünce insanın içi gidiyordu. Metroları ve itiş kakış kalabalıkları özlemediği kesindi. Ama George kısa bir not gönderince –*Cuma çıkıyorum, umarım yakında görüşürüz*– Blaze istifa edip tekrar güneye, Boston'a gitti.

George, Walpole'da bir sürü yeni numara öğrenmişti. Onları yeni arabalarla test sürüşü yapan yaşlı kadınlar gibi denediler. En başarılısı eşcinsel numarasıydı. Tam üç yıl tıkır tıkır işe yaradı, ta ki sonunda Blaze, George'un tabiriyle "İsa numarası" yüzünden enselenene kadar.

George hapishanede bir fikir daha edinmişti: Tek bir büyük iş çevirip emekli olma fikrini. Çünkü, Blaze'e dediği gibi, hayatının en güzel yıllarını herkesin *The Rocky Horror Picture Show*'dakiler gibi giyindiği barlarda, homolara asılarak geçirmek istemiyordu. Veya sahte ansiklopediler satarak. Veya başka dolandırıcılıklar yaparak. Hayır, tek bir iş yapıp bırakmak gerekiyordu. Bunu diline doladı.

John Burgess adlı, kasıtsız adam öldürmekten tutuklu bir lise öğretmeni adam kaçırma fikrini önermişti.

"Sen uçmuşsun!" demişti George dehşete kapılarak. Saat onda, egzersiz saatinde bahçeye çıkmış muz yiyor ve kaslı zencilerin bir futbol topunu atıp tutmalarını seyrediyorlardı.

"Kulağa kötü geliyor, çünkü salakların seçtiği bir suç tarzı," dedi Burgess. Kelleşmeye başlamış bir adamdı. "Püf noktası bebek kaçırmak."

"Hı hı, Hauptmann gibi," dedi George ve elektrikli sandalyeye oturtulmuş gibi titremeye başladı.

"Hauptmann geri zekâlıydı. Bir bebeği doğru dürüst kaçırırsan başaramaman çok zor Hırıltı. Çocuğa kimin yaptığını sorduklarında ne diyecek ki? Gu gu ga ga mı?" Güldü.

"Hı hı, ama ortalık ayağa kalkar," dedi George.

"Elbette." Burgess gülümseyip kulağını çekti. Kulağını çekmeye bayılırdı. "*Orası* kesin. Bebek hırsızlıklarında ve polis cinayetlerinde hep tantana kopar. Harry Truman bu konuda ne demiş bilir misin?"

"Hayır."

"Sıcağı sevmiyorsan mutfaktan çık, demiş."

"Fidyeyi alamam ki," dedi George. "Alsam bile paraların numaraları alınmış olur. Söylemeye bile gerek yok."

Burgess profesör edasıyla parmağını kaldırdı. Sonra salakça kulağını çekerek etkiyi biraz bozdu. "Polise haber verileceğini farz

ediyorsun. Aileyi yeterince korkutursan işe polisi karıştırmazlar." Duraksadı. "Hem paraların numaraları alınsa bile... tanıdığın hiç kimse yok mu yani?"

"Olabilir. Olmayabilir de."

"Numaraları alınmış paraları satın alan adamlar var. Bu onlar için bir yatırım o kadar, altın ya da devlet tahvili almak gibi."

"Ama fidyeyi nasıl alacağım?"

Burgess omuz silkti. Kulağını çekti. "Kolayı var. Söylersin bir uçaktan atarlar." Sonra kalkıp yürüyerek uzaklaştı.

Blaze, İsa numarası yüzünden dört yıla mahkûm edildi. George ona başını belaya sokmazsa sorun yaşamayacağını söyledi. En fazla iki senede çıkarsın dedi ve sahiden de öyle oldu. Blaze'in o yılları Kanun'u dövdükten sonra hapis yattığı yıllardan çok farklı değildi; diğer mahkûmlar daha yaşlıydı o kadar. Blaze tek başına hücrede hiç kalmadı. Uzun gecelerde ya da mahkûmların hücrelerinden çıkmalarının yasaklandığı, sonu gelmez gibi görünen zamanlarda George'a mektup yazdı. Grameri felaket, mektupları uzundu. George pek sık cevap yazmıyordu, ama yazma eylemi zor da olsa rahatlatmaya başladı. Blaze yazarken George'un yanında durup omzunun üstünden okuduğunu hayal ediyordu.

"Hapsane çamşırhanesi," diyordu George. "Ne biçim yazmışsın öyle."

"Yanlış mı olmuş George?"

"*H-a-p-i-s-h-a-n-e,* hapishane. *Ç-a-m-a-ş-ı-r-h-a-n-e,* çamaşırhane. Hapishane çamaşırhanesi."

"Ha evet. Doğru."

İmlası, hatta noktalama işaretleri bile gelişti, hiç sözlük kullanmasa da. Başka bir seferde:

"Blaze, payına düşen sigaraları içmiyorsun." Bazı tütün şirketlerinin tanıtım amaçlı küçük paketler dağıttığı altın çağ sırasındaydı bu.

"Ben pek sigara içmem ki George. Biliyorsun. O yüzden birikiyorlar."

"Dinle beni Blazer. Cuma aldığın sigaraları bir sonraki perşembe satarsın, herkesin burnunda tüterken. Böyle çalışırsın."

Blaze bunu yapmaya başladı. Bir sürü insanın kafa bile yapmayan sigaralara tonla para vermesine şaşırdı.

Başka bir seferde:

"Sesin iyi gelmiyor George," dedi Blaze.

"Gelmez tabii. Dört tane dişimi çektirdim. Felaket ağrıyor."

Blaze bir sonraki telefon etme hakkında onu aradı, ödemeli olarak değil de karaborsada sigara satarak kazandığı parayla. George'a dişlerinin durumunu sordu.

"Ne dişi?" diye homurdandı George. "O kahrolası dişçi bir Ubangi gibi onları boynuna asmıştır herhalde." Duraksadı. "Onlan çektirdiğimi nereden biliyorsun? Biri mi söyledi?"

Blaze birden kendini şapelde otuzbir çekmek gibi utanç verici bir şey yüzünden yakalanacakmış gibi hissetti. "Hı hı," dedi. "Biri söyledi."

Blaze çıkınca New York City'ye gittiler, ama orayı beğenmediler. George cüzdanının çalınmasını kişisel bir hakaret olarak algıladı. Florida'ya gittiler ve Tampa'da dolap çeviremeden beş parasız berbat bir ay geçirdiler. Tekrar kuzeye gittiler, Boston'a değil Portland'a. George yazı zengin ve salak Cumhuriyetçiler gibi Maine'de geçirmek istediğini söyledi.

Gelişlerinden kısa süre sonra George gazetede Gerardlarla ilgili bir haber okudu; çok zengin oldukları, en küçük Gerard'ın Latin Amerikalı güzel bir piliçle yeni evlendiği yazılıydı. Burgess'ın bebek hırsızlığı fikri aklına geldi... şu tek bir büyük iş meselesi. Ama henüz ortada bebek filan olmadığından Boston'a geri döndüler.

Sonraki iki sene boyunca kışları Boston'da, yazları Portland'da geçirmeyi âdet edindiler. Haziran başında döküntü bir arabayla kışın kazandıklarını yedek lastiğin içine doldurarak; kuzeye gidiyorlardı, ilk sene yedi yüz, ikinci sene iki bin dolarları vardı. Portland'da fırsat bulurlarsa dolap çeviriyorlardı. Aksi takdirde Blaze balık avlıyor, bazen de ormanda bir iki kapan kuruyordu. George güneşlenip bronzlaşmaya çalışıyor (boşuna uğraşıyordu; kızarıyordu o kadar), gazete okuyor, sinek öldürüyor ve Ronald Reagan'ın (ki ona Yaşlı Beyaz Elvis Baba diyordu) gebermesi gerektiğini söylüyordu.

Sonra, Maine'deki ikinci yazlarının 4 Temmuzu'nda, 3. Joe Gerard'la Ermeni karısının ebeveyn olduklarını fark etti.

Blaze kulübenin sundurmasında solitaire oynayıp radyo dinliyordu. George radyoyu kapadı. "Dinle Blazer," dedi, "aklıma bir fikir geldi."

Üç ay sonra öldü.

Düzenli olarak kumar oynuyorlardı ve hiç sorun çıkmamıştı. Hile yapılmıyordu. Blaze oynamasa da George'u seyrediyordu çoğunlukla. George çok şanslıydı.

O ekim gecesi George altı el peş peşe kazandı. Karşısında, battaniyenin diğer tarafında oturan adam, her seferinde ona karşı oynadı. Kırk dolar kaybetmişti. Oyun rıhtım civarındaki bir depoda oynanıyordu ve içerisi leş gibi kokuyordu: Bayat balık, mayalanmış tahıl, tuz, benzin kokuları vardı. İçerisi sessizleşince çatıda martıların *tak-tak-tak* diye yürüdüğünü duyabiliyordunuz. Kırk dolar kaybeden adamın adı Ryder'dı. Yarı Penobscot Kızılderilisi olduğunu öne sürüyor ve sahiden de onlara benziyordu.

George zarları vermek yerine yedinci kez atmaya kalkınca Ryder masaya yirmi dolar fırlattı.

"Haydi bakayım zarlar," dedi George tatlı bir sesle. Zayıf suratı ışıl ışıldı. Kasketi sola çevrilmişti. "Haydi koca zarlar, gelin gelin gelin *şimdi!*" Zarlar örtünün üstünde patladı ve on bir geldi.

"Peş peşe yedi etti!" diye bağırdı George. "Blazerino, ganimeti topla da babacığın sekize gitsin. Decaturludan koca bir sekiz geliyor!"

"Hile yaptın," dedi Ryder. Bir gözlemcinin sakin sesiyle.

George zarları alırken donakaldı. "Ne dedin?"

"Zarları değiştirdin."

"Yapma Ride," dedi biri. "Hile yapmadı..."

"Paramı geri istiyorum," dedi Ryder. Battaniyenin üstünden elini uzattı.

"Saçmalamayı kesmezsen kolun kırılır," dedi George. "Alacağın tek şey bu olur ahbap."

"Paramı geri istiyorum," dedi Ryder. Elini çekmeden.

Şimdi o sessiz zamanlardan biriydi ve Blaze çatıdaki martıları duyabiliyordu: *tak-tak-tak*.

"Hassiktir oradan," dedi George ve uzanmış ele tükürdü.

Sonrası her zamanki gibi çabucak oluverdi. Zihnin afallayıp inkâr etmesine yol açan bu çabukluktur. Ryder tükürükle parlayan elini kot pantolonunun cebine sokup bir sustalı çıkardı. Fildişi taklidi sapındaki krom düğmeye başparmağıyla basınca battaniyenin çevresindeki adamlar gerilediler.

George "*Blaze!*" diye bağırdı.

Blaze örtünün üstünden Ryder'ın üstüne atılırken Ryder dizlerinin üstünde öne fırlayıp bıçağı George'un karnına sapladı. George çığlık attı. Blaze, Ryder'ın kafasını yere vurdu. Dal kırılmasına benzer bir ses çıktı.

George ayağa kalktı. Gömleğinden çıkan bıçak sapına baktı. Onu kavradı, çekmeye başladı, sonra yüzünü ekşitti. "Hassiktir," dedi. "Ah, hassiktir." Yere çöktü.

Blaze bir kapının kapandığını işitti. Altı boş tahtaların üstünde birinin koştuğunu işitti.

"Çıkar beni buradan," dedi George. Sarı gömleğinin bıçak sapının çevresindeki kısmı kızarıyordu. "Parayı da al... *ah Tanrım çok acıyor!*"

Blaze dağılmış banknotları topladı. Onları hissizleşmiş parmaklarıyla ceplerine tıkıştırdı. George hızlı hızlı soluyordu. Sıcak bir gündeki bir köpek gibi sesler çıkarıyordu.

"George, bırak şunu çıkarayım..."

"Hayır, deli misin? Bağırsaklarımı içeride tutuyor. Taşı beni Blaze. *Ah lanet olsun, Tanrım!*"

Blaze, George'u kucaklayınca George yine çığlık attı. Battaniyeye ve Ryder'ın parlak siyah saçına kan damladı. George'un gömleğinin altındaki karnı tahta gibi sertti. Blaze onu depodan çıkardı.

"Hayır," dedi George. "Parayı unuttun. Lanet olası parayı hep unutuyorsun." Blaze, George'un kumar parasını kastettiğini sanarak tam aldığını söyleyecekti ki George "Salamı da," dedi. Çok hızlı solumaya başlıyordu. "O kitabı aldım, biliyorsun."

"*George!*"

"Hani şu şey resmi olan..." Ama sonra George kendi kanıyla boğulmaya başladı. Blaze onu çevirip sırtına vurdu. Aklına gelen tek şey buydu. Ama George'u tekrar kendine çevirdiğinde George ölmüştü.

Blaze onu deponun önündeki tahtaların üstüne yatırdı. Geriledi. Sonra usulca yaklaşıp George'un gözlerini kapadı. Tekrar geriledi, sonra tekrar usulca yaklaşıp diz çöktü. "George?"

Karşılık gelmedi.

"Öldün mü George?"

Karşılık gelmedi.

Blaze arabaya kadar koşup kendini direksiyonun başına attı. Arabayı çığlık çığlığa çalıştırarak altı metre boyunca lastikleri yaktı.

"Yavaşla," dedi George arka koltuktan.

"George?"

"*Yavaşlasana* be adam!"

Blaze yavaşladı. "George! Öne gelsene. Aradan geç! Bekle, arabayı kenara çekeyim!"

"Hayır," dedi George. "Arkayı seviyorum."

"George?"

"Ne?"

"Şimdi ne yapacağız?"

"Çocuğu kaçır," dedi George. "Planladığımız gibi."

– Yirmi Üçüncü Bölüm –

Blaze küçük mağaradan hışımla fırlarken dışarıda kaç kişi olduğunu bilmiyordu. Düzinelerce vardır diye tahmin ediyordu. Önemli değildi. George'un tabancası pantolonunun kemerinden düştü ve bu da önemli değildi. İlk gördüğü adama saldırırken tabancanın üstüne basıp kara gömdü. Adam biraz ötede karda yatıyor, dirseklerinin üstünde doğrulmuş, iki eliyle bir tabanca tutuyordu.

"Eller yukarı Blaisdell! Kımıldama!" diye bağırdı Granger.

Blaze üstüne atladı.

Granger'ın iki kere ateş edecek vakti oldu. Birinci kurşun Blaze'in alnını sıyırdı. İkincisi kar fırtınasını deldi o kadar. Sonra Blaze, Joe'yu inciten adama yüz yirmi iki buçuk kiloluk cüssesiyle saldırınca Granger'ın tabancası uçtu. Granger ayağının kırık kemikleri birbirine sürtününce çığlığı bastı.

"Çocuğu vurdun!" diye haykırdı Blaze, Granger'ın dehşete kapılmış suratına. Parmakları Granger'ın boğazını buldu. "Çocuğu vurdun, seni geri zekâlı orospu çocuğu, çocuğu vurdun, çocuğu vurdun, çocuğu vurdun!"

Granger'ın kafası artık öne arkaya sallanıp duruyordu, anladığını, mesajı aldığını söylercesine. Gözleri pörtlemişti.

Geliyorlar.

Blaze adamın boğazını sıkmayı kesip etrafa bakındı. Görünürde kimseler yoktu. Koruda rüzgârın sesiyle yağan karın hafif tıslaması dışında çık çıkmıyordu.

Hayır, bir ses daha *vardı.* Joe'nun sesi.

Blaze toprak setten aşağıya, mağaraya koştu. Joe ağlayarak dönüyor ve havayı tutmaya çalışıyordu. Fırlayan taş parçası, beşikten düşmekten daha çok yaralamıştı; yanağı kan içindeydi.

"*Lanet* olsun!" diye bağırdı Blaze.

Joe'yu kucakladı, yanağını sildi, yine battaniyelerin arasına soktu ve kasketini tekrar bebeğin başına koydu. Joe avaz avaz ağlıyordu.

"Artık kaçmalıyız George," dedi Blaze. "Tabanları yağlamalıyız. Değil mi?"

Yanıt gelmedi.

Blaze bebeği bağrına basarak geri geri mağaradan çıktı, rüzgâra döndü ve oduncu yoluna doğru koşmaya başladı.

Sterling "Corliss onu nerede bırakmıştı?" diye sordu Franklin'e soluk soluğa. Adamlar korunun kenarında durmuş hızlı hızlı solumaktaydılar.

Franklin gösterdi. "Aşağıda bir yerde. Bulabilirim."

Sterling, Bradley'ye döndü. "Adamlarını çağır. Cumberland Şerifi'ni de. O oduncu yolunun iki ucunun da kapatılmasını istiyorum. Kaçmayı başarırsa ileride ne var?"

Bradley kahkahayı bastı. "Royal nehrinden başka bir şey yok. Yürüyerek geçemez."

"Üstü buzlu mu?"

"Evet, ama yürünebilecek kadar değil."

"Tamam. Devam edelim. Franklin, yolu göster. *Kestirmeden*. Bu herif çok tehlikeli."

İlk yokuştan indiler. Koruya elli metre kadar girmişlerdi ki, Sterling bir ağaca yaslanmış mavili grili bir figürü fark etti.

Oraya ilk varan Franklin oldu. "Corliss," dedi.

"Ölmüş mü?" dedi Sterling yanına gelerek.

"Hı hı." Franklin artık iyice hafiflemiş olan izleri gösterdi.

"Gidelim," dedi Sterling. Bu sefer kendisi öne geçti.

Beş dakika sonra Granger'ı buldular. Boğazındaki izler en az iki buçuk santim derinliğindeydi.

"Herif izbandut gibi olmalı," dedi biri.

Sterling karı gösterdi. "Yukarıda bir mağara var. Eminim diyebilirim. Belki çocuğu bırakmıştır."

İki Eyalet Polisi üçgen gölgeye doğru tırmandılar. Bir tanesi duraksadı, eğildi, karın içinden bir şey aldı. Kaldırdı. "Bir tabanca!" diye seslendi.

Sanki hepimiz körüz, diye düşündü Sterling. "Lanet olası *tabancayı* boş ver şimdi, çocuktan haber ver! Ayrıca dikkatli ol!"

Bir tanesi diz çöktü, el fenerini kullandı, sonra huzmeyi takip ederek emekledi. Diğeri ellerini dizlerine koyarak öne eğildi, kulak kabarttı, sonra Sterling'le Franklin'e geri döndü. "Burada yok!"

Daha mağaraya giren polis çıkmadan, mağaradan oduncu yoluna doğru uzanan ayak izlerini fark ettiler. Kar hızlı yağdığından izler belirsizleşmişti.

"En fazla on dakika önce gitmiş," dedi Sterling, Franklin'e. Sonra sesini yükseltti. "Yayılın! Peşinden yola gideceğiz!"

Hızla ilerlediler; Sterling, Blaze'in ayak izlerine basıyordu.

Blaze koşuyordu.

Tökezliyor, çalıların etrafından dolanmaya çalışmak yerine içlerinden geçiyordu; Joe'yu sivri dallardan korumak için iki büklüm olmuştu. Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Arkasından hafif bağrışmalar duyuyor ve o sesler paniğe kapılmasına yol açıyordu.

Joe avaz avaz ağlıyor, direniyor ve öksürüyordu, ama Blaze onu sımsıkı tutuyordu. Birazcık daha giderlerse yola çıkacaklardı. Orada arabalar vardı mutlaka. Gerçi polis arabalarıydı herhalde, ama olsun. Anahtarları üzerlerinde bulunsa yeterdi. Elinden geldiğince hızla uzaklaşacak, sonra da polis arabasını bırakıp başka bir taşıt bulacaktı. Bir kamyon iyi olurdu. Bu düşünceler zihninden iri, renkli karikatürler gibi geçiyordu.

Bataklık bir yerden geçerken karla kaplı tümsekleri saran incecik buz kırılınca Blaze ayak bileklerine kadar buz gibi suya gömüldü. Yola devam etti ve karşısına başının hizasına kadar yükselen bir böğürtlen çalısı duvarı çıktı. Dosdoğru içinden geçti, sadece Joe'yu korumak için sırtını dönerek. Ama dallardan bir tanesi Joe'nun kafasındaki kasketin altına girip onu gerisin geri bataklığa doğru fırlattı. Almaya zaman yoktu.

Joe dehşetten fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafa bakınıyordu. Kafasını sarıp yüzünün önündeki havayı ısıtan kasket gidince soluması güçleşmeye başladı. Çığlıkları artık zayıflıyordu. Peşlerinden gelen kanunun hafif, kederli sesi başka bir şeyler haykırıyordu. Önemi yoktu. Yola ulaşmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Arazi yukarı doğru meyillenmeye başladı. İlerlemek biraz kolaylaştı. Blaze adımlarını uzattı, canını kurtarmak için koşarak. Ve Joe'nunkini.

Sterling de var gücüyle koşuyordu ve diğerlerinin otuz metre kadar önüne geçmişti. Yaklaşıyordu. Neden yaklaşmasındı ki? O iri piç kurusu ardında izler bırakıyordu. Sterling'in kemerindeki telsiz cızırdadı. Sterling onu aldı, ama nefesini harcamadı, düğmelerine bastı o kadar.

"Ben Bradley, tamam?"

"Hı hı." Hepsi bu kadardı. Sterling koşmak için nefesini idareli kullanmalıydı. Zihnindeki en tutarlı düşünce, ki diğerlerini parlak

kırmızı bir zar gibi örtüyordu, o katil piçin Granger'ı öldürdüğü bilgisiydi. Bir ajanı öldürmüştü.

"İlçe Şerifi o oduncu yoluna ekipler yerleştirmiş patron. Eyalet Polisi hemen destek verecek. Tamam?"

"İyi. Tamam ve kapatıyorum."

Koşmayı sürdürdü. Beş dakika sonra karşısına karda yatan kırmızı bir kasket çıktı. Sterling onu alıp paltosunun cebine tıkıştırarak koşmaya devam etti.

Blaze oduncu yoluna kadarki yokuş yukarı son elli metrede zorlandı, neredeyse nefesi kesiliyordu. Joe artık ağlamıyordu; artık ağlamaya harcayacak nefesi yoktu. Gözkapaklarında ve kirpiklerinde biriken karlar onları ağırlaştırıyordu.

Blaze iki kez dizlerinin üstüne düştü, her seferinde bebeği korumak için kollarını kaldırarak. Sonunda yukarı ulaştı. Ve bingo! Yolun iki tarafında en az beş tane boş Eyalet Polisi arabası duruyordu.

Aşağısında, Albert Sterling korudan fırladı ve Blaze'in tırmandığı yokuştan yukarı baktı. Lanet olsun, işte oradaydı. O iri piç kurusunu nihayet bulmuştu.

"Dur Blaisdell, FBI! Dur ve ellerini kaldır!"

Blaze başını çevirip baktı. Polis buradan bakınca küçücük görünüyordu. Blaze dönüp yola koştu. İlk arabanın yanında durup içeri baktı. Yine bingo. Anahtarları üstündeydi. Tam Joe'yu polisin takdimamesinin yanındaki koltuğa bırakacaktı ki bir motorun çalıştığını işitti. Dönünce beyaz bir devriye arabasının yoldan üstüne doğru geldiğini gördü. Diğer tarafa dönünce başka bir tane gördü.

"George!" diye haykırdı. "Ah, George!"

Joe'yu sımsıkı tuttu. Bebek şimdi çok hızlı ve hafif soluyordu, tıpkı George'un Ryder tarafından bıçaklandıktan sonraki hali

gibi. Blaze, Eyalet Polisi arabasının kapısını kapatıp önünden koşarak dolandı.

Kuzeyden gelen arabanın penceresinden bir Cumberland İlçe Şerifi yardımcısı sarktı. Eldivenli elinde pille çalışan bir megafon vardı. "*Dur Blaisdell! Bitti artık! Olduğun yerde kal!*"

Blaze koşarak yolu geçti ve biri ona ateş etti. Solunda bir kar bulutçuğu havalandı. Joe peş peşe, soluk soluğa inlemeye başladı.

Blaze devasa adımlarla yolun diğer tarafına daldı. Bir başka kurşun kafasının yanından vınlayarak geçip bir huş ağacından kıymıklar ve kabuk parçaları kopardı. Blaze aşağı inince ayağı yeni yağan karın gizlediği bir kütüğe takıldı. Yuvarlanırken bebek altında kaldı. Güçlükle ayağa kalktı ve Joe'nun yüzünü sildi. Karla kaplanmıştı. "Joe! İyi misin?"

Joe boğuk, kesik soluklar alıyordu. Her birinin arasında asırlar geçiyordu sanki.

Blaze kaçtı.

Sterling yola ulaşıp karşı tarafa geçti. İlçe Şerifi'nin arabalarından biri diğer tarafta kayarak ve dönerek durmuştu. Şerif yardımcıları inmiş, tabancalarını doğrultarak aşağı bakıyorlardı.

Sterling'in yanakları gerilmiş, diş etleri üşümüştü, bu yüzden herhalde sırıtıyor gibi göründüğünü düşündü. "Piç kurusunu *yakaladık*."

Aşağı koştular.

Blaze devrilmiş kavak ve dişbudakların arasından geçti. Diğer tarafta her şey açılıverdi. Ağaçlar ve çalılar kayboldu. Karşısında düz, beyaz bir dinginlik vardı ve bu nehirdi. Karşı yakada grili yeşilli ladinler ve çamlar karlı ufka doğru uzanıyordu.

Blaze buzun üstünde yürümeye başladı. Dokuzuncu adımda buz kırılınca soğuk suya kalçalarına kadar battı. Kıyıya nefes nefese geri dönüp çıktı.

Sterling ile iki şerif yardımcısı son ağaç kümesinin içinden fırladılar. "FBI," dedi Sterling. "Bebeği kara bırak ve geri çekil."

Blaze sağa dönüp kaçmaya başladı. Boğazından inen nefesi artık sıcak ve sertti. Nehrin tepesinde bir kuş, herhangi bir kuş aradı ve göremedi. Gördüğü George'tu. George seksen metre kadar ileride duruyordu. Esen kar çoğu kısmını gizlese de Blaze kepinin sola... talihli tarafa çevrili olduğunu görebiliyordu.

"Haydi Blaze! Hadisene canına yandığımın tosbağası! Topuklarını göster şunlara! Nasıl çalıştığımızı göster, lanet olsun!"

Blaze daha hızlı koştu. İlk kurşun sağ baldırına saplandı. Bebeği korumak için aşağı ateş ediyorlardı. Blaze'i yavaşlatmadı; hissetmedi bile. İkincisi dizinin arkasına saplanıp diz kapağını parçalayarak etrafa kan ve kemik parçaları saçtı. Blaze hissetmedi. Koşmayı sürdürdü. Sterling daha sonra gözüyle görmese o piç kurusunun koşmaya devam ettiğine inanmayacağını söyleyecekti. Karnına kurşun yemiş bir Amerika geyiği gibi koştuğuna.

"*Yardım et bana George! Başım belada!*"

George gitmişti, ama Blaze onun boğuk, hırıltılı sesini duyabiliyordu... rüzgâr getiriyordu. "Hı hı, ama kurtulmak üzeresin zaten. Koş bebeğim."

Blaze son geçide daldı. Onlardan uzaklaşıyordu. Gücünü tekrar toplamaya başlamıştı. O ve Joe kurtulacaklardı. Az kalsın enseleniyorlardı, ama her şey iyi olacaktı. Nehre baktı, gözlerini zorladı, George'u görmeye çalıştı. Ya da bir kuşu. Bir tanecik olsun kuşu.

Üçüncü kurşun sağ kalçasına saplandı, yön değiştirip yukarı çıktı, kalça kemiğini parçaladı. Kurşun da parçalandı. En büyük parça sola yönelip kalın bağırsağını yardı. Blaze sendeledi, neredeyse düşüyordu, sonra tekrar koşmaya başladı.

Sterling bir dizinin üstüne çökmüş, tabancasını iki eliyle tutuyordu. Çabuk, neredeyse dikkatsizce nişan alıyordu. İşin püf nok-

tası fazla düşünmemekteydi. Göz-el koordinasyonuna güvenmek ve kendini ona bırakmak gerekiyordu. "Tanrım, istediğin olsun," dedi.

Dördüncü kurşun –Sterling'in ilk kurşunu– Blaze'in belinin arkasına saplanıp omurgasını parçaladı. Boks eldivenli iri bir elin darbesini böbreklerin hemen üstüne yemek gibiydi. Yere düştü ve Joe kollarından fırladı.

"Joe!" diye haykırdı ve dirseklerinin üstünde sürünmeye başladı. Joe'nun gözleri açıktı; ona bakıyordu.

"Çocuğa gidiyor," diye bağırdı şerif yardımcılarından biri.

Blaze iri elini Joe'ya uzattı. Joe'nun herhangi bir şeyi arayan eli onu tuttu. Minicik parmaklar Blaze'in başparmağını kavradı.

Sterling, Blaze'in arkasında soluk soluğa durdu. Şerif yardımcıları duymasın diye alçak sesle konuştu. "Bu, Bruce için tatlım."

"George?" dedi Blaze ve sonra Sterling tetiği çekti.

– Yirmi Dördüncü Bölüm –

10 Şubat'ta yapılan bir *basın toplantısından alıntılar*:

S: Joe'nun durumu nasıl Bay Gerard?

Gerard: Doktorlar iyi olacak diyorlar, Tanrı'ya şükür. Bir ara durumu kötüydü, ama zatürresi geçti. Bir savaşçı olduğu kesin.

S: FBI'nın vakayı ele alışıyla ilgili bir yorum yapacak mısınız?

Gerard: Kesinlikle. İyi iş çıkardılar.

S: Siz ve eşiniz şimdi ne yapacaksınız?

Gerard: Disneyland'e gidiyoruz!

[Kahkahalar.]

S: Cidden.

Gerard: Ciddi sayılırım! Doktorlar Joe'nun iyileştiğini söyler söylemez tatile çıkıyoruz. Plajlı, sıcak bir yere gideceğiz. Sonra eve dönünce bu kâbusu unutmaya çalışacağız.

Blaze, Güney Cumberland'e, Hetton Yurdu'ndan ve babasının kendisini apartman dairesinin merdiveninden attığı yerden onar kilometre kadar uzağa gömüldü. Maine'deki çoğu yoksul gibi cenaze masraflarını belediye karşıladı. O gün güneş yoktu, yas tutanlar da. Kuşlar vardı o kadar. Çoğu kargaydı. Taşra mezarlıklarının civarında hep kargalar olur. Geldiler, dallara kondular ve sonra da kuşlar nereye giderse oraya gittiler.

4. Joe Gerard dökme camın ardında, bir hastane beşiğinde yatıyordu. İyileşmişti. Annesiyle babası bugün onu eve götürmeye geleceklerdi, ama bunu bilmiyordu.

Yeni bir dişinin çıktığını biliyordu; canı acıyordu. Sırt üstü yatıp beşiğinin üstünden kuşlara baktı. Tellerdeydiler ve her esintide havalanıyorlardı. Şimdi hareketsizdiler ve Joe ağlamaya başladı.

Üstüne bir yüz eğildi ve bir ses tatlı tatlı konuşmaya başladı. Yanlış yüzdü ve Joe ağlarken sesini iyice yükseltti.

O yüz dudaklarını büzdü ve kuşlara üfledi. Kuşlar uçmaya başladı. Joe ağlamayı kesti. Kuşları seyretti. Kuşlar onu güldürdü. Yanlış yüzleri ve yeni dişinin acısını unuttu. Kuşların uçuşunu seyretti.

(1973)

ANI

Stephen King'in "Anı" adlı bu kısa öyküsü 2006 yazında, *Tin House* dergisinin 7. cildinin 4. sayısında yayımlandı. Sonradan yazdığı çok daha uzun bir öykü olan ve Scribner'ın 2008 başında yayımladığı *Duma Key* adlı romanın ilk versiyonudur.

Anılar dik başlı şeylerdir; peşlerinden koşmayı kesip de sırt çevirdiniz mi genellikle tıpış tıpış kendileri gelirler. Kamen öyle diyor. Ona geçirdiğim kazanın anısının peşinden hiç koşmadığımı söylüyorum. Bazı şeylerin unutulması daha iyidir diyorum.

Olabilir, ama bunun da önemi yok. Kamen öyle diyor.

Adım Edgar Freemantle. Eskiden yapı ve inşaat sektöründe epey meşhurdum. O zamanlar, yani diğer yaşamımda Minnesota'daydım. O yaşamda gerçek bir başarılı Amerikalı çocuktum, dişimle tırnağımla yükselmiştim ve benim için her şey yolunda gidiyordu. Minneapolis-St. Paul ekonomisi canlanınca Freemantle Şirketi de canlandı. İşler kötüye girince asla zorlamaya çalışmadım. Ama sezilerime göre davrandım ve çoğu kez işe yaradı. Elli yaşıma geldiğimde Pam ile benim kırk milyon dolar civarında paramız vardı. Ayrıca hâlâ iyi geçiniyorduk. Arada sırada gözüm başka kadınlara kaysa da peşlerinden gitmiyordum. Altın Çağımızın sonunda kızlarımızdan biri Brown'daydı, diğeriyse bir öğrenci değiştirme programında öğretmenlik yapıyordu. İşler ters gitmeye başlamadan hemen önce karımla ben onu ziyarete gitmeyi planlıyorduk.

Bir iş mekânında kaza geçirdim. Olan buydu. Kamyonetimdeydim. Kafatasımın sağ tarafı ezildi. Kaburgalarım kırıldı. Sağ kalça eklemim parçalandı. Ayrıca her ne kadar sağ gözüm gör-

me yetisini yüzde altmış oranında koruduysa da (iyi günlerde bu oran daha da yükseliyordu), sağ kolumun neredeyse tamamını yitirdim.

Normalde canımı yitirmem gerekirdi, ama olmadı. Sonra normalde Sebze Simpsonlardan birine, komadaki Homer'a dönüşmem gerekirdi, ama o da olmadı. Kendime geldiğimde epey şaşkın bir Amerikalıydım, ama en kötü kısım geçip gitmişti. Bu arada karım da gitmişti. Bovling salonu sahibi biriyle evlendi. Büyük kızım o herifi seviyor. Küçük kızımsa hazzetmiyor. Karım ziyarete geleceğini söylüyor.

Belki *sí*, belki *no*. Kamen öyle diyor.

Şaşkındım derken kastettiğim, başta kim kimdir, ne oldu, neden o kadar korkunç acılar içindeyim bilmiyordum. O acının boyutunu ve şiddetini artık anımsayamıyorum. Korkunç olduğunu biliyorum, ama oldukça teorik bir şekilde. *National Geographic* dergisindeki bir dağ fotoğrafı gibi. Yaşarken teorik değildi. Yaşarken dağa tırmanmak gibiydi.

Galiba en kötüsü baş ağrısıydı. Dinmek bilmiyordu. Alnımın arkasındaki, dünyanın en büyük mağaza saati geceyarısını gösteriyordu hep. Sağ gözüm mahvolmuş olduğundan dünyayı kanlı bir zarın ardından görüyordum ve nasıl bir yerdir pek bilmiyordum. Çok az şeyin ismi vardı. Bir gün Pam odadayken –hâlâ hastanedeydim, dinlenme evinden önceydi bu– yatağımın yanında ayakta duruyordu. Kim olduğunu biliyordum, ama kıçını oturtacağı bir şey varken ayakta durmasına fena halde canım sıkılmıştı.

"Arkadaşı getir," dedim. "Arkadaşı oturt."

"Ne demek istiyorsun Edgar?" diye sordu.

"*Arkadaşı, ahbabı!*" diye bağırdım. "Kahrolası *dostu* getirsene salak orospu!" Başım çatlayacak gibiydi ve Pam ağlamaya başlamıştı. Ağlamaya başladığı için ondan nefret ettim. Ağlamasına gerek yoktu, çünkü kafeste yatıp da her şeye kızıl bir perdenin

ardından bakan o değildi. Kafesteki maymun o değildi. Sonra aklıma geldi. "Yâreni getir ve Tanrı aşkına *otur*!" dedim. Sarsılmış, mahvolmuş beynim *sandalye* demeye çalışıyordu ve en fazla söyleyebildiği buydu.

Sürekli sinirliydim. Yaşlı iki hemşireye Kuru Amcık Bir ve Kuru Amcık İki diye isim takmıştım, sanki pis bir Dr. Seuss öyküsündeki karakterlermiş gibi. Kıllı Pastil dediğim bir gönüllü hastane çalışanı vardı... neden bilmiyorum ama o takma ismin cinsel bir çağrışımı da vardı. En azından benim için. Kuvvetimi topladıkça insanlara vurmaya çalıştım. Pam'i iki kere bıçaklamaya çalıştım ve birincisinde az kalsın başarıyordum, gerçi elimdeki plastik bir bıçaktı o kadar. Yine de ön koluna dikiş atıldı. O gün bağlanmam gerekti.

İşte diğer yaşamımın en net anısı: Pahalı dinlenme evinde kalışımın sonlarına doğru sıcak bir ikindi vakti, havalandırma bozulmuş, yatağıma bağlanmışım, televizyonda bir pembe dizi, kafamın içinde binlerce çan çalıyor, sağ tarafıma bir ocak demiri saplanıyor sanki, artık var olmayan sağ kolum kaşınıyor, var olmayan sağ parmaklarım seğiriyor, yatağın yanından pompalanan morfinin torbası boşalmış ve bir süre yenisi gelmeyecek, bir hemşire kızıllıktan süzülerek çıkıyor, kafesteki maymuna bakmaya gelen bir yaratık o ve diyor ki: "Eşinizle görüşmeye hazır mısınız?" Diyorum ki: "Beni vurmak için silah getirmişse görüşürüm ancak."

İnsan öyle acıların geçeceğini sanmasa da geçiyorlar. Beni evime yolladılar, görüşümdeki kırmızılık geçmeye başladı ve Kamen geldi. Kamen hipnoterapi uzmanı bir psikolog. Bana kesik kolumdaki hayalet sızılar ve kaşıntılarla başa çıkmanın ilginç yollarını öğretti. Ayrıca bana Reba'yı getirdi.

"Bu onaylanmış bir psikolojik öfke kontrolü terapisi değil," dedi Dr. Kamen, gerçi Reba'yı daha çekici kılmak için bu konuda

yalan söylemiş olabilirdi. Ona nefret ettiğim bir isim koymam gerektiğini söyleyince, küçükken tabağımdaki sebzeleri bitirmezsem parmaklarımı çimdikleyen bir halamın ismini verdim. Sonra, onu aldıktan daha iki gün bile geçmeden ismini unuttum. Aklıma sadece erkek isimleri geliyor, her biri beni iyice sinirlendiriyordu: Randall, Russell, Rudolph, hatta kahrolası River Phoenix.

Pam öğle yemeğini getirince kendini saldırganlığıma hazırlamış olduğunu gördüm. Ama o tüylü, sarışın öfke bebeğinin ismini unutsam da onu böyle bir durumda nasıl kullanmam gerektiğini anımsadım.

"Pam," dedim, "kendimi kontrol altına almak için beş dakikaya ihtiyacım var. Bunu yapabilirim."

"Emin misin?.."

"Evet, sen şu askılı yatağı çıkarıp pudranı sür yeter. Bunu yapabilirim."

Yapabilir miydim bilmiyordum, ama söylemem gereken buydu... *bunu yapabilirim*. Kahrolası oyuncak bebeğin ismini hatırlamıyordum, ama *bunu yapabilirimi* hatırlıyordum. Diğer yaşamımın nekahat devresinin net kısmı bu, mahvolmuş, tamamen mahvolmuş, sağanakta arkadan becerilmiş olduğumu bilsem de *bunu yapabilirim* deyip duruşum.

Ben "Bunu yapabilirim," deyince tek kelime etmeden elinde tepsiyle, fincanı tabağında tıngırdatarak geri geri çıktı.

O gidince bebeği yüzüme kaldırdım, başparmaklarım salak, yumuşak gövdesinde kaybolurken salak, mavi gözlerine baktım. "Adın ne senin yarasa suratlı kaltak?" diye bağırdım ona. Pam'in gündüz hemşiresiyle birlikte mutfak interkomundan dinlediği hiç aklıma gelmedi. Ama interkom bozuk olsa da beni kapının ardından duyabilirlerdi. O gün sesim gürdü.

Bebeği ileri geri sarstım. Kafası sallandı ve salak saçı savruldu. Mavi çizgi film gözleri *Oouuu, seni kötü adam!* diyordu sanki.

"Adın ne kaltak? Adın ne amcık? Adın ne seni ucuz plastik pislik? Adını söyle yoksa seni öldürürüm! Adını söyle yoksa seni öldürürüm! *Adını söyle yoksa gözlerini oyup burnunu keserim ve...*"

Birden zihnim beni başka bir yere götürdü, ki dört yıl sonra hâlâ başıma gelen bir durum bu, çok daha ender olsa da. Bir an kamyonetimdeydim, torpido gözündeki klipsli kâğıt altlığım eski çelik sefertasıma çarpıp takırdıyordu (Amerika'daki sefertası taşıyan tek çalışan milyoner olduğumu sanmıyordum, bizden düzinelerce vardı herhalde), PowerBook'um yandaki koltukta duruyordu. Radyoda bir kadın dinsel bir heyecanla "*KIRMIZIYDI!*" diye haykırıyordu. Sadece tek bir sözcüktü, ama yeterliydi. Güzel kızını orospu yapan fakir kadınla ilgili şarkıydı. Reba McIntire'ın "Fancy" adlı şarkısıydı.

Bebeği kendime bastırdım. "Sen Reba'sın. Reba-Reba-Reba. Bir daha asla unutmayacağım." Unuttum, ama bir dahaki sefer sinirlenmedim. Hayır. Onu minik bir sevgili gibi bağrıma bastım, gözlerimi kapadım ve kazada hurdaya dönen kamyoneti hayalimde canlandırdım. Çelik sefertasımın kâğıt altlığının çelik klipsine çarpışını hayalimde canlandırdım ve kadının sesi radyodan bir kez daha, aynı dinsel heyecanla geldi: "*KIRMIZIYDI!*"

Dr. Kamen bunu çığır açıcı bir gelişme olarak yorumladı. Karımsa pek heyecanlanmamış gibiydi ve yanağıma kondurduğu öpücüğün sebebi sadece vazifesini yerine getirmekti sanki. İki ay kadar sonra boşanmak istediğini söyledi.

O sıralar ya acılarım epey azalmıştı ya da zihnim onlarla başa çıkmakla ilgili bazı büyük değişiklikler yapmıştı. Hâlâ baş ağrısı çektiğim oluyordu, ama giderek daha seyrekti ve eskisi kadar şiddetli değildi. Saat beşte Vicodin'i ve sekizde OxyContin'i hevesle bekliyordum hep --onları almadan o parlak kırmızı Kanada malı koltuk değneğimle topallaya topallaya yürüyemiyordum çünkü– ama kalçam iyileşmeye başlamıştı.

Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Casa Freemantle'a geliyordu. Seanslarımızdan önce fazladan bir Vicodin almama izin verilse de, büyük finalimiz olan bacak kıvırma hareketlerini bitirdiğimizde binayı çığlıklarımla inletmiş oluyordum. Bodrumdaki eğlence odamız, içinde tek başıma girebildiğim bir küvet bile bulunan bir terapi süitine dönüştürülmüştü. İki aylık fiziksel terapiden sonra –kazadan sonra aradan neredeyse altı ay geçmişti– akşamları oraya tek başıma inmeye başladım. Kathi yatmadan önce bir iki saat çalışırsam endorfin salgılayacağımı ve daha iyi uyuyacağımı söylemişti. Endorfini bilmem, ama sahiden biraz daha fazla uyumaya başladım.

Akşam egzersizlerimden birinde çeyrek asırlık karım aşağı inip boşanmak istediğini söyledi.

Yaptığım egzersizi –mekik– bırakıp ona baktım. Bir yer döşeğinde oturuyordum. O tedbirli bir şekilde odanın diğer ucunda, merdivenin dibinde duruyordu. Ciddi olup olmadığını sorabilirdim, ama aşağının ışıklandırması çok iyiydi –tavanda floresanlar vardı– bu yüzden gerek kalmadı. Zaten bir kadının, kocası bir kazadan canını zor kurtardıktan altı ay kadar sonra böyle bir konuda şaka yapacağını sanmam. Sebebini sorabilirdim, ama biliyordum. Hastanede yatarken plastik bıçakla saldırdığımda kolunda açılan yaranın küçük beyaz izini görebiliyordum ve bu en önemsiziydi cidden. Daha kısa bir süre önce ona askılı yatağı çıkarıp pudra sürmesini söylemeyi düşünmüştüm. Ona kararını gözden geçirmesini söylemeyi düşündüm, ama yine sinirlendim. O zamanlar Dr. Kamen'ın deyimiyle *uygunsuz öfkeye* çok sık kapılıyordum. Oysa o anda hissettiğim şey hiç de uygunsuz gelmiyordu.

Gömleğimi çıkarmıştım. Sağ kolum omzumun dokuz santim altında son buluyordu. Kolumun kalan kısmını hafifçe ona salladım... geride kalan kaslarla ancak bu kadarını yapabiliyordum.

"Bak," dedim, "sana orta parmağımı gösteriyorum. Madem böyle hissediyorsun defol buradan. Defol seni korkak ırıspı."

Yüzünden ilk gözyaşları akmaya başlamıştı, ama gülümsemeye çalıştı. "Orospu, Edgar," dedi. "Orospu demek istiyorsun."

"Aynen dediğim gibi işte," dedim ve mekiğe devam ettim. Tek kolla mekik çekmek çok zor; vücut kolsuz tarafa dönmek istiyor. "Ben olsam *seni* terk etmezdim, mesele bu. *Seni* terk etmezdim. Çamurmuş, kanmış, sidikmiş, dökülmüş biraymış, umurumda olmazdı."

"O ayrı," dedi. Yüzünü silmeye çalışmadı. "O ayrı biliyorsun. Ben çok sinirlensem bile seni dövemem."

"Tek kolumla seni dövmem çok zor olur," dedim mekikleri hızlandırarak.

"Bana bıçak sapladın." Sanki bütün mesele buymuş gibi.

"Plastikti o kadar, tam olarak kendimde değildim ve ölüm döşeğindeyken son sözlerin 'Eddie bana plastik bir bıçak sapladı, elveda zalim dünya,' olacak."

"Boğazımı sıktın," dedi güç duyabildiğim bir sesle.

Mekiği bırakıp ona bakakaldım. "Boğazını mı sıktım? Boğazını filan sıkmadım asla!"

"Hatırlamadığını biliyorum, ama boğazımı sıktın."

"Kapa çeneni," dedim. "Boşanmak istiyorsan boşanabilirsin. Ama git de alligatörünü başka yerde yap. Defol buradan."

Arkasına bakmadan merdivenden çıkıp kapıyı kapadı. Ne demek istediğimi ancak o gidince fark ettim: Timsah gözyaşları. Git de timsah gözyaşlarını başka yerde akıt.

Neyse. Aynı şey sayılır. Kamen öyle diyor. Hem sonunda giden ben oldum.

Pamela Gustafson hariç hiç ortağım olmadı. Ancak güvendiğim bir muhasebecim vardı ve Mendota Heights'taki evimden,

otuz kilometre ötedeki Phalen Gölü'nde bulunan daha küçük eve ihtiyaç duyduğum birkaç parça eşyayı taşımama yardım eden Tom Riley oldu. İki kez boşanmış olan Tom beni epey kaygılandırdı. "Böyle bir durumda evinden vazgeçme," dedi. "Yargıç seni dışarı atarsa o başka. Bir rövanş maçında kendi sahanda oynama avantajından vazgeçmek gibi bir şey bu."

Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green sadece bir kez boşanmıştı, ama Tom'la aynı fikirdeydi. Taşınmamın çılgınlık olduğunu düşünüyordu. Göl kıyısındaki sundurmada üstünde tek parça dar eşofmanıyla bağdaş kurararak oturmuş ayaklarımı tutarken bana ciddi bir hiddetle baktı.

"Ne yani, daha kendi adını zor hatırlarken, onu plastik bir hastane bıçağıyla dürtükledin diye mi? Kaza travmalarından sonra değişken ruh halleri ve kısa dönem hafıza kaybı *normaldir*. Tanrı aşkına, üç tane subdural hematom geçirdin!"

"Hematom deniyor, değil mi?" diye sordum.

"Neyse," dedi. "İyi bir avukatın varsa, o kadına hanım evlatlığının bedelini ödetebilirsin." Rehabilitasyon Gestaposu tarzı at kuyruğundan kurtulan bazı saç tellerini üfleyerek alnından uzaklaştırdı. "Bunun bedelini *ödemeli*. Beni iyi dinle Edgar, *bunların hiçbiri senin suçun değil*."

"Boğazına sarılmışım."

"Öyleyse tek kollu bir yatalak tarafından boğulmak epey sinir bozucu olmuştur herhalde. Haydi Eddie, gününü göster ona. Haddimi aştığıma eminim, ama umurumda değil. Öyle davranmamalı. Gününü göster ona."

Phalen Gölü'ndeki eve taşınmamdan kısa süre sonra kızlar... genç kadınlar beni görmeye geldiler. Kapaklı bir piknik sepeti getirmişlerdi ve göl kıyısındaki çam kokulu sundurmada oturup suya bakarak sandviç yedik. İşçi Bayramı geçmişti ve suda yüzdürülen

oyuncakların çoğu bir sonraki seneye kadar kaldırılmıştı. Sepette bir şişe şarap da vardı ama çok az içtim. Ağrı kesici alınca alkol beni çok etkiliyordu; tek bir kadeh bile peltek peltek konuşmama yol açabiliyordu. Kızlar –*genç kadınlar*– geri kalanı bitirince gevşediler. Yaşadığım talihsiz tartışmadan sonra Fransa'dan ikinci kez dönmüş olan ve bu durumdan hiç hoşlanmayan Melissa, ellili yaşlardaki bütün yetişkinlerin zaman zaman böyle sevimsiz bir şekilde geriledikleri ara dönemler yaşayıp yaşamadıklarını, kendisini de bunun mu beklediğini sordu. Küçük olan, Ilse, ağlamaya başladı, bana yaslandı ve niye *eskisi gibi* olamayacağımızı sordu –annesiyle beni kastederek–.

Lissa'nın öfkesi ve Ilse'nin gözyaşları hoş değildi, ama en azından dürüsttüler ve büyüdükleri evde onlarla birlikte yaşarken sergiledikleri tepkilerin aynısıydı bunlar; Ilse'nin çenesindeki ben ya da Lissa'nın gözlerinin arasındaki, zamanla annesininki gibi derinleşecek olan hafif, dikey çatık kaş çizgisi kadar tanıdıktılar.

Lissa ne yapacağımı bilmek istiyordu. Ona bilmediğimi söyledim ve bir bakıma doğruydu bu. İntihar etme kararını verme yolunda epey mesafe katetmiştim, ama bunu yapacaksam kesinlikle kaza gibi görünmesi gerektiğini biliyordum. Daha hayatlarına yeni başlayan bu iki kızın vicdanlarında babalarının intiharının suçluluk hissini hayatlarının sonuna kadar taşımalarını istemiyordum. Bir zamanlar aynı yatakta bir milkşeyki paylaştığım kadının da suçluluk duymasını istemiyordum, ki o sırada ikimiz de çıplaktık ve gülüyorduk ve stereo teypte Plastic Ono Band çalıyordu.

İçlerini boşalttıktan sonra –Kamen'ın tabiriyle *eksiksiz ve tam bir duygu alışverişinden* sonra– sakinleştiler ve hatırladığım kadarıyla aslında hoş bir ikindi geçirdik, Ilse'nin bir çekmecede bulduğu eski fotoğraf albümlerine bakarak geçmişi andık. Hatta bir iki defa güldüm galiba, ama öbür yaşamımın bütün anılarına

güven olmaz. Kamen'ın dediğine göre hepimizin bazı anıları karıştırdığımız olurmuş.

Belki *sí*, belki *no*.

Kamen'dan bahsetmişken, Casa Phalen'daki bir sonraki ziyaretçim o oldu. Üç gün sonra. Veya belki de altı. Kazadan sonraki aylara dair hafızamın pek çok yönü gibi zaman kavramım da epey alt üst olmuştu. Onu davet etmemiştim; rehabilitasyon sahibemin işiydi bu.

Xander Kamen kesinlikle kırktan yaşlı olmasa da çok daha yaşlı biri gibi yürüyor ve otururken bile nefesi hırıldıyordu, dünyaya kalın gözlük camlarının ardından ve armut gibi, koca bir göbeğin üstünden bakıyordu. Gayet uzun boylu ve gayet Afrika kökenli bir Amerikalıydı, yüz hatları öyle iriydi ki gerçek değil gibiydiler. Bakıp duran o devasa gözler, gemi aslanını andıran o burun ve o totem dudakları huşu uyandırıcıydı. Kamen, Men's Wearhouse'tan bir takım elbise giymiş küçük bir ilaha benziyordu. Ayrıca ellinci doğum gününden önce büyük olasılıkla ölümcül bir kalp krizi ya da felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Kahve ve kola ikramımı reddetti, kalamayacağını söyledi, sonra da bunu yalanlarcasına evrak çantasını kanepeye attı. Kanapenin kolluğunun yanına oturunca tam beş fersah gömüldü (sürekli gömülmeye devam ediyordu... mobilyanın yayları kırılacak diye korktum), derin bir hırıltıyla bana baktı.

"Seni buralara hangi rüzgâr attı?" diye sordum ona.

"Ah, Kathi intiharı düşündüğünü söyledi de," dedi. *Kathi bahçe partisi düzenleyeceğini söyledi ve Krispy Kremler olacakmış* der gibiydi sanki. "Doğru mu?"

Ağzımı açtım, kapadım. On yaşındayken ve Eau Claire'de büyürken, bir süpermarketin döner rafından bir çizgi roman almış, kot pantolonumun ön tarafına tıkıştırmış, üstünü tişörtümle ört-

müştüm. Kendimi zeki hissederek kapıdan çıkarken bir tezgâhtar kadın kolumu kavramıştı. Diğer eliyle tişörtümü kaldırıp çalıntı hazinemi meydana çıkarmıştı. "*Bunun* orada ne işi var?" diye sormuştu bana. Aradan geçen kırk seneden beri, ilk kez basit bir soruyu yanıtlamakta o kadar zorlanıyordum.

Nihayet –verdiğim yanıtın inandırıcı olabilmesi için gereken süreyi epey aştıktan sonra– "Bu komik," dedim. "Böyle bir fikri nereden edinmiş bilmiyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle. Kola istemediğine emin misin?"

"Sağ ol, ama almayayım."

Kalkıp mutfaktaki buzdolabından bir kola aldım. Şişeyi kesik kolumla göğsümün arasına iyice sıkıştırdım –bu mümkündü, ama acı vericiydi, filmlerde ne gördünüz bilmiyorum, ama kırık kaburgalar epey uzun bir süre can yakıyor– ve kapağını sol elimle açtım. Solağım. En azından o açıdan şansım yaver, Kamen'ın deyişiyle *muchaco* gitmişti.

"Onu ciddiye almana şaşırdım," dedim odaya geri dönerken. "Kathi muhteşem bir fizik terapisti, ama psikiyatrist değil." Oturmadan önce duraksadım. "Aslında sen de değilsin. Teknik açıdan."

Kamen bir elini aşağı yukarı bir masa çekmecesi büyüklüğünde olan bir kulağının arkasına koydu.

"Acaba... cır cır diye bir ses mi duyuyorum? Galiba evet!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir insanın savunma mekanizması harekete geçtiğinde duyulan hoş ortaçağ sesi bu." İronik bir edayla göz kırpmaya çalıştı, ama suratının iriliği ironiyi olanaksız kılıyordu; sadece alaycı görünebiliyordu o kadar. Yine de söylemek istediğini anladım. "Kathi Green'e gelince, haklısın, o ne bilir ki? Tek yaptığı senin gibi paraplejiklerle, kuadriplejiklerle, senin gibi kazada uzuv yitir-

miş insanlarla ve yine senin gibi kafa incinmesi travması geçirmiş kişilerle çalışmak o kadar. Kathi Green bu işi yaptığı on beş yıl boyunca binlerce sakat hastanın zamanın tek bir saniyesinin bile geri getirilemeyeceğini söyleyişini duyma fırsatı buldu, yani intihar öncesi depresyon belirtilerini *nasıl* tanıyabilir ki?"

Kanepenin karşısındaki üzeri pütürlenmiş rahat koltuğa oturdum, sakat kalçamı korumak için sola eğildim ve ona asık suratla baktım. İşte bela gelmişti. İntiharımı ne kadar özenle planlarsam planlayayım, işte bela gelmişti. Hele Kathi Green beladan da fazlasıydı.

Öne eğildi... ama göbeği yüzünden sadece altı yedi santim kadar. "Beklemelisin," dedi.

Ona bakakaldım. Tahmin ettiğim son şeydi bu.

Kafa salladı. "Şaşırdın. Evet. Ama ben Hıristiyan değilim, Katolik hiç değilim ve intihar konusunda açık fikirliyim. Yine de sorumluluklara inanırım ve sana şunu söyleyeceğim: Kendini şimdi öldürürsen... hatta altı ay içinde bile öldürsen... karınla kızların bilecekler. Ne kadar zekice yaparsan yap bilecekler."

"Ben..."

"Hayat sigortanı yapan şirket de –ki eminim epey büyük bir meblağa yapmışlardır–, onlar da bilecek. Kanıtlayamayabilirler. Ama cidden epey uğraşırlar. Yayacakları dedikodular çocuklarını incitecek, böyle şeylere karşı ne kadar dayanıklı olduklarını düşünürsen düşün."

Melissa dayanıklıydı. Ama Ilse değildi.

"Sonuçta kanıtlayabilirler de..." Devasa omuzlarını silkti. "Veraset vergisine etkisi ne olur bilemem, ama bırakacağın mirasın çoğunun iptal edilmesine yol açabilir."

Parayı düşünmüyordum bile. Bir sigorta dedektifleri ekibinin etrafı kurcalayarak kurduğum planı bozmaya çalışacaklarını düşünüyordum. Birden gülmeye başladım.

Kamen dev, kara ellerini kapı tamponunu andıran dizlerine koyup bana o hafif, görmüş geçirmiş gülümsemesiyle baktı. Yüzü çok iriydi. Gülmemin bitmesini bekledikten sonra, komik olan nedir diye sordu.

"Bana intihar edemeyecek kadar zengin olduğumu söylüyorsun," dedim.

"Sana acele etme diyorum. Bu konuyla ilgili çok güçlü bir sezi var içimde... sana şu oyuncak bebeği vermemi sağlayan sezinin aynısı... ona ne isim vermiştin?"

Bir an hatırlayamadım. Sonra *KIRMIZIYDI!* diye düşündüm ve ona kabarık saçlı, sarışın öfke oyuncağımın ismini söyledim.

Başıyla onayladı. "Evet. Sana Reba'yı vermemi sağlayan türden bir sezi. İçimden gelen ses zamanla kendini daha iyi hissedebileceğini söylüyor. Zamanla ve hatırlayınca."

Ona istediğim her şeyi hatırladığımı söylemedim. Bu konudaki duruşumu biliyordu. "Ne kadar zamandan bahsediyoruz Kamen?"

Pişman olacağı bir şeyi söylemek üzereymişçesine iç geçirdi. "En az bir sene." Yüzümü inceledi. "Sana çok uzun zaman gibi geliyor. Şimdiki halinle."

"Evet," dedim. "Zaman kavramım değişti artık."

"Elbette," dedi. "Acı çekerken zaman farklıdır. Yalnızken de zaman farklıdır. Hele ikisiyle birden bambaşka olur. Kendini alkolik gibi gör ve onların yaptığını yap."

"Her günü atlatmak için mücadele vereyim."

Başıyla onayladı. "Her günü atlatmak için mücadele ver."

"Kamen, saçmalıyorsun."

Eski kanapeye gömülmüş halde bana baktı, gülümsemeden. Yardımsız oradan kalkması olanaksızdı.

"Belki *sí*, belki *no*," dedi. "Bu arada... Edgar, seni mutlu eden herhangi bir şey var mı?"

"Bilmiyorum... eskiden resim yapardım."

"Ne zaman?"

Fark ettim ki, lisede fazladan kredi almak için resim dersine kaydolduğumdan beri telefonda konuşurken rastgele şekiller çizmek dışında resimle ilgilenmemiştim. Bu konuda yalan söylemeyi düşündüm –bu kadar sıkıcı bir insan gibi görünmek istemiyordum–, sonra gerçeği söyledim. Tek kollu adamlar mümkün oldukça gerçeği söylemelidir. Bunu diyen Kamen değil; benim.

"Tekrar başla," dedi Kamen. "Çitlere ihtiyacın var."

"Çitlere," dedim şaşırarak.

"Evet, Edgar." Şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramıştı sanki, çok basit bir kavramı anlayamamışım gibi. "Geceye karşı çitlere."

Kamen'ın ziyaretinden sanırım bir hafta kadar sonra Tom Riley beni görmeye geldi. Yapraklar solmaya başlamıştı ve eski muhasebecimin ziyaretinden birkaç gün önce çeşitli resim kitapları ve malzemeleri satın aldığım Wal-Mart'ta çalışanların Cadılar Bayramı posterleri astıklarını hatırlıyorum. Elimden en fazla bu kadarı geliyor.

O ziyaretle ilgili en iyi hatırladığım şey, Tom'un epey utanmış ve rahatsız görünmesi. İstemediği bir görevi yerine getiriyordu.

Kola teklifimi kabul etti. Mutfaktan döndüğümde, mürekkepli kalemle yaptığım bir resme bakıyordu... engin bir denize karşı silüetleri seçilen üç palmiye, sol ön planda bir kısmı görülen kiremitli bir çatı. "Bu çok güzel," dedi. "Sen mi yaptın?"

"Yo, elfler yaptı," dedim. "Geceleri geliyorlar. Ayakkabılarımı tamir edip arada sırada resim çiziyorlar."

Gülerek resmi masaya geri bıraktı. "Minnesota'ya pek benzemiyor," dedi İsveç aksanıyla.

"Bir kitaba bakıp çizdim," dedim. "Senin için ne yapabilirim Tom? İş konuşmaya geldiysen..."

"Aslında gelmemi Pam istedi." Başını eğdi. "Çok istemesem de hayır diyemedim."

"Tom," dedim, "ağzındaki baklayı çıkar. Isırmam merak etme."

"Kendine bir avukat tuttu. Boşanmakta kararlı."

"Kararsız olabileceğini hiç düşünmedim zaten." Doğruydu bu. Boğazına sarıldığımı hâlâ hatırlamasam da, bunu yaptığımı söylediğinde gözlerindeki ifadeyi anımsıyordum. Korkak orospu deyişimi ve o anda ölüp bodrum merdiveninin dibine yığılıverse üzülmeyeceğimi anımsıyordum. Hatta sevinirdim. Ayrıca o zamanki hislerimden bağımsız olarak, Pam kafaya bir şeyi koydu mu genellikle yapardı.

"Bozie'yi kullanıp kullanmayacağını bilmek istiyor."

Buna ister istemez gülümsedim. 3. William Bozeman, Minneapolis hukuk şirketinin avukatıydı ve Tom'la benim son yirmi yıldır kendisine Bozie dediğimizi bilse herhalde kanama geçirirdi.

"Aklıma gelmemişti. Mesele nedir Tom? Tam olarak ne istiyor?"

Kolasının yarısını içti, bardağı yarım kalmış eskizimin üstündeki bir rafa koydu ve ayakkabılarına baktı. "Çirkin şeyler yaşanmamasını umuyor. Dedi ki: 'Zengin olmak istemiyorum, kavga da istemiyorum. Bana ve kızlara her zamanki gibi adil olmasını istiyorum o kadar, bunu ona söyler misin?' Ben de buraya geldim işte." Omuz silkti, ayakkabılarına bakmayı sürdürerek.

Kalktım, salonla sundurma arasındaki büyük pencereye gittim ve göle baktım. Döndüğümde Tom Riley hiç kendine benzemiyordu. Başta midesi bulanıyor sandım. Sonra ağlamamaya çalıştığını fark ettim.

"Sorun nedir Tom?" diye sordum.

Başını salladı, konuşmaya çalıştı ve ağzından suyun altında vıraklarcasına bir ses çıktı o kadar. Genzini defalarca temizledi. "Patron, seni tek kolla görmeye alışamadım. Çok üzgünüm."

Söyledikleri sadeydi, prova yapılmamıştı, tatlıydı. Kısacası doğrudan kalbime hitap etmişti. Sanırım bir an ikimiz de avaz avaz ağlamaya yaklaştık, *The Oprah Winfrey Show*'daki bir çift Duyarlı Adam gibi. Tek ihtiyacımız olan bize babacan bir edayla kafa sallayıp onay verecek Dr. Phil'di.

"Ben de üzgünüm," dedim, "ama idare ediyorum. Cidden. Ayrıca ona iletmen için bir teklif yapacağım. Beğenirse ayrıntıları halledebiliriz. Avukata gerek yok. Kendi işimizi kendimiz görürüz."

"Ciddi misin Eddie?"

"Ciddiyim. Sen muhasebeciliğini yapıp bize temel bir rakam ver. Hiçbir şeyi gizlemeden. Sonra parayı dörde böleriz. O kendisi ve kızlar için dörtte üçünü alır. Kalanını da ben alırım. Boşanmaya gelince, Minnesota'da boşanmak kolaydır, o ve ben öğle yemeğine çıkıp sonra Borders'tan *Salaklar İçin Boşanma* kitabını alabiliriz."

Şaşkın görünüyordu. "Öyle bir kitap mı var?"

"Araştırmadım, ama behse girerim vardır."

"'Bahse girerim' demek istedin herhalde."

"Öyle demedim mi zaten?"

"Boş ver. Eddie, öyle bir anlaşma eyaletin pek hoşuna gitmez."

"Umurumda mı bir sor bakalım. Hiç önemli değil. Tek önerdiğim şu ki, genellikle avukatların semirmesine yol açan egoyu bir kenara bırakalım. Makul olursa ortadaki para hepimize bol bol yeter."

Kolasının birazını içti, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Bazen sen yanında çalıştığım adamla aynı mısın merak ediyorum," dedi.

"O adam kamyonetinin içinde öldü," dedim.

Kendimi toplamak için gittiğim göl kıyısındaki kır evinin kuzey ormanındaki ıssız bir toprak yolun ucunda, muhteşem bir ıssızlığın ortasında bulunduğunu hayal ediyorsanız tekrar düşünün...

St. Paul'ün banliyösünden bahsediyoruz. Göl kıyısındaki evimiz East Hoyt Caddesi'nden göle kadar uzanan asfalt Aster Sokağı'ndadır. Ekim ortasında nihayet Kathi Green'in tavsiyesine uyarak yürümeye başladım. East Hoyt Caddesi'ne kısa geziler yaptım o kadar, ama her seferinde sakat kalçamın merhamet dilenen çığlıklarıyla ve çoğunlukla gözlerimde yaşlarla geri döndüm. Yine de çoğunlukla kendimi kahraman gibi hissediyordum... bunu itiraf etmesem yalan söylemiş olurum. Bu yürüyüşlerden birinden dönerken Bayan Fevereau, yan komşumuzun küçük kızının sevimli Jack Russell teriyerine çarptı.

Fevereau o komik hardal rengi Hummer'ıyla yanımdan geçerken evin yolunun dörtte üçünü katetmiştim. Her zamanki gibi bir elinde cep telefonu, diğerinde sigarası vardı; her zamanki gibi fazla hızlı gidiyordu. Ona pek dikkat etmedim, sokağın ilerisine fırlayan Gandalf'ıysa hiç görmedim, sadece tepeden tırnağa Kız İzci üniforması kuşanmış bir halde sokağın diğer tarafından gelen Monica Goldstein'a odaklanmıştım. Bir de iyileşmekte olan kalçama. Bu kısa yürüyüşlerin sonuna doğru her zaman olduğu gibi, o sözde tıp mucizesinin içinde on binlerce kırık cam parçası var gibiydi. Hummer'ın lastiklerinin çığlık atmasından öncesine dair en net anım, dünyadaki Bayan Fevereauların artık bütün hislerin yarım şiddette olduğu başka bir evrende yaşadığı düşüncesiydi.

Sonra lastikler uludu ve küçük kızın çığlığı onlara katıldı: "*GANDALF, HAYIR!*" Bir an gözümde net ve tuhaf bir görüntü belirdi, beni az kalsın öldüren vincin kamyonetimin sağ penceresini kaplayışı, içinde hep yaşamış olduğum dünyanın birdenbire Bayan Fevereau'nun Hummer'ınınkinden çok daha parlak bir sarıyla kaplanışı ve içinde salınan siyah harflerin kabararak büyüyüşü.

Sonra Gandalf da çığlık atmaya başlayınca o anı kayboldu; Dr Kamen olsa *geri kazanılmış anı* derdi şüphesiz. Dört yıl önceki

o ekim ikindisine kadar, köpeklerin çığlık *atabildiklerini* bilmiyordum.

Kırmızı koltuk değneğimle kaldırıma vura vura, yengeç gibi yan yan koşmaya başladım. Dışarıdan bakanlara komik görünürdü eminim, ama kimse bana dikkat etmiyordu. Monica Goldstein sokağın ortasında, Hummer'ın yüksek ve kutu gibi tamponunun önünde yatmakta olan köpeğinin yanında diz çökmüştü. Üstünde rozetli ve madalyonlu bir kuşak bulunan orman yeşili üniformasının tepesindeki yüzü bembeyazdı. Bu kuşağın bir ucu Gandalf'ın kanından oluşma, giderek yayılan bir birikintiye batıyordu. Bayan Fevereau, Hummer'ın komik denecek kadar yüksek sürücü koltuğundan apar topar indi. Ava Goldstein, Goldsteinların evlerinin ön kapısından, kızına seslenerek çıktı. Bayan Goldstein'ın bluzunun önünün yarısı açıktı ve ayakları çıplaktı.

"Ona dokunma tatlım, ona dokunma," diyordu Bayan Fevereau. Elinde hâlâ tuttuğu sigarayı kaygıyla içiyordu. "Isırabilir."

Monica ona aldırmadı. Gandalf'ın böğrüne dokundu. Bunu yapınca köpek yine çığlığı bastı –*sahiden* çığlık atıyordu– ve Monica avuçlarının dipleriyle gözlerini örttü. Başını sallamaya başladı. Onu suçlamıyordum.

Bayan Fevereau kıza dokunacak oldu, sonra fikrini değiştirdi. İki adım geriledi, komik denecek kadar sarı, yüksek taşıtına yaslandı ve göğe baktı.

Bayan Goldstein kızının yanına diz çöktü. "Canım, ah canım lütfen yapma..."

Gandalf ulumaya başladı. Sokakta, giderek yayılan kendi kanının ortasında yatarak uluyordu. Ayrıca vincin sesini hatırlayabiliyordum şimdi. Normal *bip-bip-bip* sesini çıkarmıyordu, çünkü yedek uyarı sistemi bozulmuştu, dizel motoru tekleyerek sarsılıyor ve lastik tırtılları toprağı çiğniyordu.

"Kızı içeri götür Ava," dedim. "Eve götür."

Bayan Goldstein kolunu kızının omuzlarına attı ve onu ayağa kaldırdı. "Gel tatlım. İçeri gel."

"*Gandalf* gelmezse gitmem!" diye haykırdı Monica. On bir yaşındaydı ve yaşına göre olgundu, ama o anlarda gerileyip üç yaşına dönmüştü. "*Kuçu kuçum* gelmezse gitmem!" Şimdi en az sekiz santimi kanla kaplı olan kuşağı eteğinin kenarına çarpınca baldırına saçılan kan uzun bir çizgi oluşturdu.

"İçeri git de veterineri ara," dedim ona. "Gandalf'a araba çarptı de. Hemen gelsin. Ben onun yanında dururum."

Monica bana afallamışlıktan da öte bir ifade taşıyan gözlerle baktı. Çıldırmış gözlerle. Ama gözlerine bakmakta zorlanmadım; kendi aynamda yeterince gördüğüm bir ifadeydi. "Söz mü? Büyük söz? Annenin üstüne yemin eder misin?"

"Büyük söz, annemin üstüne yemin ederim," dedim. "Haydi git Monica."

Gitti, evinin merdiveninden çıkarken son bir kez geriye bakıp inledi. Hummer'ın tamponuna tutunup her zamanki gibi acıyla ve sola epey dönerek, sağ dizimi gereğinden fazla kırmamaya çalışarak Gandalf'ın yanına diz çöktüm. Ben de acıyla hafifçe bağırdım ve yardımsız doğrulup doğrulamayacağımı merak ettim. Bayan Fevereau yardım etmeyebilirdi; katı ve uzun adımlarla sokağın sol tarafına geçtikten sonra bir kralın karşısında eğilircesine iki büklüm olup su oluğuna kustu. Kusarken sigaralı elini yanda tuttu.

Dikkatimi Gandalf'a yönelttim. Darbeyi kıçından yemişti. Belkemiği kırılmıştı. Kırık arka ayaklarından kan ve bok sızıyordu yavaşça. Gözleri yukarıya, bana çevrilince onlarda korkunç bir umut ifadesi gördüm. Dili dışarı süzülüp sol bileğimin iç tarafını yaladı. Dili halı gibi kuru ve soğuktu. Gandalf ölecekti, ama belki yeterince çabuk değil. Monica yakında tekrar dışarı çıkacaktı ve köpeğin onun da bileğini yalayacak kadar uzun süre yaşamasını istemiyordum.

Ne yapmam gerektiğini anladım. Etrafta beni görecek kimse yoktu. Monica'yla annesi içerideydiler. Bayan Fevereau'nun sırtı hâlâ bana dönüktü. Bu küçük sokakta pencereye (veya bahçeye) çıkmış başka insanlar varsa bile Hummer beni gizliyor, sağ bacağımı beceriksizce uzatmış halde köpeğin yanında oturuşumu görmelerini engelliyordu. Birkaç saniyem vardı, ama sadece birkaç saniye ve durup düşünürsem elime geçen fırsatı yitirecektim.

Bu yüzden Gandalf'ın gövdesinin üst kısmını sağlam kolumla tuttum ve birden kendimi tekrar Sutton Caddesi'nde, Freemantle Şirketi'nin kırk katlı bir banka binası inşa etmeye hazırlandığı yerde buldum. Kamyonetimdeyim. Radyoda Pat Green "Wave On Wave"i söylüyor. Birden vincin sesinin fazla yüksek olduğunu hissediyorum, biplemesini duymamış olmama karşın ve sağıma bakınca o penceredeki dünyanın kaybolmuş olduğunu görüyorum. O taraftaki dünyanın yerini sarılık almış. Orada siyah harfler salınıyor: LINK-BELT. Büyüyorlar. Direksiyonu tamamen sola kırarken geç kaldığımı biliyorum, ezilen metalin çığlığı başlayıp da radyodaki şarkıyı bastırırken ve iç mekânı sağdan sola doğru küçültürken, çünkü vinç mekânımı işgal ediyor, *çalıyor* ve kamyonet sarsılıyor. Kapıyı açmayı deniyorum ama işe yaramıyor. Bunu hemen yapmalıydım ama çok geç kalmıştım. Ön cam milyonlarca yerinden çatlayıp süt beyazına dönerken karşımdaki dünya yok oluyor. Sonra inşaat sitesi geri geliyor, hâlâ dönüyor, ön cam dışarı doğru kırılırken, bir iskambil kâğıdı gibi ortadan bükülerek dışarı *uçarken* iki dirseğimi birden kornaya bastırıyorum, sağ kolum son işini yapıyor. Vinç motorunun gürültüsü yüzünden kornayı belli belirsiz duyabiliyorum. LINK-BELT hâlâ içeri giriyor, yolcu kapısını itiyor, ayak boşluğunu kapatıyor, gösterge panelini yiyor, sivri uçlu plastik kıymıklara dönüştürüyor. Torpido gözündeki şeyler konfeti gibi uçuşuyor, radyo susuyor, sefertasım kâğıt altlığıma çarpıp tıngırdıyor ve LINK-BELT geliyor. LINK-

BELT tepemde, dilimi çıkarsam o kahrolası tireyi yalayabilirim. Çığlık atmaya başlıyorum, çünkü baskı o zaman başlıyor. Sağ kolum önce yan tarafıma bastırılıyor, sonra eziliyor, sonra yarılıyor. Kucağıma kan yayılırken bir kova dolusu sıcak su boşaltılmış gibi hissediyorum ve bir şeyin kırıldığını işitiyorum. Muhtemelen kaburgalarım. Çizme topuğuyla ezilen tavuk kemiklerinin sesi gibi.

Gandalf'ı kendime bastırırken şöyle düşündüm: *Arkadaşı getir, arkadaşı oturt, kahrolası DOSTU oturt seni salak orospu!*

Şimdi ahbapta oturuyorum, kahrolası *dostta* oturuyorum, evdeyim ama dünyanın bütün saatleri çatlak kafamın içinde çalıyor hâlâ ve Kamen'ın verdiği oyuncak bebeğin ismini hatırlayamıyorum, sadece erkek çocuk isimlerini hatırlayabiliyorum: Randall, Russell, Rudolph, hatta River kahrolası Phoenix. Karım bana istemediğim öğle yemeğini getirince beni yalnız bırakmasını söylüyorum, kendimi toplamam için beş dakika vermesini söylüyorum. *Bunu yapabilirim,* diyorum, çünkü Kamen'ın öğrettiği söz bu, çıkış yolu, dikkat et Pamela, geri geri gidiyorum diyen *bip-bip-bip* sesi. Ama gitmek yerine yemek tepsisinden peçeteyi alıyor, alnımdaki teri silmek için ve o bunu yaparken boğazını kavrıyorum çünkü o anda oyuncak bebeğimin ismini hatırlayamayışım onun suçuymuş gibi geliyor, *her şey* onun suçu, LINK-BELT dahil. Onu sağlam sol elimle tutuyorum, sıkı kavradım, *muchaco.* Birkaç saniye boyunca onu öldürmek istiyorum ve kimbilir, belki ramak kalıyor. Bildiğim şu ki kıvranırken gözlerindeki o sudan çıkmış balık ifadesini görmek yerine dünyanın bütün kazalarını hatırlamayı yeğlerim. Sonra *KIRMIZIYDI!* diye düşünüyor ve onu bırakıyorum.

Gandalf'ı göğsüme bastırdım, tıpkı bir zamanlar kız bebeklerimi bastırdığım gibi ve *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.* Gandalf'ın kanının pantolonuma sıcak su gibi yayıldığını hissederken, *Hadisene zavallı herif, Dodge'dan çıksana,* diye düşündüm.

Gandalf'ı tutarken, kamyonetiniz ezilirken ve çevrenizdeki havayı yerken ve nefesiniz vücudunuzu terk ederken ve burnunuzla ağzınızdan kan fışkırırken ve bilincinizi yitiririrken diri diri ezildiğinizi, vücudunuzun içindeki kemiklerin kırıldığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm; kaburgalarınızın, kalça ekleminizin, bacağınızın, yanağınızın, kahrolası kafatasınızın.

Monica'nın köpeğini tutarken sefilce bir zafer hissiyle *KIRMIZIYDI!* diye düşündüm.

Bir an o kırmızının belirdiği bir karanlıktaydım ve Gandalf'ın boynunu sol kolumla kavramıştım, ki artık iki kolun işini gördüğü için çok kuvvetliydi. O kolumun kaslarını var gücümle sıktım, beş kiloluk dambıllar kaldırırkenki gibi. Sonra gözlerimi açtım. Gandalf sessizdi, yüzümden öteye ve gökyüzünün ötesine bakıyordu.

"Edgar?" Hastings'ti, Goldsteinlardan iki bina ötede oturan yaşlı adam. Yüzünde korku vardı. "Artık bırakabilirsin. Köpek öldü."

"Evet," dedim Gandalf'ı bırakarak. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Bilmem ki," dedi Hastings. "Yardım edeyim derken düşebilirim."

"Öyleyse girip Goldsteinlara bak," dedim.

"Kızın köpeğiymiş cidden," dedi. "Emin değildim. Umuyordum ki..." Kafa salladı.

"Onun evet. Köpeğini bu halde görmesini istemiyorum."

"Tabii ki hayır ama..."

"Ben yardım ederim," dedi Bayan Fevereau. Biraz daha iyi görünüyordu ve sigarayı atmıştı. Sağ koltuk altıma uzandı, sonra duraksadı. "Canını acıtır mı?"

Acıtırdı, ama olduğum yerde kalmak kadar değil. Hastings, Goldsteinların bahçe yolundan yürürken Hummer'ın tamponuna tutundum. Birlikte beni ayağa kaldırmayı başardık.

"Köpeğin üstünü örtecek bir şeyin yoktur herhalde?" diye sordum.

"Aslında bagajda eski bir kilim var." Arka tarafa doğru yürümeye başladı –Hummer'ın büyüklüğü yüzünden epey uzun bir yürüyüş olacaktı–, sonra geri döndü. "Tanrı'ya şükür ki küçük kız geri dönmeden önce öldü."

"Evet," dedim "Tanrı'ya şükür."

"Yine de... asla unutmayacak, değil mi?"

"Şey," dedim, "bunu yanlış kişiye soruyorsunuz Bayan Fevereau. Ben emekli bir genel müteahhidim." Ama Kamen'a sorduğumda şaşılacak kadar iyimser konuştu. Dediğine göre kötü anılar önce aşınırmış. Sonra yırtılırlarmış ve içlerinden ışık geçermiş. Ona bu çok saçma dediğimde gülmekle yetindi.

Belki *sí*, dedi. Belki *no*.